

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

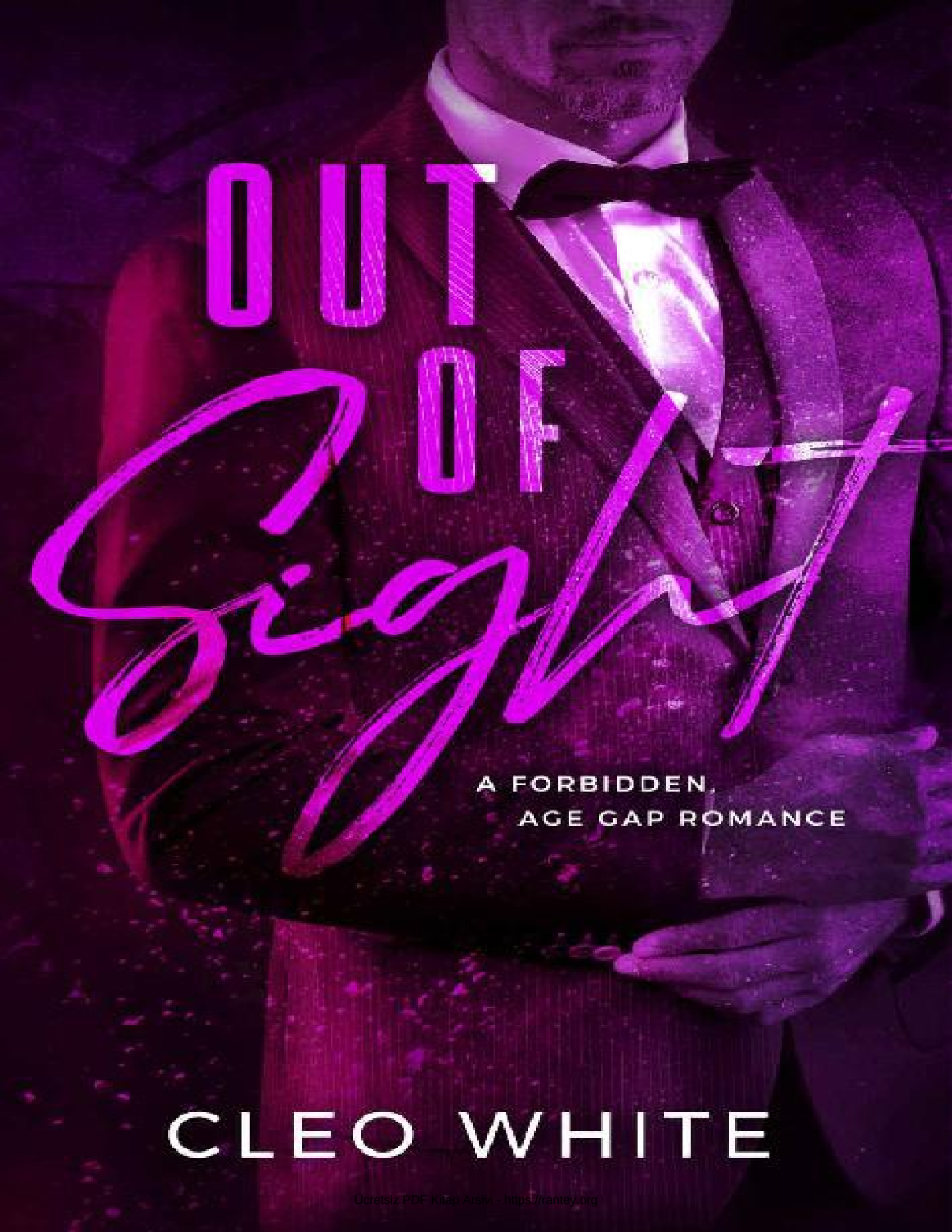
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a tuxedo is shown from the chest up, holding a woman's hand. The woman's hand is visible at the bottom right, wearing a ring. The background is dark and textured.

OUT OF

Sight

A FORBIDDEN,
AGE GAP ROMANCE

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Görüş Alanı Dışında

Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

QuirkyCirce tarafından Kapak Resmi

İçindekiler

Tam Sayfa Görüntüsü

1. Birinci Bölüm

2. İkinci Bölüm

3. Üçüncü Bölüm

4. Dördüncü

Bölüm Tam

Sayfa Görüntü

5. Beşinci Bölüm

6. Altıncı

Bölüm Tam

Sayfa Görüntü

Tam Sayfa

Görüntü

7. Yedinci Bölüm

8. Sekizinci

Bölüm Tam

Sayfa Görüntü

9. Dokuzuncu Bölüm

10. Onuncu

Bölüm Tam

Sayfa Görüntü

11. On Birinci Bölüm

12. On İkinci

Bölüm Tam Sayfa

Görüntü

13. On Üçüncü Bölüm

14. Bölüm On Dört

15. On Beşinci

Bölüm Sonsöz

Sonsöz

Yazar Hakkında

Cleo White tarafından da yazılmıştır

KİMDEN: E.BRADLEY@COLMM8TAMED
KİME : C'HOLMESRRADLEY@NYCME0COMJBPADLEYIN_YCME0COM_,
RHALE@COLUMBCAMEO.COM, UHALECO.CGOV,
KEHHEDYNLUCA SREALTY.COM, NOLANLUCACREALTYİZ
TOMİ&LUCASREALY.COİKİ, IBRADLEY_4UCH_1CA00_EOU

KONU: 1. GÜN: BORA BORA'YA HOŞ GELDİNİZ!

Merhaba Lucas/Bradley/Hale Ailesi Üyeleri!

Reuben ve ben herkese düğün haftamıza resmen hoş geldiniz demek istedik! Uçuş gecikmeleri ve kontrolümüz dışındaki diğer programlama sorunları ortaya çıktı, bu nedenle lütfen güzergahla ilgili hatırlatmalar ve herhangi bir değişiklik bildirimi için e-postalarınızı düzenli olarak kontrol ettiğinizden emin olun.

Lütfen tüm gezilerde böcek spreyinizi ve güneş kreminizi yanınıza almayı unutmayın,
Gerçi tatil köyünün hediyelik eşya dükkânında ikisi de satılıyor.

Akşam yemeği, tesisin vegan, vejetaryen ve obur olmayan menü seçenekleri sunan "Sunspot Restaurant "ında saat 18:45'te (yerel saatle) başlar ve herkes için bir şeyler vardır*

Bu yolculuğu gerçekleştiren herkese tekrar teşekkür ederim,

Evie & Reuben

Birinci Bölüm

Isobel

"G Tatile mi gidiyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtararak bilgisayar ekranından ayırıyorum ve yanımdaki koltukta yaşlı kadının beklentiyle bana baktığını görüyorum.

"Hayır. Kız kardeşimin düğününe gidiyorum." Bilgisayarımı kapattım ve ona kimya sınıfımda *ortak* laboratuvar paketimizin sayfalarını çevirmeden önce parmaklarını yalayan kıza ayırdığım aynı acılı, zorunlu gülümsemeyi verdim. Önemli olduğundan değil. Muhtemelen dişlerimi gösterip bu kadına hırlayabilirdim ve bu onu yıldırılmazdı. Üç saattir bu uçaktayız ve benimle en az altı kez sohbet etmeye çalıştı, görünüşe göre ilgisizliğimi utangaçlıkla karıştırıyor.

Uçak güvenlik broşüründe yabancıyı yalnız bırakmanızla ilgili kural yok mu, yoksa bu sadece genel bir nezaket kuralı mı?

Daha uçak havalanmadan önce zihnimde "Yaşlı Yarasa" olarak adlandırdığım kadın sanki Evie'tedavisi olmayan bir hastalığı iyileştirdiğini söylemişim gibi ellerini göğsünde kavuşturarak ısıldadı (Şaka yapıyorum. Evie'nin pediatrik plöropulmoner blastomu tedavi etmesi için daha dört yıl var. Kız kardeşimin on dört yaşında kesinleştirdiği hayat planından hala sapmadığını düşünürsek, onu bu konuda tutardım). "Ne kadar *heyecan verici*! Gidilecek bir yerde düğün mü? Baş sen ?"

Lanet olsun, entelektüel bir kara deliğe bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet." Değilim, olmayı da beklemiyordum ama Yaşlı Yarasa'nın bunu bilmesine gerek yok. Kız kardeşim benden altı yaş büyük. Ben tam cümlelerle konuşabilecek yaşa geldiğimde, o yatılı okula gitmişti. Çekişme ve bağ kurma yıllarımız hiç olmadı ve şimdi sahip olduğumuz tek şey

Ortak noktamız göz rengimiz ve ailelerimizi memnun etme dürtümüz. Düğünü için Bora Bora'da tam bir hafta geçireceğimiz bu seyahat, yıllardır aile üyelerimden herhangi biriyle geçirdiğim en uzun zaman olacak.

Müstakbel kayınbiraderim Reuben'le sadece bir kez, o geçen yıl büyükannemin Hamursuz Bayramı'nda tanışmıştım. Fazla konuşmadık ama kadarıyla Evie'nin her zaman birlikte olacağı türden birine benziyordu - zeki ve A tipi nevrozunu dengeleyecek kadar yumuşak başlı. Tıp fakültesinin ilk gününde tanışmışlar ama aynı pediatrik onkoloji ihtisasına yerleştirilene kadar çıkmaya başlamamışlar, kanserli çocuklar ve iş sonrası espresso martinileri yüzünden birbirlerine aşık olmuşlar.

Yaşlı yarasa ışınlanır. "Kız kardeşimin baş nedimesiydim. O yıl Florida'da evlendi.....

Oh. Ne zaman boşandılar? Her neyse, sadece birkaç yıl sonra boşandılar çünkü-

" Pekala, ben yokum.

Gürültü önleyici kulaklıklarım tam uçağa binerken bozuldu ama Yaşlı Yarasa bunu bilmiyor. Bir bahane uydurma zahmetine girmeden çantamdan kulaklığımı çıkarıp, o daha "potpuri" kelimesinin yarısından takıyorum. Göz ucuyla onun kırgın surat ifadesini görebiliyorum ama kararlı bir şekilde telefonuma bakıyorum ve o zavallı uçuş görevlisiyle konuşmak için güvenli bir şekilde arkasını dönene kadar amaçsızca kaydırıyorum. Refleks olarak dizüstü bilgisayarımı yeniden açıyorum ve son on beş dakika üçüncü kez e-postalarımı yeniliyorum.

Neden hala gelmedi?

Uğruna çalıştığım her şey, partiler, kütüphanede geçirdiğim sayısız gece, hepsi tek bir e-postaya bağlıydı.

Harvard Tıp Fakültesi'ne gitmek Bradley ailesinin *yaptığı bir şeydir*. Büyük büyükbabam, kardiyotorasik cerrahinin kurucu babalarından biri olmadan önce bu geleneği başlatmıştı. Büyükbabam da onun izinden giderek binlerce hayat kurtaran bir prosedür geliştirdi. Daha sonra aynı derecede zeki annemle orada tanışan ve evlenen babam, şüphesiz dünyayı her seferinde bir tıbbi yenilikle fethedecek seçkin, melez bir Doktor Bradley nesli yaratmayı umuyordu.

Yarısı işe yaradı.

Aptal olmadığımı biliyorum, ancak lisans eğitimimin son dönemine girerken, kız kardeşimle iddia etmek bana oldukça saçma geliyor. Evie onur dereceleri, mükemmel sınav puanları, Dekan'dan bir tavsiye mektubu ve bir avuç prestijli staj ile bir yıl erken mezun oldu. Tüm bunların yanında kusursuz bir manikür, bir sürü sadık kız arkadaş ve Organized Living'in kapağında alabilecek bir daire.

O sömestr yüzünden bir yıl geç mezun oluyorum. Var olmayan bir sosyal hayattan ve iyi ama olağanüstü olmayan bir akademik sicilden asla bahsetmemem tavsiye edildi (emredildi)

Ayrıca, göğüsleri benimkilerin iki katı kadar. Ne saçmalık ama.

Gğsmde bir şeyler acıyla düğümleniyor ve kendimi uzun, yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Her şey yoluna . Samalıyorum. Evie kadar tamamen, anlaşılmaz bir şekilde mkemmelenemeyebilirim, ama bu giremeyeceğim anlamına gelmez. Çok çalıştım, profesrlerimden tavsiyeler aldım ve iki yıl aşkın süredir gönüllüyüm. Tüm bunlar anlaşılmayı , o tatlı kayırmacılık puanlarından bazıları için soyadımı paylaşan  nesil Harvard mezunlarına güvenmekten gurur duymuyorum.

"İyi günler, yolcular. Kaptan emniyet kemeri bağlama işareti yaktı-"

Uçak alçaldıkça bulutlar dağılıyor ve şimdi uçağın kanadının ötesinde, kristal berraklığındaki okyanusun üzerine yerleşmiş güzel bir ada görebiliyorum. Ailem, Evie ve Reuben'in düğünü için Bora Bora'daki butik bir tatil köyünün yarısını satın alarak, yaklaşık otuz yıl önce evlendikleri yerin aynısını satın aldı.

Gelin ve damadın yakın aileleri bugün, tam beş gün erken gelecekler ve düğünden önceki gece de diğer konuklar bize katılacaklar. Evie, ailemin Reuben's'i en iyi yaptığı şeyi yaparak tanımasını istedi: organize etmek (herkese beş sayfalık, renklerle kodlanmış bir program gönderdi; bu programda düzenli olarak güneş kremi sürülmesi ve su içilmesi gibi yararlı hatırlatmalar da yer alıyor). Kız kardeşim bizi yeterince entegre görmeden ve ülkenin ayrı köşelerine dönmemize izin verilmeden önce ebeveynlerimiz ve ben bu beş tam gün boyunca zorla bağ kurma faaliyetlerine ve düğün organizasyonuna maruz kalacağız.

Altımdaki uçak sarsılıyor ve kolaklarımı o kadar sert kavırıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve Yaşlı Yarasa'nın endişeli bakışlarına maruz kalıyorum.

Aileni görmeden önce böyle hissetmenin normal olmadığını ve muhtemelen bir gün benim üzerimden çok para kazanacak bir terapist olduğunu biliyorum, ama normalde bununla başa çıkabilirim. Yine de tıp fakültesine kabul edilmemin onların bendeki genel hayal kırıklığını azaltacağına güveniyordum ve Harvard'sız gelen kutum kaygımı neredeyse kritik bir seviyeye .

Bunu soracaklar, *tabii ki* soracaklar ve onlara *"Hayır, henüz duymadım"* dudaklarını bzp sessizce i çekeceklerini düşünmek *bile* bulandırıyor. Bunu yüksek sesle söylemediler ama.... oktan gözden dair içimi kemiren şüpheyi yok etmeyi bir türlü başaramıyorum.

Ebeveynler olarak yüksek mevkide cerrahlara sahip olmak, belli bir düzeyde duygusal ihmale dönüşme eğilimindedir. Ben buna alışkınım, ama önceki aylarla bu ay arasında paralellik kurmamak imkansızdı.

Evie tıp fakültesine başvurdu ve ben başvurduğumda. Onun için çok heyecanlanmışlardı. Annem başvuru kompozisyonu sorularını ve hangi apartmanlara bakmaları tartışmak için sürekli arıyor, babam ise kabul ofisinde çalışan eski bir arkadaşını uygun bir şekilde akşam yemeğine davet ediyordu.

Benim için böyle bir şey yoktu. Girme şansım olmadığını düşündükleri için mi, yoksa- *Hayır*. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Çok meşgullerdi, hepsi bu. Evie'nin düğünü , annem büyük bir ödüle aday ve babamın ortağı planlanandan erken emekli oldu, bu yüzden dava yükü çok yoğun. Bunların hepsi beni saat başı arayıp Harvard hakkında konuşmalarını için gayet geçerli sebepler. Bencilce davran. Bu Evie' düğün haftası ve ailem bana ne kadar boktan hissettirirse hissettirsin, bunu birazcık bile kendimle ilgili hale getirmeyi reddediyorum.

Uçak son inişini yaparken gözlerimi pistten ayırmıyorum, palmiye ağaçları kristal sular yanıp sönüyor, ta ki bir sarsıntıyla inene kadar, dışarıda sadece yarım düzine uçağın olduğu küçük bir havaalanına doğru çarpıp savruluyoruz.

Uçuş görevlileri kapıları açtığı anda, bir nem duvarı ve yakındaki okyanusun kokusu bir duvar gibi üzerime çarpıyor. Yaşlı Yarasa, Air Times Dergisi'nin ücretsiz kopyasını, açılmamış üç torba yer fıstığını ve tüylü mor bir boyun yastığını için zaman harcıyor ve sonunda kalkıp aniden dayanılmaz, klostrofobik uçaktan sıcak piste kaçmama izin veriyor.

Neredeyse öğle ve güneş , bu yüzden bagaj çantalarımı alıp otel servisleri ve taksilerin sırasına sürüklediğimde, tişörtüm sırtıma ve nefes nefese kalıyorum. Telefonumun kamerasından kendime şöyle bir bakmam, on beş saat boyunca uçaklara binip indikten, aşırı geveze yaşlı teyzelerin yanında oturduktan ve rahatsız uyku nöbetleri arasında avuç avuç tatsız atıştırmalıklar yedikten sonra tam da tahmin ettiğim gibi boktan göründüğümü doğrulamaya yetiyor.

Başka bir deyişle, *gerçekten* boktan.

Bildiğim kadarıyla öğleden sonraya kadar ne bizim aileden ne de Reuben'in ailesinden kimse gelmeyecek. Şansım yaver , fark edilmeden otel odama kaçabilir ve Evie'nin programındaki ilk etkinlik olan akşam yemeğinden önce ortalığı .

Sonunda Regency Sun Resort & Spa'nın logosuyla süslenmiş beyaz bir servis minibüsü bulduğumda rahatlayarak yere yığılabiliyorum, şoför parmaklarının arasında bir sigarayla minibüse yaslanmış. Ben yaklaşırken sigarasını atıyor ve beni ağır aksanlı İngilizcesiyle Bora Bora'ya davet ederken bedenime takdir dolu bir bakış atıyor. "Siz gelin değilsiniz, değil ?" Ben minibüse tırmanırken soruyor.

Benden belki bir ya da iki yaş büyük, sarkık kahverengi saçları ve altın sarısı teniyle objektif olarak çekici biri, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız mükemmel bir tatil kaçamağı. Eminim göz göze geldiği tek güzel yabancı ben değilim, sonuncusu da ben olmayacağım. Keşke yapabilsem. Aklımı Harvard'dan ve aile stresinden uzaklaştıracak birine sahip olmak harika olurdu, ama ne yazık ki, birinin çekiciliğini rasyonalize etmenin aslında beni ona çekmeyeceğini zor yoldan öğrendim.

"Hayır, ben gelin değilim," diye sessizce onu temin ediyorum, koltuğuma geri yerleşiyorum ve yapışkan saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. Minibüs neyse ki klimalı ama işveli şoför kapıyı kapatmak için hiçbir hamle yapmıyor.

"Başka bir misafirimiz daha geliyor." Tam o sırada omzunun üzerinden bana bir bavul sürükleyen, koluna bir giysi çantası asmış ve buruşuk giysiler giymiş yorgun görünümlü bir başka yolcunun yaklaştığını söylüyor.

Ben hala, göğsüm aniden gerildi.

Yeni gelen kişi kırklı yaşlarının ortalarında olmalı ama yarı yaşındaki şoförden daha formda. Geniş omuzlu ve uzun boylu, kaldırımda yanından geçen yolcuların üzerinde yükseliyor, kalın çerçeveli siyah gözlüklerinin arkasından minibüsün üzerindeki logoyu kontrol ediyor. Gümüş saçlı bir Clark Kent'e benziyor ve bir sarsıntıyla kalçalarımı birbirine bastırdığımı fark ediyorum, karnımın alt kısmında ısı birikiyor.

Ne?

"Regency Sun?" Şoför onaylıyor, sanki bir sırrın içindeymişiz gibi sinsi bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bu doğru." Yeni gelen, sesinin alçak ve yorgun olduğunu söylüyor. "Tatil köyünden ne kadar ?"

"Oh, yaklaşık on beş dakika, çok kolay bir yolculuk." Şoför, adamın valizini alarak ona bilgi verir. arkaya doğru.

Yabancı sanki birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden son bir kez uzun uzun bakarken, ciğerlerimin tam bir nefesle yanışını izliyorum. Başını hafifçe sallayarak dönüyor ve minibüsün açık kapısına ilerliyor. Ancak göz geldiğimizde durup bana bakıyor.

Bazıları geri bakıyor . Çünkü, lanet olsun, o çok seksi. Gerçekten ateşli. Hatta terden yapış yapış ve belli ki uçakta oturmaktan benim kadar yıpranmış - yanaklarım sıcacık. Tanrım, şu anda çok kötü görünüyorum.... ama o hala bana bakıyor, vücuduma değil, doğrudan gözlerimin içine.

Metalik bir gümbürtü de sıçramasına neden oluyor ve yabancıнын gözleri nihayet benimkilerden minibüsün zeminine bakıyor; telefonu elinden düşmüş ve metal çerçevenin üzerinde yüzüstü yatıyor

kapının etrafında. Sessizce kapıyı kaldırır ve örümcek ağı gibi uzanan çatlakları görünce buruşturur.

Oops.

"Efendim?" Şoför geri döndü ve yeni gelen kişi cebine içeri girdi. Bu minibüste dört sıra koltuk var ama o benim karşımdaki koridora oturuyor.

Sanki tüm vücudum bir anda elektrik teline bağlanmış gibi hissediyorum. Tüm bilincim benden sadece birkaç adım ötede oturan yabancıya odaklandı ve kalbim aniden göğüs kafesime çılgınca çarpmaya başladı. Bu bana *hiç* olmamıştı. Hem de hiç. Onlara karşı tamamen ilgisiz olduğumu kanıtlayabilecek birkaç eski erkek arkadaşım var

Okulda doğru erkek onlara gülümsediğinde yapış yapış, çırpınan bir karmaşaya dönüşen kızlara her zaman gözlerimi , ama şu anda kendimi oldukça yapış yapış ve çırpınan hissediyorum.

"geliyorsun?"

Etrafıma o kadar hızlı bakıyorum ki boynumdaki bir kas acıyla kasılıyor. "Oh!" diye ovuşturuyorum, yüzüm buruşuyor. Sesi *harika*, alçak ve biraz da ciddi. "Üzgünüm, belli ki uçakta çok uzun süre oturmuşum. Chicago'dan geldim ama Tahiti üzerinden uçtum. Ya siz?"

Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi mahcup mahcup sırtıyor. "Washington D.C. Ama ben, ah, aynı aktarmalı uçuştaydım. Seni fark ettim."

Oh. Tamam, vay canına. Umarım az önce sorduğu sorunun aynısını sorduğunda Yaşlı Yarasayı taşıladığımı duymamıştır.

Ön kapı çarpıyor ve şoför içeri giriyor, bana dönerek çekici olmak için tasarlandığı belli olan çarpık bir gülümseme takınıyor. "Kısa sürede tatil köyünde olacağız." Diğer yolcusunu tamamen görmezden gelerek bana yumuşak bir şekilde anlatıyor. "Konaklamanızı iyileştirmek için herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin Bayan..." İsmimi söylememi sözünü kesiyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama ben bir şeyler uyduramadan yabancım uyduruyor. "Hanımefendi" diyor şoföre, o kadar kayıtsız ki hava durumunu bildiriyor olabilir. Hiç tereddüt etmeden koridor boyunca uzanıp parmaklarını kucağımda duran elimin içinden geçiriyor. "Yıldönümümüz için buradayız."

Şoförün dudakları ona pek inanmamış gibi kıpırdıyor ama neyse ki geri dikkatini yola veriyor ve havaalanı trafiğine girdiğimizde radyoyla .

Yine de yabancım elimi bırakmıyor. "Güvende olmak için elini bir süre daha tutayım mı?" Dudaklarının köşesi muzip bir gülümsemeyle kalkarken nefesinin altından soruyor. İşte

Günlerini takım elbiseyle geçiriyormuş ve müthiş bir hesap tablosu hazırlamayı biliyormuş gibi *profesyonel* bir var ama gülümsediğinde....

Kelebekler. Gerçek kelebekler içimde patlıyor. Lanet olsun, 23 yaşımdayım. İlk aşk için biraz geç.

"Ben- Evet. Evet, lütfen." Bunun olduğuna inanamıyorum. Sanki iç karartıcı siyah-beyaz bir bağımsız filminden çıkıp sevimli bir romantik komediyle tanışmış gibiyim. Ya da benden en az yirmi yaş büyük olduğu ve benim de duygusal olarak ulaşılmazın tanımı olduğum gerçeği olmasaydı inanırdım. Yine de onunla flört edebilirim, değil mi? "Demek yıldönümümüz, ha? Kaç yıl oldu? Sorarsa diye tabii ki."

"Elbette." Yabancım ciddiyetle kabul ediyor, gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "İki yıl, sanırım."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, teninin benimkine karşı hissini ve başparmağının elimin kenarında neredeyse bilinçsizce yavaşça gezinmesini seviyorum. "Neden iki?"

Alçak kıkırdaması işliyor, tropik iklimle ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıyor. "Mekiğe ayrı ayrı geldik, değil mi? Seni önünden ayırabilmem için en az iki yıl geçmesi gerekir. Ne biliyor musun? Hayır. Üç. Kesinlikle üç."

Yapışkan ve çırpınan duyguların katlanarak artmasına işaret edin.

Bu gerçekten oluyor mu? *Bu ben değilim.* Garip, huysuz ve genellikle biriyim. Kendi ailem benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyor ve ben de genetik olarak beni sevmek zorunda olan insanlar sevmiyorsa başkaları neden sevsin ki varsayımıyla hareket ediyorum. İnsanlarla konuşmak için yolumdan sapmam, asla, ama bu adamın bana bakışında tüm bu olağan endişeleri ortadan kaldıran bir şey var.

"Böyle bir taahhüt altına girmeden önce adımı öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Cevap olarak attığı kahkaha kalbimin dolmasına oluyor. "Hayır," diye başını sallıyor, hâlâ sırtıyor. "Yine de anlat bana. İşe yarayabilir."

"Isobel."

Gülümsemesi , "Judah."

Şoför ön koltuktan sesleniyor, gözleri dikiz aynasından bana bakıyor. "Ne kadar evlisiniz?"

Judah ve ben hep bir ağızdan "Üç yıl!" diye cevap verdiğimizde yola bakıyor.

İkinci Bölüm

Judah

T Regency Sun Resort & Spa, sazdan çatılı, su üstü bungalovlardan oluşan ve tesisin birçok tesisinin etrafında küçük gruplar halinde kümelenmiş geniş bir yerleşkedir. Öyle bir yer ki Bir seyahat dergisinin kapağına ya da bir otobüs durağının reklamına ait olan ama benim göreceğimi hiç düşünmediğim bir yer.

Onuncu sınıftaki bando sınıfımın Florida'ya yaptığı otobüs yolculuğunu saymazsanız, hiç tatile çıkmadım. Bu benim yaşımdaki bir adam için utanç verici bir itiraf ve Tanrı biliyor ki kimseye söylemeyeceğim. Bunu kendime itiraf bile utanç verici.

Genç ve çoktan boşanmış bir baba olarak yetişkinliğe adım atmış, tıp fakültesini ve ihtisasımı sadece azim ve kararlılıkla tamamlamaya . Boş zamanım oğluma, param da eski eşime gidiyordu. Sonra muayenehanemi büyüttüm, ilgisiz bir gence ebeveynlik çalıştım ve sonunda Washington'daki karışık siyasi çevrelerde gezindim.

Tüm bu süre boyunca, boktan memleketinden ayrılmak isteyen genç bir baba olmanın getirdiği iş ahlakından asla kurtulamadım.

Dışarı çıktım. Uzun dışarıdaydım ama öyle davranmadım. Başımı eğdim ve çalışmaya devam ettim, sanki durursam her şey yerle bir olacak ve en başa dönecekmişim gibi. Elinizde biricik oğlunuzun düğün davetiyesinin olması ve buna asla sahip olamayacağınızı fark etmek insanın içini burkuyor. O artık bir yetişkin, muhtemelen yakında kendi çocukları olacak ve lanet olsun ki kıskanıyorum.

Mantıklı değil. Ben bir kadın doğum uzmanıyım. Kariyerimin bu noktasında kaç bebek doğurttum? Kaç tane kendinden geçmiş yeni anne babayı tebrik ettim? Nasıl oluyor da bunca zaman içinde

Kendim daha fazla çocuk sahibi olmayı düşünmedim mi? Doğum odasında yanında duran heyecanlı, korkmuş adam olmanın nasıl bir his olduğunu nasıl hiç merak etmedim?

Tüm lanet evren üç metre yüksekliğinde "*Yaşam Tercihlerinizi Yeniden Değerlendirin*" tabelaları asıyordu ve ben onları fark edemeyecek kadar otoyol hipnozuna kilitlenmiştim. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu ama içimi kemiren, rahatsız edici pişmanlık hissi hiç dinmedi. Ya da son aktarmalı uçağım kalkmadan önce telefonumun şarj aletini bulmak için el çantamı karıştırmayı bitirip tam zamanında doğrulduğumda koyu sarı saçlı genç bir kadının benimkinden iki sıra üstteki koltuğa kaydığını görene kadar geçmedi.

Onu zar zor görebildim ama yine de kendimi saplantılı hissediyordum. Koridorlarda ne zaman bir hareket olsa, bir kez daha görebilmek umuduyla kafamı kaldırıp baktım ama uçaktan inerken kafasının arkasından başka bir şey göremedim. Gümrük kuyruğunda onu düşündüm ve telefonumdaki e-postalar arasında gezinip tesisin adını kontrol ederken, taksi ve otel servisi kuyruğunda bekleyen insanlara bile birkaç umutlu bakış attım.

Onu rahatsız etmeyi planlamamıştım, umutsuz vaka gördüğümde anlarım, ama de mekiğe omzumun üzerinden son bir kez bakmaktan kendimi alamadım.

Nihayet minibüse adım attığımda ve uçaktaki kadının sıcak kahverengi gözleriyle karşılaştığımda kalp krizi geçirmemiş olmam bir mucize. Yakından daha da güzeldi, yoga pantolonu ve buruşuk tişörtüyle tam bir tanrıçaydı ve onu gördüğümde vücudumdaki tüm hücreler birlikte ateşlenmiş gibiydi. Yine de olağanüstü olan şey, hiç beklemediğim şey, onun da bana bakıyor olmasıydı.

Telefonumun ekranına yayılan çatlakları her gördüğümde, oraya nasıl geldiklerini hatırladıkça baş döndürücü ve zevkli bir şey omurgamda kıvrılıyor.

Isobel.

Otele lobiye yan yürüdük, elim o küçük boktan şoförün bir şey yapmaya çalışmadığından emin olmak için sırtının küçük kısmına bastırdı ve sadece ayrıldı. Benim rezervasyonumla Reuben'inkini karıştırmışlardı, bu yüzden otel görevlisi Isobel'in bavullarını bir arabaya koyarken orada durup izlemek zorunda kaldım ve onlar giderken omzunun üzerinden bana utangaç bir gülümseme verdi.

Aynı tesiste kalıyoruz, *muhtemelen* onunla tekrar karşılaşacağımı biliyordum, ama kapıdan çıktığı anda bunun *muhtemelen* yeterince iyi olmadığını . Yeterince pişmanlığım var. Bir "*ya olsaydı?*" daha yaşayarak Washington'a dönmeyi reddediyorum. Masadaki zavallı kadın, ben masadan kalkıp lobiden dışarıya, parlak güneşe doğru koşmaya başladığımda, konuklar için mevcut olan çeşitli aktivite ve olanakları anlatmayı henüz yarılamıştı.

Onu hemen fark ettim, hamalın peşinden gidiyor ve sahile doğru bakıyordu. "Isobel!" Döndü, ben ona doğru koşarken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Yine de onun önünde durduğumda, birden kendimi kaybettim. "Ben, uh-" Neden o anda aklıma geldiğinden emin değilim, o ana kadarki diğer anlardan daha çok, ama bu kadın için çok yaşlı olduğum aklıma geldi. Numarasını istemeye hakkım yoktu. Telefon numarasını almak için peşine düşerken ne düşünüyordum ki? Muhtemelen onu rahatsız ediyorum-

Ama görünüşe göre, değildim. Isobel'in gözleri kırıştı ve elini cebine atarak telefonunu çıkardı. "Belki de bana numaranı vermelisin. Sana mesaj atarım, böylece sen de benimkini almış olursun. Madem evliyiz. Vergi sezonu için seninle iletişime geçmem gerekebilir."

Sadece lanet olası bir şakaydı ama dudaklarından dökülen bu kelimeler hoşuma gitmediyse ne olayım. Belki de yaşlandığımın bir başka işaretiydi bu ama bırakın tanımadığım bir kadını, bir kadına karşı bile bu kadar yakıcı, sahiplenici bir çekim hissettiğimi hatırlamıyorum. Ona bir kez bakmam yetti ve tüm ruhum *uyandı*.

Ben daha lobiye on adım bile atmadan bana mesaj attı, arkama dönüp baktığımda beni uzaklaşırken izlediğini fark ettiğimde göğsüm beğenmiş bir erkek gururuyla kabardı.

"Seni arayacağım," diye seslendim ve bungalovlara doğru geri döndü, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış halde omzunun üzerinden bana son bir kez .

Birlikte geçirdiğimiz süre yirmi dakikayı geçmemiştir ama yine de buraya geldiğimden beri geçen dört saat boyunca onu düşünmeyi bırakmadım, etkileşimimizin her saniyesini zihnimde evirip çevirdim. Ne zaman her şeyi cinsel hayal kırıklığı ya da orta yaş krizi gibi gerekçelerle geçiştirmeyi gönülsüzce başarsam, telefon ekranımdaki o ince çatlakları görmek her şeyi en başa döndürüyor.

O *genç*, neredeyse kendi oğlumdan bile genç ve ben *bu kadar az umursadığım* için biraz dehşete *düştüm*. Ben kendi ölümlülüğümden kaçmak için genç ve güzel kadınların peşinden koşan bir adam değilim. Nadiren de olsa birkaç randevuya çıkacak kadar rutinimden koptuğumda, gördüğüm kadınlar kendinden emin, başarılı ve yaşlarına uygun oluyor. Seks tatmin edici ama nadiren tekrarlanıyor.

Onu yatağıma kelepçeleyip anahtarı istememe neden olan, kocaman gözleri ve yaramaz gülümsemeleri olan tatlı, küçük yirmili yaşlarda değiller. Isobel bir istisna, kural değil, ama peşinden gitmeye niyetli olduğum bir istisna.

Tabii müstakbel gelinimin bana e-posta ile gönderdiği programda birkaç boş saat bulmayı başarabilirsem.

Reuben'in nişanlısıyla sadece birkaç kez tanıştım, ancak kadın doğum uzmanlığımı her iki ebeveyninin de çalıştığı aynı hastanede yaptım ve bize arkadaş demesem de, aynı çevrelerde koşuyoruz. Evie annesine çok benziyor, biraz olsa da zeki ve ağırbaşlı.

Haftanın ilk etkinliği olan Bradley'ler, eski karım, kocası ve oğullarıyla akşam yemeği için tam ayrılmak üzereydim ki bungalovumun kapısı çalındı.

"Hey, ihtiyar." Kapıyı açtığımda Reuben havacı güneş gözlüklerinin arkasından sırtarak beni selamlıyor.

Ben de gülümsüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Tıp fakültesinden mezun olduğundan beri son birkaç yıldır daha da yakınlaştık, gençken verdiğim mücadeleyi biraz daha iyi anlıyor ve kaçırdığı t-ball maçları ya da okul oyunları için süregelen kırgınlıklar çoktan . O her zaman iyi bir çocuktu ama şimdi harika bir adam oldu ve ben kendimi şanslı sayıyorum. İnanılmaz derecede şanslı.

"Ne zaman geldin?" Geniş oturma odasına girmesine izin vermek için geri adım atarak soruyorum.

"Dün gece. Evie her şeyi geçirmek için bir şans istedi, çocukluğundan beri buraya gelmemiştii ve burası çok değişmiş." Mutfak adasına yaslanıp etrafına dikkatle bakıyor. "Oldukça güzel bir yer, değil mi?"

Gerçekten de öyle. Bungalovumda büyük bir oda, geniş bir banyo ve yatak odası bulunuyor, ancak evin en nefes kesici kısmı kristal berraklığındaki okyanusa yayılan arka güverte. DC'den bir çift aldığımda, onları kullanmak için ama belki doğru şirketle-

"Baba?" Gözlerimi kırıştıtırıp bana soru dolu gözlerle bakan Reuben'e bakıyorum.

"Özür dilerim." Kafamı sallıyorum, Isobel'in bikini içinde görünebileceğine düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Jet lag."

Reuben sempatik bir şekilde başını sallar. "Ben de öyle. İyi tarafından bakarsak, az önce annemden haber aldım. O ve Tom rötar yapmışlar ve aktarmalı uçuşlarını kaçırmışlar, bu yüzden onları yarın öğleden sonraya kadar göremeyeceğiz. Akşam yemeğinde sadece biz ve Bradley'ler ."

"Kulağa hoş geliyor." Masadan telefonumu alıyorum, cebime başparmağımı ekrandaki çatlakların üzerinde gezdiriyorum. Doğrusu, eski karım dikkatlerinin çoğunu ele geçirmeden önce Reuben ve Evie ile geçireceğim birkaç saatten memnunum. Kennedy her zaman partinin neşesi olmuştur, lüks bir emlak komisyoncusu olan kocası Tom gibi bir adam için harika bir ortaktır. Birbirlerine Kennedy ve benim çok daha uygunlar ve evliliğimiz o kadar kısa sürdü ki şimdi başka bir hayat gibi geliyor. İkinci oğlu, Reuben'in üvey kardeşi Nolan da harika bir çocuk.

Reuben ve ben, bungalovları ana tesis alanına bağlayan tahta kaldırımda yürürken onun ikametgahı ve yaklaşan düğün hakkında sohbet ediyoruz. Bunun için hazır bulunmaya kararlıyım ve

Müstakbel kayınvalideme tüm dikkatimi veriyorum ama Isobel'i bir an olsun görebilmeyi havuz alanını, tenis kortlarını ve lobiyi taramaktan kendimi .

Evie'yi tatil köyünün deniz ürünleri restoranının verandasında, beyaz ipek bir elbise giymiş ve ailesiyle birlikte beklerken buluyoruz.

"Judah!" Biz yaklaşırken John kıkırdıyor ve benimkini heyecanla sıkmak için elini uzatıyor. "Hayat komik değil mi? Seni en son Aspen'deki konferansta görmüştük. Ne zamandı o, Caroline?" Yanağımı öpmek için öne eğilirken gülümseyen karısına bakıyor.

"Dört yıl önce. Çocuklar çıkmaya başlamadan çok önce." Gülümsüyor ve Reuben'i kucaklamak için ona doğru ilerliyor. "Annen ne zaman geliyor, Reu?"

"Geç saate kadar olmaz." Evie'nin beline bir kolunu dolayarak ona nazıkçe "Geç saate kadar değil," diyor. "Yine de yarın yelken için bize katılacaklar."

"Artık yelken açmayı biliyor musun?" Oğluma kaşlarını kaldırarak kıkırdıyorum. "Sekiz yaşındayken, izci grubunla kanoya binmek için izin formunu imzalamayı unutmam için bana yalvarmıştın."

Herkes gülüyor ve Reuben gözlerini devirerek ofluyor. "Utanç verici şakaları düğünden sonra, benimle baş başa kaldığı zamana saklayın."

"Yelkencilik Bradley ailesinin eğlencesi." John, restoranın verandasının ötesindeki muhteşem sahil şeridine doğru başını sallayarak övünüyor. "Evie her zaman doğuştan yetenekliydi."

"Oturalım," diyorum, grubumuzun arkasındaki özenle hazırlanmış masayı işaret ederek. "Bu uçuştan sonra bir içkiye ihtiyacım var. Akşam yemeği benim ikramım, millet."

Reuben başını sallar. "Evie'nin kız kardeşini bekliyoruz."

"Kız kardeş mi?" John ve Caroline'ı yıllardır tanıyorum ve ikinci bir kızlarından hiç bahsetmediklerine eminim. Evie'nin başarılarıyla sürekli övünüyorlar, bu biraz iğrenç noktaya varıyor, ancak bilinmeyen Bradley kız kardeş hakkında sahip olduğum iç spekülasyonlar, gelecekteki gelinim sağ omzumun arkasından bakıp parladığında hemen ölüyor.

"Isobel!"

Hayır. İmkânı yok. O olamaz- "Hey, millet."

Daha dönmeden kimi göreceğimi biliyorum. Sesi yumuşak, mekiktekinden daha az kendinden emin ama omurgamda aynı farkındalığı uyandırıyor. Hazırlıklıyım ama de dönüp Isobel'in bana doğru ilerlediğini gördüğümde acı veren bir hayal kırıklığı hissediyorum. Koyu mavi bir elbise giymiş, kıvrımları uzaktan görünen okyanus gibi fısıldıyor ve saçları

İnce omuzlarının etrafında gevşemiş. Daha yaşlı, daha olgun görünüyor ve yine de güzel yüzünün yaşam ışıltısı artık donuklaşmış.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda adımları duraksıyor, yüzünde bir anlık bir şok ifadesi beliriyor, sonra o kadar hızlı bir şekilde sakinliğine geri dönüyor ki bunu hayal etmiş olabilirim.

"Merhaba, sevgilim. Gelebildiğine çok sevindim." Caroline yanımdan geçip Isobel'in yanağını az önce bana gösterdiği aynı yapmacık yakınlıkla öpüyor.

"Merhaba anne. Baba." Gözleri, ona kısa bir süre tek kolla sarılmak için ilerleyen John'a kayıyor. "Nasıl, uh," Gözleri önce bana, sonra tekrar kız kardeşine kayıyor, yanaklarında donuk bir kızarıklık oluşuyor. "Herkesin uçuşu nasıl?"

"Oh, sakın ol," diyor Evie sırayla kız kardeşine sarılırken. Yan yana olsalar bile ikisi arasında pek bir benzerlik göremiyorum. Gözleri aynı şekil ve renkte ama Evie annelerinin uzun boylu, kıvrımlı fiziğine ve zeytin tenine sahipken, Isobel söğüt gibi ve solgun. Ve daha genç. Isobel daha genç.

Hayret bir şey. Gelecekteki gelinimin *küçük kardeşi* ve bütün gün dizlerinin üzerinde nasıl görüneceğini hayal ettim, ağzını sikerken o güzel dudakları sikimin etrafına sarıldı.

Reuben ona, "Isobel, bu benim babam, Doktor Judah Hale," diyor ve Isobel bana kibar, temkinli bir gülümsemeyle baktığında neredeyse başımın hissediyorum.

"Tanışmıştık," diye cevap veriyorum ve Isobel'in yüzünü buruşturduğunu gördüğümde karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Benimle flört ettiği için mi yoksa ailesi tarafından öğrenildiği için mi utanıyordu? İkincisinden. *Umarım* öyledir. "Kısaca. Havaalanı servisinde. Sanırım aynı aktarmalı uçuştaydık."

Evie parlıyor. "Oh, ne tesadüf! Harvard'dan haber aldın mı Isobel?" Gözlerini bana çeviriyor, "Isobel sonbaharda Harvard Tıp'ta ."

"Henüz değil," diye cevaplıyor Isobel sessizce, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Doktor olmaya çalışmasının beni neden bu kadar emin değilim ama benimle flört eden kadının bu ailede doğmuş kabullenmekte zorlanıyorum. Kendini tutuş şekli bile Caroline, Evie ya da John'dan çok farklı ve sıcak olmayan karşılımlarından yakın olmadıkları daha net anlaşılabilir. Ona neden başvurduğunu ve onu tıbbı çeken şeyin ne olduğunu sormak istiyorum ama *bu beni ilgilendirmez*.

O artık yasak bölge. Geri çekilmeli ve bunu arkamda bırakmak için geleni yapmalıyım.

Yarı yaşındaki bir kadının peşinden koşmak yeterince şüpheliydi, ama Evie'nin kız kardeşi? Akıl almaz bir şeydi.

Üçüncü Bölüm

Isobel

I Bende ciddi bir sorun olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacım olsaydı, bu boktan gösteri oldukça ikna edici olurdu.

Daha önce seks yapmaya yaklaştım, zevk almam için ellerinden geleni yapan birkaç mükemmel erkek arkadaşım. Ben de mastürbasyon yaptım, parmaklarımla, internetten sipariş ettiğim küçük pembe vibratörle, porno izleyerek, iğrenç kitaplar okuyarak ve tek elde ettiğim *hiçbir şey değildi*. Kıvılcım yok, dünyayı sarsan orgazm yok, yukarıdan şarkı söyleyen göksel melekler yok. Sadece karmakarışık çarşıların arasında yatıyordum, başladığından daha ve bastırılmış hissediyordum.

Uzun zamandır hiçbiriyle uğraşmadım.

Judah'ın sadece elimi tutarak beni nasıl hissettirdiği görülmemiş bir şeydi. Mekikten indiğimizde, en yakın umumi tuvalette onun kemiklerinin atlamakla olabildiğince hızlı kaçmak arasında kalmış, çırpınan, ateşli karmaşaya dönüşmüştüm.

Akşam yemeği için herkesle buluşmam gereken saatte hala karar verememiştim ve *sırf* onunla karşılaşırsam *diye* hazırlanmak için fazladan on beş dakika harcadığım için geç kaldım. İğrenç, uluslararası hava yolculuğu cini beni görünce telefonunu öyle bir düşürdü ki ekranı kırıldı. Gerçekten çabalarken beni görse ne yapardı?

Ailemle yemeğe gitmek yerine onun evine sürüklenip her düz yüzeyde becerilme fantezileri olabilirdi. Çünkü her zaman yapmak zorunda olduğum şey.... kendimi birinden etkilenmeye ikna etmektir. Bunu onunla yapmak zorunda değilim. Azıcık bile değil.

Tabii ki, bu kadar abartılan o sıcaklığın titreşimini ilk kez hissettiğimde, bu mümkün olan en uygunsuz adama yöneliyor.

Orada öylece durmuş, Reuben ve Evie'nin hastanesi ve görünüşe bakılırsa hiç hazzetmedikleri bölüm başkanı hakkında konuşmalarını dinliyorum. Bu tartışmaya katabileceğim hiçbir şey yok, tıpkı ailemin benim yanımda yaptığı konuşmaların çoğunda gibi.

Annem sonunda oturmamızı öneriyor ve masamıza doğru ilerliyor; o, babam ve ben bir tarafta, Judah, Evie ve Reuben diğer . Yararsız bir şekilde Judah tam koltuğa oturuyor ve ben de yüzümü menüye gömüp kendime için bir şans vermeye çalışıyorum.

Kaçınma-1

Saygınlık-0

Bu gurur verici bir an değil ve bir kez olsun Evie'nin ilgi odağı olmasına minnettarım. Daha önce hiç radarlarının altında kalmayı bu kadar çok istememiştim. Açıkçası, kız kardeşimin müstakbel kayınpederine asılmayacağım ve Judah neyse ki daha önceki görüşmemizin ince noktalarını geçiştirmiş olsa da, bunun muhtemelen utandığı için olduğunu biliyorum. Ben bir ego desteği idim ve bağlantı kurmak için o kadar çaresizim ki, bir erkeğe iyi huylu bir hoşgöründen başka bir şey hissettiğimin ilk ipucunda, neredeyse kendimi ona fırlattım.

Dudağımı ısırarak göğsümdeki keskin ve boş hissin hayal kırıklığı olduğunu fark ediyorum. *Ondan hoşlanmıştım*. Neredeyse kimseyi sevmezdim ama Judah'ı sevmiştim.

Beni isteyen insanlar için hiçbir şey hissetmezken, insanlar için nasıl her şeyi hissedebiliyorum? "Isobel?"

Kahretsin. Menüü bırakıyorum, Judah'ın parlak mavi gözleriyle hemen karşılaştığımda bile ifademi soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ve havaalanında olduğu gibi aynı kelebek patlamasıyla doluyorum. *O küçük pislikler bunun olamayacağını anlamadılar mı?*

"Evet?" Gözlerimi, konuşan Evie'nin üzerinde gezdiriyorum.

Bana garip garip bakıyor. "Başvurularınız için gönüllü olup olmadığınızı sordum."

Başımı sallıyorum, tarafsız bir konu olduğu için minnettarım. "Evet, öyle.

Gerçekten hoşuma gidiyor, yani-"

"Judah." Annem araya giriyor ve ağızım bir anda kapanıyor: "Bize yaptığın işten bahseder misin? CDC'de çalıştığını duydum."

Gözlerim tekrar menüme , hâlâ tek kelimesini bile anlamıyorum. Onun küçümseyici tavrına alışmış olmalıyım, bu annemin karakterine pek uymuyor ama onu neredeyse altı aydır görmüyorum ve benim hayatımı dinlemektense Judah'la hasret gidermeyi tercih etmesi hâlâ içimi acıtıyor.

Boğazını temizliyor ve ona cevap verirken dikkati dağılmış gibi görünüyor. "Evet. Evet, muayenehanemi sürdürmenin yanı sıra CDC de çalışıyorum. Ama Isobel, gönüllü çalışmalarınız hakkında bir şeyler söylüyordunuz?"

O kadar şaşırmışım ki de olsa ona sertçe bakıyorum. , annemden dalga dalga yayılan kızgınlığı hissedebiliyorum. Doktor Holmes-Bradley kimse tarafından azarlanmaktan hoşlanmıyor ve Judah'ın o konuyu kapattıktan sonra konuşmayı tekrar bana onu çok kızdırmış olmalı.

"Evet, Isobel." Sorunsuz bir şekilde toparlanıyor, bardağını bırakıp bana bakıyor. "Bence hastanede gönüllü olmak harika bir fikirdi. Özgeçmişin için de mükemmel."

Babam başını sallayarak onaylıyor, kendi menüsünden başını kaldırmıyor. "Hangi departmanda sana yardım ettiriyorlardı balkabağım? Sohbetlerimizden birinde bana her şeyi anlattığını hatırlıyorum ama ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyorum."

Sohbetlerimizden biri mi? Babam beni sadece... asla aramaz. Beni hiç aramaz. Babamla en son ne zaman hava durumu, Evie'nin en son başarısı ya da önümüzdeki masada yemek hakkında hatırlamıyorum. Acı ve meydan okuyan bir yanım bunu söylemek istiyor, tüm masaya benimle hayatım hakkında bir kez bile *sohbet etmediğini* söylemek istiyor.

Hastanede gönüllü bile değilim.

"Radyoloji." Onun yerine uzanıyorum, peçetemi açıp kucağıma örtmekle meşgulken beş çift gözün ağırlığını üzerimde hissediyorum.

"Bu doğru." Babam mırıldandı. "İlginç bir seçim."

İlginç, onun aptal için kullandığı kelime.

Judah yüksek sesle boğazını temizliyor ve masanın ortasındaki şarap menüsünü alıyor. "Herkes bir şişe özel bir şey içmeye ne dersiniz? Bu vesileyle kadeh kaldırmak için."

Neyse ki sohbet benden uzaklaşıyor ve düğüne geri . Vintage şarap şişesi geldiğinde, Judah garsonun elinden alıp herkese bardak doldurmak için ayağa kalkıyor, benimkini bana geri verirken parmak uçları benimkine değiyor. "Ne düşünüyorsun?" Sessizce soruyor ve ben hâlâ ona bakmıyor olsam da ilk yudumumu alırken gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum.

Keşke kaliteli şarabı takdir eden nadir üniversite öğrencilerinden biri olduğumu söyleyebilseydim, ama bana göre bu sadece birinin eski üzümleri batırması gibi bir tada sahip. "Güzelmış." geri koydum ve ona hızlı, sıkı bir gülümseme attım.

"mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. " yok."

Ama iri bir el çoktan uzanıp bardağımı önümden aldı bile ve ben de onun yardımımı kendi bardağına doldurup garsona işaret etmesini izliyorum.

"Isobel." Annem ve yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. "Judah bizi akşam yemeğine davet ve bu çok pahalı bir şişe şarap. Başka bir şey son derece kaba bir davranış olur."

Midem bulanıyor. "Özür dilerim." Judah bakıyorum, yüzü sertleşmiş. *Kahretsin.* "Lütfen bana başka bir şey getirmeyin. Gerçekten iyiydi."

"Sen istemedin. Ben teklif ettim." Garson yanına geldiğinde, sert bir "Ben teklif ettim" der. Menüdeki bir satırı işaret adama, "Lütfen ona bundan bir bardak getirin" der.

Sinirli görünüyor. *Gerçekten sinirli.*

Annemin omuzları gergin, benimkilerin de öyle olduğunu biliyorum. Neden hiç doğru şeyleri yapamıyorum? Doğru şeyleri söyleyemiyorum? Bu adaya geleli daha bir gün bile olmadı ve şimdiden Evie'nin müstakbel kayınpederiyle flört ettim, onu aşağıladım ve kendimi utandırdım. Mükemmel.

Ruh halindeki değişimi hisseden babam boğazını temizliyor. "Peki, kamu hizmeti yoluna gitmek istemene ne sebep oldu, Judah? Anladığım kadarıyla muayenehanen son derece iyi gidiyor."

Masanın karşısında oturan Judah bakışlarını babama çeviriyor. "Başkente ve ülke genelinde beyaz olmayan kadınlar için perinatal sağlık büyük bir farklılık var. Ben sadece bir kişiyim, sadece çok fazla hastaya bakabilirim, bu yüzden CDC'nin dengesizliği gidermek için oluşturduğu bir görev gücüne katıldım."

Güzel, aynı zamanda vajina uzmanı ve feminist bir aziz.

Masadaki herkes aynı fikirde, çabaları için Judah'ı övüyor ama o yine de memnun görünmüyor. İçkim geldiğinde ona sessizce teşekkür ediyorum ve alkolün onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri daha da sıkılaştıran felç edici endişeyi keseceğini umarak uzun bir yudum alıyorum. Bu iyi, gerçekten iyi ve bunun neden bu acı verdiğini bilmiyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü benim için bu kadar önemli olmamalı, ama mekikte bana gülümseyen, rahat, arkadaş canlısı adamın dönüşü için acı .

Onun yanında mutlu olmak çok kolaydı.

Tuvaleti kullanmak için kalktığında bir dakika bekleyip peşinden gidiyorum, Judah çıkana kadar tuvaletlerin dışındaki koridorda garip bir şekilde oyalanıyorum. Beni görünce kısa bir süre duruyor, çenesi geriliyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Dinle, şarap meselesi için gerçekten özür dilerim, nankörlük etmek istememiştim." Elimi çantama atıp yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve avucuna sıkıştırıyorum. "Ve yaklaşık.... biliyorsun. *Daha önce.* Yemin ederim bilmiyordum."

Judah donup kalmış, elindeki hesabı gevşekçe tutarak bana bakıyor, belli ki irkilmiş. "Şarabı beğenmediğin için kızdığımı mı düşünüyorsun? Ve daha önce olanlar hakkında?"

Omuz silkiyorum, yemek odasına doğru geri dönüyorum. "Gitmeliyim. Sadece özür dilemek

istedim. Bu haftanın garip geçmesini falan istemedim."

O bir yanıt oluşturamadan aceleyle uzaklaşıyorum. Onunla uzun süre yalnız kalmak tehlikeli görünüyor, özellikle de karanlık koridorlarda, aile üyelerimizden uzakta. Keşke ona olan ilgimi ve onu sadece bir baba figürü olarak düşünebilsem, ama bu boşuna bir gibi görünüyor. Onu temizlenmiş ve omuzlarına biraz fazla dar gelen düğmeli bluzunu giymiş olarak görmek....

Bu adam bebek doğurtmadığı ve kadın sağığı alanında eşitlik için mücadele etmediğı zamanlarda ne halt ediyor? konserve mi kaldırıyor? Yavru köpekleri ağaçtan mı kurtarıyor? Bahse girerim şu anda profesyonelce düzenlenmiş, sürdürülebilir enerji ile çalışan şehir evinin önünde, önlüğünü yırtmak için fırsat , kırk yaşında, ateşli bir boşanmış kadın kuyruğı vardır.

Bu düşünce ağzımı ekşi bir tatla dolduruyor ve annemin yanındaki sandalyeye geri kayarken kaşlarımı zorunda kalıyorum.

"Tartışmamız gerek-" Masanın ilerisinde oturmuş Evie ve babamla sohbet eden Reuben duymasın diye sesini alçaltarak başlıyor. Ama Judah masaya döndüğünde, onu bıraktığım zamankinden çok daha rahatlamış görünüyor ve ikimize gülümsüyor.

"Isobel," elini cebine attı ve banyonun dışında ona uzattığım banknotu çıkardı, "geri yürüyordun ve bunu düşürdüğünü gördüm."

Dördüncü Bölüm

Judah

T Akşam yemeği nihayet sona erdiğinde güneş tamamen batmıştı ve ben kendimi boşlukta hissederek villama geri döndüm.

O masada sadece bir saatten biraz fazla kaldık ama daha önce John ve Caroline Bradley' karşı duyduğum saygı ya da iyi niyet, masanın bitiminden çok önce yok oldu. Evie'ye Isobel'den daha ayrıcalıklı davranmaları sadece fark edilebilir değildi; barizdi.

Evie birkaç kez kız kardeşini konuşmanın çekmeye çalıştı ama Isobel'in kabuğuna çekilmesi için Caroline'ın küçümseyici bir yorumu ya da John'un küçümseyici bir kahkahası yetti. Yemeğın tamamını tabağına , şarabını bitirirse ona bir tane daha ısmarlarım endişesiyle mümkün olan en küçük yudumları alarak ve masanın geri kalanı ıstakoz yerken ev salatasıyla uğraşarak geçirdi.

Bugün erken saatlerde gördüğüm o güzel, ışıltılı kadın, ailesi tarafından bir hayalete dönüştürüldü ve dilimi o kadar ısırarak zorunda kaldım ki, artık dilimin üzerinde şişmiş bir çıkıntı var.

John ve Caroline'ın akşam yemeğinde onun hayatına gösterdikleri ilginin tamamen benim çıkarım için olduğu daha açık olamazdı ve önümüzdeki hafta boyunca arkama yaslanıp bu saçmalığı nasıl izleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bu Reuben'i nasıl rahatsız etmez? Isobel'e eğlendirmek zorunda oldukları uzak bir kuzen gibi davranırken Evie'ye yaltaklandıklarını fark etmiyor mu?

Tanrı aşkına, *kendi seçmediğı* bir içkiden keyif almadığı için ona kızdığımı sandı.

Beni banyonun dışında karşıladığında yüzünde beliren temkinli ifadeyi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor, dalgın dalgın karanlık bungalovdan arka güverteye geçip gömleğimin düğmelerini çözüyorum. Dışarıda, dalgaların hafifçe vuruşları dışında, okyanus karanlık ve sessiz. Burası çok güzel, huzurlu, ama çevremle daha fazla uyumsuzluk hissedemezdim.

Onu istiyorum ama yapamıyorum.

Ellerimi korkuluklara dayayarak başımı eğiyorum ve birkaç uzun, sakın nefes alıyorum.

Belki de yaşılanıyorum, ama daha önce bir kadına karşı bu kadar yakıcı, sahiplenici bir ihtiyaç hissettiğimi . Onunla ilişkiye giremem. Hissedebileceğim herhangi bir çekim, tüm o dramatik ilk görüşte aşk hikayelerinin tamamen saçmalık olmadığına dair umutlarım, onun kim olduğunu öğrendiğim anda hepsi önemsiz hale geldi.

Hiçbir şeydi. Geçici bir flörttü. Hayal kırıklığına uğramama izin vereceğim, onunla arama mesafe koyacağım ve bu düğün bittikten sonra bunu geride bırakacağım. Yapabileceğim tek şey bu.

Tam geri dönüp geceyi içeri girmek üzereydim ki arka kapılar açılıp biri verandaya çıkarken gözüm en yakındaki bungalovdan gelen ışığa takıldı.

Isobel.

Daha gözlerim ışığa alışmadan onun olduğunu anlıyorum. Omuzlarının narin eğiminde ve yürüyüşünde görebiliyorum, bir şekilde zaten bana çok tanıdık geliyor. Siluetinden daha fazlasını seçebildiğimde, ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum.

Giydiği şeyde uygunsuz ya da yakışksız bir şey yok, okyanus kenarında bir tatil ve buraya gelirken havuz alanında daha az giyinmiş birkaç düzine kadının yanından geçtim, ama baktıkça gözümü kaçırmak daha da zorlaşıyor. Küçük, sıkı göğüsler, cömert kalçalar ve mayo kılığına o lanet olası kumaş parçalarının sadece yarısını örttüğü diri bir kış. Hayatımda gördüğüm en seksi şey ve hayatımda hiç bu kadar çabuk sertleşmemiştim.

Bu daha önce hissettiğim türden bir çekim değil, başka bir şey, derin ve ilkel bir şey. Onu becermek yeterli olmazdı. Isobel Bradley'den istediğim *normal değil*.

Bir iniltiyi bastırarak, şortumun içinden zonklayan sıkıyorum, saçlarını arkaya bağlamasını ve ayak parmağını karanlık okyanusa izlerken elimi içeri sokma ve kendimi okşama dürtüsüyle savaşıyorum.

Benim neyim var böyle? Ben böyle şeyler yapmam. Ben bir doktorum. Kadın sağlığını savunarak bir kariyer yaptım ve işte burada, karanlıkta duruyorum, o kenarında mehtaplı okyanusa bakarken sikimi lanet bir röntgenci gibi tutuyorum. Daha hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar kendine çekmemişti. Bu *içgüdüsel*. Uzun otların arasında küçük fareye saldırmak için fırsat kollayan bir yılan gibiyim ve geri dönmek gibi bir seçeneğim yok.

O dalgaların altına dalıp, ben onunla suya girmek gibi aptalca bir şey yapamadan bungalova geri kaçana kadar tuttuğum nefesi bırakmıyorum. Gözden kaybolduğu için kendimi daha iyi hissetmiyorum. Daha kötü hissediyorum. İnsanın içini kemiren o şiddetli hayal kırıklığına kapılıyorum.

Önemli bir şeyi unuttuğunuzda.... bu hissin geçmesi için neye ihtiyacım olduğunu tam olarak bilmem dışında.... ona sahip olamam.

Banyo kapısını çarparak, duş suyunu soğuk açıyorum ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum. Buzlu spreyci nefesimi kesiyor ve tenimi yakıyor ama bacaklarımın arasında kalın ve ağır bir şekilde asılı duran zonklayan ereksiyonu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Rahatlamak için yanıp tutuşuyorum ama kendimi ele geçirme dürtüsüne karşı koyuyorum. Isobel'in içimde ortaya çıkarmayı başardığı hormonal canavara rağmen, artık düşüncesiz, pervasız bir genç değilim. Bu arzulara sahibim ama onları gerçekleştirmek zorunda değilim. Isobel hakkında bunları düşünmek yeterince ihlal edici, ama harekete geçmek vicdansızlık olur.

Lanet olası vücudu, gerçi.... Tanrım, ben sadece insanım.

Eğer bir kadında en çok ilgimi çeken fiziksel özelliklerin bir listesini yapsaydım, Isobel mucizevi bir şekilde, *korkunç* bir şekilde hepsine sahip olurdu. O benim en kötü, en iğrenç fantezilerimin yürüyen, konuşan bir vücut bulmuş hali ve ben buna karşı koyacak kadar güçlü değilim. Elim sikimi kavramak için kayıyor ve alnım düşün fayans duvarına çarpıyor.

Teslim oluyorum.

"Dokunabilir miyim baba?" Isobel fısıldıyor, küçük göğüsleri çıplak, pembe meme uçları bakışlarımın altında çakıllı. Aynı anda hem sevimli hem de çok seksi. Burada benimle birlikte duruyor, mayosu banyo zemininde bir yığın halinde, mükemmel kıvrımlarının üzerinden su akıyor.

Homurdanıyorum, başka bir şey düşünmek için çabalıyorum ama çok ileri gitmişim. Ondan başka bir şey göremiyorum.

Şaftımı kavrayarak, gözlerim kapanırken kendimi yavaşça çalıştırmaya başlıyorum, teslim oluyorum. Bu sadece bir fantezi. Pis, yaşlı bir adam ama kimseye zarar vermiyorum. Bunu, onu sistemimden çıkaracağım.

"Evet, tatlım. Dokunabilirsin." Duş duvarına yaslanıp elinin sikimin etrafını sarışını ve beni aşağı yukarı okşayışını izliyorum. O kadar kalınım ki başparmağıyla parmakları arasında bir boşluk var ve onun tatlı pembe deliğinin aletimin etrafında gerilmesinin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ederek inliyorum. Yarığında bir damla prekum birikiyor ve Isobel dizlerinin üzerine çökerek mutlu bir iniltiyle onu yalıyor.

Bana yaptıklarını seviyor, benim almayı sevdiğim kadar o da vermeyi seviyor. Bu yanımda uzun zamandır uyuyordu, ama onu böyle görmek bana bir şeyler düşündürüyor, bir şeyler istiyor....

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve ağzını uzunluğumun üzerinde gezdirerek tembelce itiyorum. "İşte bu," diye homurdanıyorum, elleri shaftımın tabanını kavramak için yukarı çıktığında, itişlerimle aynı anda okşuyor. Şimdiden taşaklarım sıkılaşıyor, boğazından aşağı tam bir yük dökmeye hazır, ama

henüz onunla işim bitmedi.

Başını geriye çekerek önümde diz çökmüş, şiş dudakları aralanmış ve kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş güzel kıza bakıyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Kendi kendine bilinçli bir şekilde soruyor.

Sırıttıyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve sırtını duş duvarına yaslayarak bizi döndürüyorum.

Oda buharla doluyor ve sıcak su vücutlarımızdan akıyor. Göğüslerini ellerimin arasına alıyorum, küçük sert meme uçlarıyla oynuyorum. "Hiç de değil. Çok iyi gidiyordun, beni iyi hissettiriyordun." Övgülerim karşısında nefesi kesiliyor ve lanet olsun, buna bayılıyorum. Karnının karşısında sikim inanılmaz derecede uzuyor. "Şimdi seni becereceğim, Isobel. Sıkı bir uyum olacak, yarın biraz hassas olacaksın, ama güzel ve yavaş gideceğiz."

Geniş, güven dolu gözlerle bana bakıyor, kolları boynuma dolanıyor. "Seni istiyorum baba."

Nefes kesici. Her santimi pürüzsüz, sıkı ve benim için çok genç. Yine de duramıyorum. Durmayacağım, bana böyle bakarken olmaz. Elimi aramıza sokup, çıplak seksini avuçluyorum. Uyarılmışlıktan yapış yapış olmuş, inanılmaz yumuşak teni dokunuşumu selamlıyor ve şu anda onu domaltıp içine girmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yine de kendimi tutuyorum, onu hazırlamaya kararlıyım. Gözlerimi yüzünden ayırmadan tek bir parmağımı deliğine sokuyorum ve duvarlarının beni ne kadar sıkı kavradığını görerek inliyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve ikinci bir parmak eklemekten kendimi alamıyorum, bana karşı kıvrılırken onu yavaşça beceriyorum, daha fazlasını almak için sırtını eğiyor.

"Baba," diye sızlanıyor, parmakları omuzlarımı ısırtıyor, "Judah, sana ihtiyacım var, lütfen-"

Artık beklemeyeceğim, ikimizin de buna ihtiyacı olduğu bu kadar açıkken olmaz. Öne doğru eğilerek kalçalarını kavriyorum ve onu daha iyi bir pozisyona kaldırıyorum, seksi açık ve aletime karşı korumasız. Kendimi kavrayıp şişko başını girişine bastırmak için yönlendirdiğimde hırıltılı bir nefes çekiyor. Onu daha uzun süre parmaklamalı, germeli ve hazır hale getirmeliydim ama artık çok geçti. Arzudan ve spermlerimi onun içine olabildiğince derin bir şekilde boşaltma ihtiyacından neredeyse aklımı kaçırmak üzereyim. "Baba-" İçine girdiğimde sözleri keskin bir çığlığa dönüştü ve-

"Siktir!" kükremem banyonun duvarlarında yankılanıyor, vücudum zevkten kasılırken uzun, kalın fişkırımlar mermer duvara çarpıyor. Devam ediyor, yıllardır yaşadığım en güçlü orgazm, ama sonuncusu nihayet kaybolduğunda, normalde yaptığım rahatlamayı hissetmiyorum.

Dayanılmaz bir kaşıntının hemen yanındaki bölgeyi kaşımak gibi, ihtiyacım olan şey tam olarak bu değildi.

FRO M: E.BRADLEY COL UM BIAME D.COC
K: C. HOLMES BRADLEY 'HY?MED .CO M, 0BR ADLEY QM YCMED . COM,
R.HALEtCOLUM8IAMED COM, J.HALES COC C 0V,
KENN EOYiğj LUCASREA LTD. COM, NOLAN 'LUC A S REALTY.COM,
TOM 'ç LMCASR€ALTY.COM, I.BFIAOLEY !UCH ICAGO EOU

ALT KISIM- 2. GÜN SEYAHAT PROGRAMINA GENEL BAKIŞ

Herkese merhaba!

Artık (neredeyse) herkes geldiğine göre, ilk tatil etkinliğimiz olan yelkenle açılmaya karar verdik ve teknemizin kaptanlığını çok yetenekli Dr. John Bradley yapacak!

Sabah 9:00 - Resort Limanı'nda buluşma. Lütfen rahat giyinin, gemiye uygun olmayan ayakkabılar giyin ve güneş kremi unutmayın! Gemide öğle yemeği içecekleri ve erken bir akşam yemeği yiyeceğiz, ancak lütfen önceden kahvaltı yapın. Fuarın tüm yiyecek seçeneklerini içeren bir poogle drive belgesi için ekteki bağlantıya bakın. ([Yiyecek & İçecek i2uide](#))

En geç saat 1700'de geri dönmüş oluruz.

Hepinizle gemide görüşürüz!

Evie & Reuben

Beşinci Bölüm

Isobel

R Euben'in annesi zengin ev kadınlarıyla ilgili bir reality şova aitmiş gibi görünüyor.

Gecenin bir yarısı uçaktan inmiş olmasına ve Evie'nin programında sabah dokuzda burada olmamızı emretmesine rağmen, Kennedy Lucas makyajlı yüzü, kolundan sarkan tasarım çantası ve tropikal nemden en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi profesyonelce boyanmış sarı saçlarıyla bulunduğumuz rıhtıma hızla ilerliyor. , altın saati parlak sabah güneşinde parıldayan, biraz daha kısa boylu kocası takip ediyor. Kadının uzaktan bizi işaret edişini izliyorum, göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesi buradan bile görülebiliyor ve adam da mecburen başını sallıyor.

Judah hâlâ ortaya çıkmadı ama geri kalanımız denizde geçireceğimiz bir gün için rahat giyinmiş durumdayız. Onun gözüne *görünmemek* için bol bir tişört ve şort giydim ama Kennedy'nin pahalı görünen görünce pişman olmaktan kendimi alamıyorum. Eski sevgilisiyle rekabet içinde olduğumdan değil. Judah Hale'in benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil.

Benden etkilenmesini *istemiyorum*.

Kennedy gibi bir kadının annem için bir kâbus olmasını beklerdim, ama Evie ve Reuben görmezden gelinerek yanlarında oyalanırken, bebeklerinin evlendiğine inanamadıklarını haykırarak sıcak bir şekilde kucaklaşıyorlar.

Kennedy, "Bu da kız kardeşin Isobel olmalı," diye soruyor Evie'ye ve sonunda annemden ayrıldığında bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Geleceğin bir başka Doktor Bradley'i mi?"

Evie güler. "Belli ki."

Umarım. Gerçi buraya gelmeden önce gelen kutumu yarım düzine kez yenilediğimde hâlâ boştu.

Reuben ona, "Harvard Tıp'tan kabulünü her an alabilir," diyor ve bana sırtıyor. Judah'a çok benziyor, cana yakın ve nazik, yardım edemeyeceğiniz ama sevebileceğiniz türden bir insan. "Isobel, bu annem Kennedy ve kocası Tom. Oğulları, kardeşim Nolan, yarından sonraki gün . Acil bir işi çıktı."

Kennedy çınlayan bir kahkaha atıyor, "Ona hep daha az çalışmasını söylüyorum ama hiç dinlemiyor. Tanrım, Isobel, tıpkı kız kardeşin gibi çok güzelsin." "Oh, um, teşekkür ?"

Çoktan babama sarılmaya ve gelecek ayki hayır etkinliğine katılma sözü hatırlatmaya başlamıştı. Ve sanki geleceğini hissetmişim gibi, tam zamanında döndüğümde Judah'ın köşeyi dönerek iskeleye çıktığını görüyorum. Çoğumuz gibi o da tişört ve şort giymiş, ağarmış saçları duştan yeni , kolunun altına bir kitap sıkıştırmış.

"Herkes güneydin." Alçak sesi içimde yankılanıyor ve herkesin yolundan çekilmek için soğutuculara doğru geri çekilirken bile midem bulanıyor. "Kennedy, Tom, ikinizi de görmek güzel."

Kennedy ile ne kadar süredir boşandıklarını bilmiyorum ama başka bir adamdan yetişkin oğlu olduğuna göre uzun bir süre olmalı. Aralarında herhangi bir düşmanlık yok gibi görünüyor ve göz ucuyla eski karısının yanağını öpmesini ve kocasıyla tokalaşmasını izliyorum, sonra da dönüp annemle babamı daha az sıcak bir şekilde selamlıyor.

Huh.

Orada benim bir tarih mi var?

"Yola çıkmalıyız!" Evie herkesin başının üzerinden sesleniyor ve bugünün planlanmış aile kaynaşma aktivitesine, rıhtımın yanında yüzen büyük, şık beyaz yelkenliye doğru işaret ediyor. Babam çocukken Evie'ye ve bana yelkenli kullanmayı öğretmeye , ancak yatılı okul ve babamın programı arasında, aile teknesinin yıllarca marinada kullanılmadan durduğunu ve zaman tam olarak öğrenemediğimizi hatırlıyorum. Yine de babam tekneye bindiğimizde herkese patronluk taslıyordu ve benim onun yoluna çıkmak gibi bir niyetim yoktu.

Herkesin kış tarafta oturduğu yerden mümkün olduğunca uzağa yerleşiyorum, kokpite yaslanıyorum ve kahkaha sesleri ve mutlu sohbetler rüzgârda bana doğru taşınırken bacaklarımı güverteye uzatıyorum. Yelkenlerin açılması ve babamın tekneyi tatil köyünün küçük limanından açık denize doğru yönlendirmesi uzun sürmüyor.

Bunun harika bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Haftalardır beni saran endişe, karadan uzaklaştıkça azalıyor ve iç çekerek başımı kokpite yaslıyorum. Yapmalıyım

Muhtemelen birlikte arkama yaslanıp birkaç kadeh içki içip ailemle vakit geçirecektim. Ne olsa planım buydu. Ancak buraya beri, en son birlikte olduğumuzda hatırladığımdan çok daha uzak hissediyorum kendimi onlardanNe söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı ya da o kapalı Evie-Anne-Baba çemberini nasıl kırmaya başlayacağımı bilmiyorum.

Tıp fakültesine girdikten sonra daha iyi olacak. Memnun olacaklar. şeylerimiz, yerlerimiz ve ortak yaşam deneyimlerimiz olacak. gelecek yıl bu zamanlar yepyeni bir insan olacağım.

İç çekerek çantama uzanıyorum ve havaalanından getirdiğim kitabı çıkarıyorum, güneş gözlüklerimi başımın üstünden indiriyorum ve yepyeni ciltsiz kitabı açıyorum. En son ne zaman farmakoloji, biyoloji ya da kimya ile ilgisi olmayan bir kitap okuduğumu hatırlamıyorum. Son lisans dönemimin başlamasına sadece birkaç hafta var ve kendimi gerçeklikten koparmak şu anda oldukça iyi geliyor.

Daha ilk paragrafı yeni geçmiştım ki, göz gördüğüm bir hareket başımı kaldırmama neden oluyor. Judah başımda dikiliyor, elinde kendi kitabı var ve küçük bir sarsıntıyla kitabın benimkiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim, aşağıda olduğunuzu sanıyordum." Eliyle kış tarafını işaret ederek sessizce söylüyor. Gitmesini bekliyorum ama gitmiyor. "Ben, ah. Dün hakkında konuşmak istedim."

Kahretsin. *Dün*. Böyle bir şey olmamış gibi davranacağımızı sanıyordum. Özür diledim. Daha ne istiyor?

Arkamızda Kennedy ve annemin kahkahalarını duyuyorum ve huzursuzca omzumun üzerinden bakıyorum. Bu konu hakkında konuşmak dünyada yapmak istediğim son şey olsa , yine de kendimi oturması için ona yer açarken buluyorum. Judah'ın gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama hiç tereddüt etmeden kendini güverteye bırakıyor, çok daha uzun bacaklarını benimkilerin yanına uzatıyor. son derece saygılı bir mesafede oturuyoruz ama yine de vücudunun benimkine yakınlığının aşırı farkındayım.

Ona kararlıyım, ama "Yemekte şarabı beğenmediğin için üzülmedim" der . O kadar şaşırdım ki etrafıma bakmaktan kendimi alamadım.

Bana bakıyordu, kaşları çatıktı, sanki bu onu gerçekten rahatsız ediyordu ve havayı temizlemek için bulabildiği ilk fırsatı değerlendirdi. Onun hakkında ne düşündüğümü umursamasını değil, ilk tanıştığımız andan bahsetmemem için sessiz ve acil bir ricada bulunmasını bekliyordum.

Judah alçak sesle konuşmaya devam ederken içimde bir şeyler düğümleniyor. "Annenin seninle konuşma şekline kızmıştım, başka bir şeye *değil*. Umarım bu konuda açık olmadığım için beni affedebilirsin. Özür dilerim."

Neden tüm bu etkileşim bende ağlama isteği uyandırıyor?

Yüzümü teknenin pruvasına dönüyorum, rüzgâr yüzüme vuruyor. "Ben de özür dilerim. Yüzümü

buruşturduğuma eminim."

Judah'ın alçak sesle cevap veren kıkırdaması karnıma yerleşiyor ve içim sıkılıyor. Neden bu adamın yaptığı her şey bana çekici geliyor?

"Sen söyledin." İtiraf ediyor, "Ama şarabı sen sipariş etmedin, Isobel. Senin fikrin sorulmadı. Hoşuna gitmemesi için her türlü hakka sahipsin."

Lanet olsun.

Gözlerimdeki yanmayı uzaklaştırmak için başka tarafa bakıyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama yirmi üç yıl boyunca içimi kemiren yetersizlik ve kendimden şüphe, ebeveynlerimin kararlı kayıtsızlığıyla da beslenince, beni her durumda kendi hatamı üzere eğitti. Birinin bunu görmesi ve bana bunu söylemesi biraz rahatsız edici. Bu adamın yüzünü ilk gördüğümde yaşadığım heyecan beni kadar şaşırttı ki, zamanki savunmalarımın hepsi düştü ve şimdi onları nasıl koyacağımı bilmiyorum.

"Isobel?"

Ağlayarak kendimi daha fazla utandırmayacağımdan emin şekilde ona bakmak için geri dönüyorum ve kucağımda duran kitabı kaldırıyorum. "Muhtemelen bunları okumalıyız, değil mi?" Sesim sahte bir şekilde neşeli ve rahat , "Tabii oraya geri dönüp yirmi soru oynamak istemiyorsan, nadir hastalık baskısı."

Judah'ın dudakları çarpık bir sırıtışla aralandı, rüzgâr ağarmış saçlarını karıştırıyor ve gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu. "Sakın bana Bradley ailesinin yolculuklarda *I Spy* yerine oynadığı şeyin bu olduğunu söyleme."

Ona sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. "Yolculuğa çıkacak türden bir aile değil. Gerçi Roş Aşana ayinlerine giderken Harvard'la ilgili bilgi yarışmaları yaptığımızı hatırlıyorum."

Onun cevap niteliğindeki kahkahası beni de kıkırdatıyor. Aile üyelerimiz sadece birkaç metre arkamızda duruyor ama tekneyi taşıyan rüzgârdan seslerini zor duyuyorum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum ve gözlerimin tekrar kitabıma kaymasına izin . Göz ucuyla Judah'ın kendi kitabını açtığını görüyorum ve yan okuyarak sessizliğe gömülüyoruz.

Hayatımda pek çok uzun sessizlik oldu ama bu yalnız hissettirmiyor. Judah bir noktada aynı kitabı okuduğumuzu fark etmiş olmalı çünkü "Bu bölümdeki köprü önemli , de öyle değil mi?" diyor.

Gözlerimi aşağıda tutmama rağmen dudaklarım seğiriyor. "Kesinlikle."

Reuben kısa bir süre sonra bizi buluyor ve eşleşen kitaplarımızı görünce sırtıyor. "İkinizin bir yerlerde düşüp düşmediğinizi merak ettim. Bu bir kitap kulübü mü?"

"Görünüşe göre." Judah kıkırdıyor. "Onu havaalanından aldım."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, gülümseyerek. "İşim bittiğinde benim kopyamı alabilirsin. Kitabın altında yatan temaları düğün resepsiyonunuzda tartışabiliriz."

Reuben başını arkaya gülüyor. "Kulağa eğlenceli geliyor ama pasta kesimi ve ilk dansın dikkat dağıtacağından endişeleniyorum." Evie onun yanında beliriyor, saçları rüzgârdan her daha az toplanmış ve yanakları kızarmış. Onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor. "Babam ve Isobel yanlışlıkla bir kitap kulübü kurmuşlar." "Biz de katılalım mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle." Kız kardeşim sırtıyor, güvertede bağdaş kurmuş oturuyor. "Hayır, ciddi. Bunu yapabilir miyiz? Ayda bir sanal aile kitap kulübü?"

Hemen başımı sallıyorum, kocaman gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Bunu çok isterim. Yeterince okumuyorum." "Eminim hiçbirimiz okumuyoruzdur." Reuben iç geçiriyor, nişanlısının yanına oturuyor ve şakağını öpüyor.

Arkalarında, etrafımızdaki turkuaz renkli denizin üzerine diğer tekneleri ve uzaktaki güzel sahil şeridini görebiliyorum. "Yakında anlayacaksın, Isobel. Tıp fakültesi kalbi zayıf olanlar için değil."

Ve işte böyle, yeni bulduğum tüm huzur gitti. Midem çalkalanıyor, kusma isteğime karşı koymaya çalışarak gruptan uzağa bakıyorum. Onların önünde kusmayacağım. *Tanrım*, güzel bir an yaşıyorduk-Faydası yok.

Teknenin kenarına tırmanıp küpeşteye yaslanıyorum, midem bulanmadan önce bir saniyeliğine dalgalara bakıyorum ve kahvaltımdan kalanları suya kusuyorum. Biri saçlarımı toplamadan ve bir el sırtıma rahatlatıcı daireler çizmeden önce sadece bir saniye yalnız kaldım.

"Bir şeyin yok. Hepsini çıkar." Judah mırıldanıyor ve başka bir mide bulantısı dalgası bana çarptığında gözlerim aşağılanma yaşlarıyla yanıyor ve tekrar kusuyorum.

"Baba!" Evie yüksek sesle sesleniyor. "Bizi tatil köyüne geri götür! Isobel'i deniz tuttu!"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, nefes nefese kalıyorum ve bittiğinden emin olduğum anda ayağa fırlıyorum. "İyiyim," diye Reuben ve Evie'yi temin ediyorum, Judah'a bakmaya cesaret edemiyorum. "Gerçekten iyiyim." Kennedy, Tom ve annem ortaya çıkmış, bana bakıyorlar ve göğsüm utançla geriliyor. "Ben ," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak.

Annemin dudakları kıstı. "Eskiden teknelerde hiç sorun yaşamazdın. Kahvaltıda alkollü şeyler içtin mi?"

"Hayır." Çantamdan su şişemi çıkarıp uzun bir yudum alıyorum ve kötü tattan kurtulmak için suyu ağzımda evirip çeviriyorum. Yok olmak istiyorum. *Neyim var benim böyle?*

"Bence geri dönmeliyiz. *Şimdi*." Judah gruba, sesi derin ve otoriteyle dolu bir şekilde seslenir.

"Hayır." Evie'nin planladığı ilk gezintiyi mahvetmeyeceğim çünkü ben umutsuz vakayım. "Hayır, ben iyiyim. Sadece aşağıya uzanacağım."

Eşyalarımı toplayıp kokpite geri döndüğümde kimse beni durdurmuyor, direksiyondaki babamın yanından geçiyorum, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir şekilde yerinde duruyor. "Yarın kahvaltıdaki mimozaları es geçelim, Isobel."

Portakal suyuydu ama onlar benim hakkımda kararlarını vermişler, ben kimim ki tartışayım?

Uzun bir süre uyuyorum, Evie omzumu ovmak için aşağı inip usulca tatil köyüne döndüğümüzü söyleyene kadar uyanmıyorum.

Güvertede herkes rüzgârla savrulmuş ve bronzlaşmış görünüyor, geniş, rahat gülümsemeler takınıyor ve biz iskeleye doğru ilerlerken korkunç sandviçler hakkında şakalar yapıyor. Müstakbel kayınvalidesi ve oğluyla denizde bir gün geçirmekten çok bir cenazeye katılmış gibi görünen Judah hariç herkes.

"Daha iyi hissediyor musun Isobel?" Yanından indiğimde Kennedy nazıkçe soruyor ve ona geri bakmak için gözlerimi eski kocasının kışından ayırmam gerekiyor.

"Ben iyiyim, teşekkür . Sadece deniz tuttu."

Sonra Evie iniyor ve yanımda durup kolunu benimkine doluyor. "Harvard'dan haber yok mu?"

Boğazım düğümleniyor. "Hayır. Henüz değil."

Dışarıdan sıradan bir çift kız kardeş gibi görüldüğümüze eminim. Belki Evie'ye göre öyleyiz, ama onunla bağ kurmak her zaman umutsuzca istediğim bir şey olsa da, şimdi denediğine göre, kendimi... korkmuş hissediyorum. Beni tanımıyor ve kulağa ne kadar aptalca gelse de, tanıdığında benden hoşlanmayacağına içimdeki çocuksu endişeye engel .

Evie düşünceli bir şekilde sallıyor, kaşları çatılmış. "Sorun çıkmayacağına eminim. Belki sen yerleştikten sonra Boston'a gider ve sana tıp fakültesindeki favori mekanlarımı gösteririm."

"Bunu çok isterim." Birlikte iskelenin sonuna kadar yürüyoruz ve annemle Kennedy yan tarafta konuşurken babam, Tom, Reuben ve Judah'ın olta takımlarını ve soğutucuları indirdiğini görmek için geri dönüyoruz.

"Senin için kolay olmadıklarını biliyorum." Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Evie ailemizi hiç eleştirmemiş ya da onlar hakkında olumsuz bir söz söylememişti, en azından bana söylememişti. Şimdi bana üzgün, neredeyse kederli bir ifadeyle bakıyor. "Sadece benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Bradley'in düdüklü tencere ebeveynliğinin bir diğer kurbanı olarak."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. Kendime bile itiraf etmem boktan geliyor ama ona tamamen güvendiğimi sanmıyorum. Annem ve babam hakkında şikayet edebileceğimiz türden bir ilişkimiz olduğunu hayal edemiyorum, özellikle de ona su üzerinde yürüyormuş gibi davrandıkları için. "Tamam. Teşekkür ." Fısıldıyorum ve Evie'nin omuzlarının biraz düştüğünü görüyorum.

Gözlerim neredeyse istemeyerek de olsa Judah'a kayıyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Tom'la konuşuyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" Birden ona dönerek soruyorum. "Judah'tan yani. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Evie başını öne eğip düşünüyor. "Düşünüyorum. En azından öyle düşünüyorum. Birlikte çok fazla zaman geçirmedik.

Yine de Reuben ona çok saygı duyuyor. Mesleki itibarı da mükemmel."

"Kennedy'den sonra tekrar evlenip evlenmediğini biliyor musunuz?"

Bu Evie'nin şaşkın bir kahkaha atmasına neden olur. "Bu da nereden aklına geldi?"

"Sadece merak ettim." Umutsuzca bilgi almak için çırpınmak yerine ilgisiz görünmeye çalışarak omuz silkiyorum.

Bunu başardığımdan emin değilim çünkü Evie cevap verirken gözleri yüzüme yapışmış durumda. "Hayır, bir daha hiç evlenmedi. Reuben bana onun da pek kimseyle çıkmadığını söyledi. Arada birkaç kız arkadaşı olmuş ama uzun süre kalan kimse ."

Onun sözlerinin beni neden günlerdir hissetmediğim kadar hafiflettiğini düşünmeyi reddediyorum.

Altıncı Bölüm

Judah

"Bunu yaptığımız için mutluyum."

Reuben kalabalık tatil köyü restoranından bara doğru ilerliyor. Bu gece Evie'nin programında bir şey yok, herkese suda geçen uzun bir günün ardından rahatlama şansı veriyor, ben de oğlumla birkaç dakika yalnız kalma fırsatını yakaladım.

Bugün açıkçası çok acımasızdı. Isobel, saplantılı çekiciliğe ek olarak, neredeyse vahşi bir korumacılık seviyesini de ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Ona pislik gibi davranan insanlar uğruna istemediği şeyleri istemeye zorlanmasını dışarıdan izlemek acı verici. Bu yolculuğa çıkalı daha iki gün oldu ve şimdiden Caroline ve John'a bir şey söylememek için kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bara oturduğumuzda Reuben bana baktı. "Seni rahatsız eden bir şey var." İnkâr etmedim. "John ve Caroline... Isobel."

Görünüşe göre daha fazla açıklama yapmama gerek yok çünkü Reuben başını sallıyor, yüz ifadesi de gerginleşiyor. "Biliyorum."

"Bu normal mi?" Duyulmadığımızdan emin olmak için sesimi alçaltarak umutsuzca soruyorum. "Benden daha fazla aile olarak onların . Her zaman böyle midir?"

Reuben iç çekiyor. "Onlarla bir aile olarak fazla zaman geçiremedim. Isobel Chicago'da üniversiteye gidiyor.

Eve pek gelmiyor-"

"Onu suçluyor musun?" Hemen savunmaya geçiyorum, ama Reuben bana bir bakış atıyor ve ben de sessiz bir özürle başımı sallıyorum.

"Her neyse." Yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Evie'yi birkaç ay önce terapiye başlaması için ikna ettim ve biraz yardımcı oluyor, ama uzun bir yol var. Bu onun için de çocuk oyuncağı değil."

Öyle olmadığına eminim ama aradaki fark Evie'nin tıbbi seviyor olması. Kariyeri hakkında konuştuğumuzda bunu gözlerinde gördüm. Bu konuda tutkulu ve heyecanlı. Isobel ise ne zaman bu konu açılrsa idam sehпасına götürülüyormuş gibi bakıyor. "İkiniz de tıp fakültesi muhabbetini fazla uzatmamalısınız," diyorum ona uyararak. "Gitmek istemiyor. Belki Evie onunla konuşursa-"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar Reuben, kaşları şaşkınlık içinde birbirine kenetlenmiştir.

Oğlum zekidir ama yüzüne bile bir ipucunu anlayamaz. "Bugün bundan bahsettiğin anda *kustu*, Reuben. Orada oturup bir saat boyunca kitap okuduk. İyiydi, hatta *mutluydu*." Suçlu ifadeyle ağzını açıyor ama sonra barmen siparişlerimizi almak için beliriyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Restoran tıka basa doluydu ve adam biralarımızı almak için ayrıldığında etrafıma bakındım. Eminim Bradley ailesinin hiçbir üyesi gece geç saatlerde bir şeyler içmek için aynı yeri seçmemiştir.

"Dinle," diye beni sessizce uyarıyor Reuben. "Tekneyi sallama baba. Ortada bir sürü dinamik olduğunu biliyorum ama Isobel bir yetişkin. Evie'ye onunla konuşmasını söyleyeceğim ama yapabileceğimiz tek şey bu. John ve Caroline'ın-"

"Pislikler mi?" Biraz fazla yüksek sesle öneriyorum ve Reuben bana kızgın bir bakış atıyor. "Ben de *sınırlı* diyecektim."

Barmen iki şişe bırakıyor ve ben tabureme yaslanıp uzun bir içki alıyorum.

Reuben devam ettiğinde yorgun görünüyor. "Evie'nin Isobel'le ilgili çok fazla suçluluk duygusu var. Onun çok iyi bir kardeş olmadığını düşünüyor. Bu hassas bir konu. Sana söylemeyeceğim şeyler var çünkü bunlar beni ilgilendirmez ve Isobel'in bunları etrafa yaydığım bana teşekkür edeceğini sanmıyorum ama Tanrı aşkına, lütfen bunları kendine sakla. Bradley'lerle yüzleşmeyin."

Sözleri beni çok meraklandırdı ama Tanrım, o iyi bir çocuk, iyi bir *adam*. "Birinin onları bu konuda aramasını hak ediyorlar."

"Belki." Kabul ediyor. "Ama bu haftayı atlatmak ve sevdiğim kadınla evlenmek istiyorum. bir sürü aile dramı *olmadan*. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Suçluluk duygusuyla midem düğümleniyor. Isobel için kadar meşgul ve endişeliydim ki, müstakbel eşinin içine doğduğu bu işlevsiz karmaşaya dahil olursam Reuben'i nasıl bir duruma sokmuş olacağımı düşünemedim. Haklı, bilmediğim çok şey var ve John ve Caroline'ın kızlarına davranışları beni hasta etse de, bunun beni ilgilendirmediği gerçeğini değiştirmiyor.

Isobel'e karşı hissettiğim çekim ne olursa olsun, onun üzerinde hiçbir hakkım yok. O benim korumam, savunmam ya da müdafaam altında değil. Ben onun kız kardeşinin kayınpederiyim. *Bu kadar*.

Reuben için buradayım, onu desteklemek ve evlendiğini görmek için.

"Tamam." İim parçalansa da sessizce aynı fikirde olduğumu duyuyorum. "Ben sadece-" Başımlı sallıyorum, söylemek istediğim kelimeler boğazımda . "Tamam."

Reuben yüzünü buruşturur. "Görmezden geldiğimi ya da umursamadığımı düşünmeni istemiyorum. Bu saçmalıklarla uğraşmanın zamanı değil ve bu *ne benim ne de senin haddine*. Yine de Evie'yle konuşacağım, bakalım Isobel tıp fakóltesi hakkında konuşmak için zaman bulabilecek mi?"

Elinin yanındaki barda Reuben'in telefonu bir mesaj bildirimiyle çalar ve Reuben telefonu eline alıp kaşlarını çatarak ekrana bakar.

"Her şey yolunda mı?"

Yüzünü buruşturuyor, başparmakları çoktan ekranın üzerinde uçuşmaya başlamış. "Evie ıldırıyor. Görünüşe göre anakaradan çiçekleri koordine eden kadın siparişimizi kaybetmiş. Dükkân kapanmadan önce oraya gitmek istiyor ama bizim de düğün yemeği için tesisin mutfak müdürüyle görüşmemiz gerekiyor."

"Ben giderim." Kendi teklifimi duydum. Çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama müstakbel gelinimi tanıyorsam, bana uymam için çok net talimatları olacaktır. "iekiye yani. Siz ikiniz mutfak müdürüyle tanışırken ben hallederim."

Başparmakları duraklıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, "Emin misin?"

Eminim çok uzun sürecek." Biramdan bir yudum daha alarak homurdanıyorum. "Başka ne yapmam gerekiyor?"

Neden bu kelimeleri söylediğimde aklıma hemen Issy'nin altımda çıplak olduğu geliyor?

Görünüşe göre Reuben bu özümü Evie ile kontrol ediyor çünkü birkaç mesajlaşmadan sonra bana başını sallıyor. "Batter up. Sağ ol baba."

"Sorun değil." Reuben'in telefonu tekrar çaldığında barmene hesabı işaret etmek için elimi kaldırıyorum ve Evie ne derse desin kıkırdıyor.

"Isobel'den de gitmesini isteyeceğini söyledi, tabii sana eşlik etmesi için annemi ya da Caroline'ı göndermemi tercih etmezsen?" O sırtıyor, ben de bir gülüş denemesi yapıyorum.

Reuben'le buna karşı çıkabileceğimi sanmıyorum ama Isobel Bradley ile yalnız vakit geçirmekten daha tehlikeli bir şey de düşünemiyorum.

elle

"Tamam, yani *beyaz* orkide olmaları gerekiyordu, pembe değil."

Tezgâhın karşısındaki kadın şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve aksanlı bir İngilizceyle cevap veriyor. "Siparişte pembe yazıyordu."

Uzun, yavaş bir nefes aldım ve sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. "Siparişi almadığınızı sanıyordum, bu yüzden mi buradayız?" Kendimle yanımda duran Issy arasında işaret yapıyorum. Dudakları büzülmüş ve en yakındaki vazoyu bu kadının kafasına fırlatmak üzereymiş gibi görünüyor. Kırk beş dakikadır bu dükkandayız, buraya otuz dakikalık acı verici bir yolculuktan sonra ben onunla sohbet etmeye çalışırken o da cevap olarak kayıtsız sesler çıkarıyordu.

Hâlâ hangi düğünü konuştuklarını bildiklerinden bile emin değilim. Kadın "arkayı kontrol etmek" için tekrar ayrıldığında, Issy'nin başı geriye düşüyor ve sessiz bir hayal kırıklığı gösterisiyle tavana bakıyor.

Omuzlarına dökülen saçları ve cildini kusursuz ve kremi gösteren sade siyah güneş elbisesiyle bugün çok güzel görünüyor. Bu sabah erken saatlerde lobide buluştuk ve yalnız kaldığımızda gördüğüm ama şimdiye kadar hayal kırıklığına uğradığım halini görebilmeyi ummaktan kendimi alamadım. Dün bu kadar çok şey görmemi istememişti ve şimdi gardını durumda.

Dün gece Reuben'le yaptığım konuşmadan sonra duvarları bırakmalıyım ama *içimi kemiriyor*.

"Daha sonra yürüyüşe çıkmayı dört gözle bekliyor musun?"

Bu oldukça zayıf bir havadan sudan konuşma denemesi ve onun beni ısırmasına, sadece zayıfça gülümseyip başını sallamasına pek de şaşırmadım. "Evet."

Bana bak.

Konuş

benimle.

Dükkân sahibi elinde bir kâğıtla geri döner ve telefondaki biriyle hızlı Fransızca . Telefonu kapattığında başını sallar. "Tamam, her şey hazır."

Issy'nin yüzündeki öfkeli ve kızgın ifadeye yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. " gel." Elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum ve o kendini kaybetmeden önce bizi kalabalık caddeye geri . "İstedığımızı aldık."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Öfkeyle patladı ve omuzlarımızın üzerinden kadına baktı. "Bu çok sinir bozucuydu."

Omuz silkiyorum. Öyleydi ama şu anda pek önemli görünmüyor. Beynimde başka bir şeye yer kalmayacak kadar yanımdaki ateşli, sinirli kadınla ilgileniyorum. "Aç mısın?" İnanılmaz görünen sandviçler satan bir dükkâna doğru başımı sallıyorum. "Seni bilmem ama ben kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde gurme balık yemekten bıktım."

"Geri dönmemiz gerek." Başını sallayarak klip çekti. "Herkesin öğlen yürüyüşü için buluşması gerekiyor."

Saatimi kontrol ettim, "Daha çok zaman var."

Başka bir itirazda fırsat vermeden, bizi kısa bir turist ve yerli halk kuyruğunun sipariş sırasını dükkâna doğru yönlendiriyorum. "bulunduğu hastanenin köşesinde böyle bir yer var," diyorum ona sessizce, elimi sırtından indiriyorum ve teması hemen kaçırıyorum. "Hastalarımın biri ve kocası buranın sahibi. Doğum öncesi randevularından birinde bana bir sandviç getirdi ve yemin ederim kadın ne yaptığını çok iyi biliyordu çünkü artık her gidiyorum. Ona şehir dışına çıkacağımı söylemedim, bu yüzden bir hafta gelmediğimde bir arama ekibi göndereceklerinden eminim."

Issy kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bir taş duvara daha çarptığımı sanıyorum, ama kaşları çatılmış bir şekilde bana baktığında yerinden fırlıyor. "Bu garip mi? İş dışında hastalarla görüşmek?"

Sorusuna değil ama sorduğu için sırtıyorum. "Hayır, aslında çok hoşuma gidiyor. Doğumunu yaptırdığım dört yaşındaki vahşi çocukla süpermarkette eski bir hastaya rastlamak harika. Bu uzmanlık alanıyla ilgili sevmediğim tek şey bu, hastalarımı doğum sonrası takip edememek. Çocukları sever misin?" Soru sıradan, sevip sevmemesi önemli olmamalı ama cevap vermesi için geçen sürede kalbim göğüs kafesime çarpmaya devam ediyor.

Sanki utanç verici bir şey itiraf ediyormuş gibi gözleri kısılıyor. "Aslında Chicago'da kar amacı gütmeyen bir kreşte gönüllü olarak . Öğretmen ama haftada üç kez gidip çocuklara kitap okuyorum ve onlarla el işi projeleri yapıyorum."

Ailesi hastanede gönüllü çalıştığını düşünüyor. Buradaki ilk gecemizde bunu sordular. Hangisi beni daha çok mutlu ediyor bilmiyorum: bana güvenmesi mi yoksa boş zamanlarını aileleri çalışabilsin diye düşük gelirli ailelerin çocuklarıyla oynayarak geçirmesi mi?

Sakin davranmam gerekiyor ama kendimi günlerdir hissetmediğim hafif hissederek gülümsemeden edemiyorum. "Bence bu harika. Hoşuna gittiğini varsayıyorum?" sallıyor ve gözlerini ileriye dikmiş olmasına rağmen alt dudağında hafif bir eğilme görüyorum, sanki gülümsemek için ısırdırmış gibi. Bunu çok sık yapıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, Caroline ve John Bradley'e karşı şiddetli ve yakıcı bir nefretle doluyorum. Issy gibi büyümek nasıl bir şeydi? Anne ve babasının Evie'ye açıkça taparken ona soğuk bir onaylamama ve ilgisizlikle yaklaştıklarını görmek? Bu insanlar onu korkuttu, mutluluktan kopardı ve ruhunu ezmek için ellerinden geleni . Yine de hala orada, belki itilmiş ve saklanmış, ama bir şekilde, mucizevi bir şekilde hayatta.

Şu anda ona karşı hissettiklerimin, uçaktaki o ilk andan itibaren ona karşı hissettiğim şiddetli, içgüdüsel çekimle hiçbir ilgisi yok. Daha uysal ama daha az güçlü değil ve hayatım boyunca buna bir kelime koyamıyorum. Isobel ile hissettiğim her şey yepyeni ama bu.... *boktan*.

İnanılmaz derecede boku yedim.

Yaşı: E BRADLEY M
KİME: C HOLMESBRAOLEY @NYC MED COM, JBRAOLEY fP'MYCME0 COM R
FIALE@CALL!f/fB J HAL,
KENMEDY6'LUCASREALTY COM , MOLANOLUCAS REALTY COM
TOM@LUCA9R EALTY , I BRADLEY@UCHICAGO EDU

KONU: 3. GÜN: SEYAHAT PROGRAMINA GENEL BAKIŞ (LÜTFEN DİKKAT EDİNİZ!!)

İyi günler ailem!

Dün herkesle birlikte yelken açarken çok eğlendik! Ne yazık ki, bazı düğün planlama sorunları ortaya çıktı. bu nedenle planlanan yürüyüşümüz için saat 11 yerine 13.00te ayrılmak zorunda kalacağız. Biraz araba yolculuğu ve eve dönüş yolunda tesis dışı bir restoranda akşam yemeği rezervasyonumuz var, bu yüzden lütfen zamanında geldiğinizden emin olun.

12 45 P.M. - Tesis Lobisinde Buluşma

1:00P.M.- Yürüyüş İçin Hareket

18:00 - Rezervasyonlar adresinde local seafood restaurent

Judah ve Isobel'e günü kurtardıkları ve çok can sıkıcı çiçekçi sorunumuzu hallettikleri için özel bir teşekkür!

Evie & Reuben

GELEN: E.BRADLEY, COLUI4B.IMEO.COM

KİME? C. HOLMESBRADLEY, JN YCMED.C 0 M 06 RADLEY@NFCMED.C 0 M
R. HALE COLU MB IA MED.COM, U. HALE CDC. YÖNETİCİ
KENNEDY & LUCASREALTY.COM NOLAN@LUCASREALTY.COM,
TOM (<LUCASREALTY.COM, I.BRADLEY@UCHICAGO.EOU

KONU: 3. GÜN: SEYAHAT PROGRAMINA GENEL BAKIŞ (BAŞKA BİR
DEĞİŞİKLİK!)

Karışıklık için çok özür dilerim, millet*

Tatil köyü personeli tarafından, katılmayı planladığımız restoranın reklamını yaptıkları gibi vejetaryen bir seçeneğe sahip OLMADIĞI konusunda bilgilendirildim. Partimizin birkaç üyesi buna ihtiyaç duyduğu için rezervasyonu iptal ettim. Neyse ki tesis bizi "La Grille" de ağırlayabildi
Lütfen düzeltilmiş seyahat programını aşağıda bulabilirsiniz.

1245 - Tesis Lobisinde Buluşma

13:00 - Yürüyüş için hareket

6 15 P.M. - La Grille'de rezervasyon (tesisnin doğu köşesinde yer almaktadır)

Erie 8 Reuben

Yedinci Bölüm

Isobel

D Judah'ın "bolca var" güvencesine rağmen, yürüyüş için herkesle buluşmadan önce sadece on dakika ayırarak otele geri .

Bir bankta yan yana oturup füme tavuklu sandviç yerken beni konuşturma çabalarını sürdürmedi ve bunun beni rahatlatmak yerine hayal kırıklığına uğratmasından nefret . İpucunu anladığı için mutlu olmalıyım, benim huysuz, çekingen havamdan bıktı ve değdiğimden daha fazla sorun olduğuma karar verdi.

Judah'ı lobide herkesi beklemesi için bırakarak üzerimi değiştirmek üzere bungalovuma geri dönüyorum. Annem görsün diye saçlarımı düzgün bir at kuyruğu haline getirmek için zaman ayırıyorum ve alışkanlığım gereği e-postalarımı yeniliyorum.

Hiçbir şey yok. Hala bir şey yok.

Saati gördüğümde lanet okuyarak, yürüyüş botlarımı almak için aceleyle dolaba gidiyorum. Bağcıklardan biri kopunca yine oyalanıyorum ve nihayet planlanan kalkış saatimizi on dakika geçe tesisin lobisine vardığımda, Bradley ya da Hale'in aile üyelerinden tamamen yoksun buluyorum.

Böyle anlarda yaşadığım endişe dalgasına boşuna karşı koymaya çalışarak lobide kümelenmiş şık beyaz koltuklardan yığılıyorum. Cidden bensiz mi gitmişler? Telefonum . Mesaj atmış.... aramış olabilirler.

"Isobel?" Koltuğumda dönüp sandalyemin hemen arkasında duran Judah'a bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor; üzerinde aynı şort ve düz beyaz tişört var ve bu ona suç sayılacak kadar yakışıyor. Etrafta bu şekilde dolaşırken nasıl olur da birilerinin bir şeyler yapmasını bekleyebilir?

Onunla tanışana kadar *lanetnnnn* kelimesinin sonuna eklenen fazladan n'lerin ne anlama geldiğini hiç

Ailelerimizin geri kalanı için lobiye bakıyorum ama o yalnız. "Onları da mı özledin?"

Judah alaycı bir şekilde gülümser ve başını sallar. "Seni bekleyip beklemememiz konusunda bazı tartışmalar oldu. Ben bekleyip seni kendim götüreceğimi söyledim." Ses tonunda *hepsinin* beklemesi gerektiğini düşündüğünü gösteren bir onaylamama belirtisi var ve tüm vücudum aniden tatil köyünün tropikal iklimiyle ilgisi olmayan bir şekilde ısınıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Hâlâ sinirli görünerek başını sallıyor ve benimkinin karşısındaki koltuğa oturmak için yürüyor. "Düğün için bir şeyler yapıyorduk Isobel. *Hepsi* beklemeliydi."

"Cerrahlar esneklikleriyle tanınmazlar." Tişörtünün kollarının pazularının üzerinde birazcık esnemesine çalışarak şortumun paçasıyla oynuyorum.

Buraya geldiğimiz ilk gece yemekte fark etmişim ama Judah'ın sadece bana bakmakla ilgili bir sorunu yokmuş görünmesi yine dikkatimi çekti. Odanın etrafına, telefonuna ya da etrafımdaki insanlara . Bu biraz rahatsız edici ama benim de hoşuma gidiyor. Beni dinleyip dinlemediğini merak etmeme gerek kalmıyor.

Öne eğilen Judah hafifçe gülümsüyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Sana sormak istiyorum, neden tıp fakültesi?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. Ağzından çıkmasını beklediğim onca şey arasında, bu onlardan biri değildi. Harvard onu gizli bir kabul ajanı olarak falan mı gönderdi? "Sen bir doktorsun. Pişman mısın?"

"Tabii ki hayır. Yine de herkes için değil tabii ki."

"Bu benim için. Ben iyi bir öğrenciyim." Birden savunmaya geçerek kendimi geri çektim. Bu göreve uygun olmadığımı mı düşünüyor? Midem yere düşüyor. Beni tanımıyor bile. Nasıl böyle bir yargıya varabilir? Yüzümde "*beceriksiz aptal*" diye bağırان bir şey mi var? Ailemin çoğunun benim tam olarak böyle olduğumu düşündüğünden oldukça eminim, bunu uzun zamandır biliyorum, öyleyse Judah'ın da düşünmesi neden kadar acı veriyor?

Gözleri parlıyor. "Öyle olmadığını söylemedim. Belli ki zekisin Isobel. Aksini ima etmek istememiştim-"

"Onlara yetişeceksek ." Hızla ayağa kalkıyorum, sırt çantamı omzuma atıyorum, bu konuşmayı geride bırakmak için çaresizim. "Tesisin arabasını iade ettin mi yoksa-" ama tesisin girişine doğru dönmek üzereyken büyük, sıcak bir el bileğimi kavırıyor. Başım otomatik olarak dönüyor ve Judah'ın şaşkınlıkla açılmış parlak mavi gözlerine bakıyorum, sanki o da elini üzerimde bulduğu için benim kadar şaşırmış gibi.

"Özür dilerim." Eli hemen çekiliyor ama tıpkı havaalanı servisinde elimi tuttuğunda ve bu sabah çiçekçide dokunduğunda gibi sıcaklığı tenimde kalıyor. "Bunun kulağa nasıl öyle gelebileceğinin farkındayım.... Senden şüphe etmiyordum. Eğer istediğin buysa mükemmel bir doktor olacaksın."

Çenemi meydan okurcasına açıyorum ve bunun hayatımdaki en önemli şey olduğunu, onun ve ailemin yaptığı gibi yediğimi, uyuduğumu ve nefes aldığımı söylemeyi her şeyden çok istiyorum, ama kelimeleri söylemeyi tam olarak başaramıyorum. Boğazımı temizleyerek, özrünü sessizce kabul ederek başımı sallıyorum. "Ben de bunu istiyorum."

Bu adamda beni yalan söylemekten aciz şey ne? Hayatım boyunca bunu yaptım, kendime, aileme ve tüm dünyaya. Peki neden ağzımı açıp kız kardeşimin müstakbel kayınpederine doktor olmak istediğimi, bunu her şeyden çok istediğimi ve tüm okul kağıtlarıma küçük stetoskoplar çizdiğimi söyleyemiyorum?

Judah'ın gözleri yüzümü tarıyor ve bir asır gibi gelen bir süreden sonra nihayet başını sallıyor. "Tamam."

"Tamam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ve çözülmenin eşiğindeymişim gibi görünmemeye çalışarak kabul ediyorum.

Bana karşılık vermediğim bir gülümseme veriyor, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında beliren küçük kırışıklıkları derinleştirmesinden kalbimin çarpmasından nefret ediyorum. "Hadi çıkalım o zaman. için de biraz şişe su aldım-"

"Aslında ben bungalovuma geri döneceğim."

Judah'ın yüzü düşüyor ve içimi bir pişmanlık kaplıyor. Bu adam, bu tatlı, düşünceli, harika adam, bütün gün etrafta bok gibi hissederek dolaşacak çünkü beni kırdığını düşünüyor, oysa gerçekte bu benimle başlıyor ve benimle bitiyor. Judah'ın yanlış yaptığı tek şey bana iyi davranmaya çalışmaktı. Sanki onu gibi istemediğime dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor ve tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor.

"Isobel-" O söylemeye başlıyor ama ben mümkün olduğunca uzaklaşmak için çaresizce geri çekilmeye başladım bile. İçimdeki her içgüdü -KAÇ!" diye bağırıyor ve bu hafta ilk kez bunu görmezden gelmeye niyetim yok.

"Akşam yemeğinde görüşürüz. Sanırım Evie mutfağa büyük büyükannemizin kugel tarifini hazırlatıyor, bu yüzden... um, ilginç olmalı."

Ondan nefret ediyorum. Adımın onun dudaklarında ne kadar güzel tınladığından ve *bana bakmayı bırakmamasından* nefret ediyorum. Onun endişesini, ilgisini ya da kabul etmeye cesaret edemediğim daha derin bir şeyin ipucunu istemiyorum. Onu tanımıyorum bile. Üç gün önce tanıştık ve bu süre içinde duygularım üzerindeki kontrolümü tamamen kaybetmemi sağladı. Bunu bana neden yapıyor? Neden

durmuyor?

Dışarıda, nem tatil köyünün üzerine çökmeye başladı bile ve o kadar hızlı hareket ediyorum ki bungalovuma geri döndüğümde sırtım yapış yapış oluyor. Judah'la aramızda geçenleri düşünmek dışında bir şeyler yapmak için dizüstü bilgisayarımı tekrar açıp e-postalarımı yeniliyorum. Son beş dakika içinde gelmediğine eminim ama.... Gelmişti. Tam orada, bir tişört firmasının tanıtım e-postası ile gelecek hafta dışçı randevum olduğunu hatırlatan otomatik bir mesajın arasında, Harvard Üniversitesi Kabul Ofisi'nden henüz açılmamış bir mesaj

Aman Tanrım.

Açıp verilen bağlantıya tıkladığımda parmaklarım beceriksiz ve garip hissediyor, kalbim çılgınca çarpıyor.

İçeri giremeyebilirim, kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum. Buna hazırlıklıyım. Nepotizm güçlü bir şey ama Harvard her yıl muhtemelen yüzlerce eski başvuru alıyor. Bunun bir garantisi yok. Günün sonunda, sonunda bir mezunun çocuğu için yerlerini boşa harcamayacaklar. Hiçbir zaman Evie gibi doğuştan inanılmaz bir öğrenci olmadım. Onun kadar çok referansım ya da-

Sevgili Bayan. Bradley,

Bu yılki yarışmaya seçilen başvuru sahipleri arasında yer almadığınızı üzülerek bildirmek isteriz.

Ellerim bilgisayardan düşüyor ve masadan sendeleyerek uzaklaşıyorum, kulaklarımdaki kan hücumu dışarıdaki okyanusu bastırıyor.

Ben giremedim.

Gerçekten giremedim.

Kıpkırmızı antetli kâğıdın hemen altında, başından beri şüphelendiğim şeyin, yani ailemde her zaman düşündüğüm kadar yabancı olduğumun inkâr edilemez bir kanıtı var. Doktor Bradley'lerin dört nesli Harvard'a gitti, her biri bir şekilde bir öncekinden daha başarılı oldu ve ben aile ağacından kopan zayıf dalım, aşağıda yerde çürümeye mahkumum.

Oturduğumu hatırlamıyorum, ama oturuyorum, *doktor* ailemin *doktor* kız kardeşimin *doktor* kocasıyla düğününe katılabilmem ve *doktor* babasına şehvet duyabilmem için parasını ödediği muhteşem villada yerin tam ortasıyım. Neyim var benim böyle? Bunu nasıl edebildim? Tek yapmam gereken *biraz* olsun yetkin olmaktı ve eminim soyadım gerisini halledecekti ama hayır. Harvard, ailemin ve kız kardeşimin bildiği, Judah'ın ve benim hayatım boyunca güçsüzce inkâr etmeye çalıştığım şeyi fark etti. Ben bir Bradley *değilim*.

Bir parçam neler olduğunu anlıyor. Daha önce de panik atak geçirmiştım; oda bu şekilde dönmeye başladığında, soluduğum hava yanan ciğerlerime girmiyor gibi görüldüğünde ve tüm vücudum buza batırılmış gibi hissettiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yine de bunu bilmek yardımcı olmuyor. Sadece zihnimde hızla çalkalanan korkunç düşünceleri pekiştiriyor. Annemle babamın panik atağı yok, kız kardeşimin de yok, sadece benim var. Ben, başarısızlık. Ben, hayal kırıklığı. Ben, deneyen ve deneyen ama yeterince iyi olmayan ben.

Uzakta bir yerden çalındığını duyabiliyorum ama çok uzakta olduğu için pek fark edilmiyor. Ya da paniklemiş bir erkek sesinin adımı haykırdığını duyana kadar fark etmiyor. Hala etrafıma bakamıyorum ya da ileri geri sallanmaktan başka bir şey yapamıyorum, nefeslerim çaresiz, düzensiz yudumlarla geliyor.

"Isobel!" Ses şimdi daha yakın ve sıcak kollar etrafımı sarıyor, beni büyük, sert bir göğse sürüklüyor.

Biri beni böyle görüyor. Birisi biliyor- "Beni dinle." Bir el saçlarımı okşuyor ve erkek sesi sessiz sakın şekilde kulağıma konuşuyor. "Benimle birlikte derin bir nefes almanı iki-"

çalışıyorum, gerçekten, ama bu imkansız. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı , tüm vücudum titriyor ve çıkardığım düzensiz ses o kadar acınası ki beni daha çok ağlatıyor. Doğru dürüst nefes bile alamıyorum. *Neyim var benim böyle?*

"Shhhh." Bedenimi sıkıca ve bana kıyasla o kadar sıcak ki neredeyse dayanılmaz. "Sen iyisin. Tekrar deneyeceğiz, tamam mı? Derin nefes al, bir-iki-" Bu sefer başarıyorum, beni tutan adam da aynı şeyi yaparken açgözlülükle oksijen emiyorum, göğsü benimkiyle birlikte yükselip alçalıyor. "Çok iyi. *Çok iyi*. Tamam, *tekrar, güzel ve yavaş*-"

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, adamın sesi kulağımda, sıcaklığı soğuk bedenime akarken sakın bir nefes nefese bana koçluk yapıyor. Bir noktada, hala villanın zemininin ortasında, onun bacaklarının arasında oturduğumu fark ediyorum. Kulağımda adamın sesini tekrar duyana, onun topraksı, erkeksi kokusunu alana ve sonunda beni kimin tuttuğunu hatırlayana kadar dünya yavaş yavaş bana geri geliyor.

Judah.

"Bir şeyin yok." Saçlarımı okşuyor, yanağını başıma bastırıyor ve kulağıma konuşuyor. "Her şey yolunda. Ben buradayım. *Yanımdayım, Issy.*"

Issy. Kimse bana öyle demez.

O kadar zayıf ve bitkinim ki tartışmak ya da gururumdan geriye kalanları korumaya çalışmak aklıma bile gelmiyor. Dahası, en son ne zaman birinin bana böyle sarıldığını hatırlamıyorum. Birkaç

Sahip olduğum erkek arkadaşlar geçici deneylerdi, başka birinin beni otobüste yabancılara kıyafetlerini beğendiğini söyleyen mutlu kızlardan birine dönüştürüp dönüştüremeyeceğini görmek için yarım kalpli girişimlerdi. Yapamadılar ve ya ben rol yapmaktan yoruldum ya da o benimle bağ kurmaya çalışmaktan yoruldu ve yollarımızı ayırdık. Hiçbirini sevmedim, yakınından bile geçmedim, bana Judah'ın şu anda olduğu gibi sarılmadılar ya da sarılsalar bile bana şu anda gibi hissettirmediler.

Aranıyor.

Nefes alış verişimin nihayet düzene girmesi ve kalp atışlarımın yavaşlaması uzun zaman alıyor ama Judah gitmeme izin vermiyor. Saçlarımı okşamaya ve kulağıma sessiz, rahatlatıcı sözler mırıldanmaya devam ediyor.

"İçeri giremedim." Sonunda itiraf ediyorum, sesim gergin ve duygusuz. O kadar yorgunum, o kadar bitkinim ki sadece kelimeleri çıkarmak bile çok zor geliyor. Gözlerim kapanıyor ve Judah' sıcaklığında daha da eriyorum, göğsünün benimkiyle aynı anda alçaldığını hissediyorum.

Judah bana başka okullar da olduğunu, sonunda her şeyin yoluna gireceğini ya da gelecek yıl tekrar deneyebileceğimi söylemiyor. Yorgun bedenim nihayet uykuya teslim olurken duyduğum son şey kulağıma gelen, duygu yüklü, yumuşak sesi oluyor. "Ben buradayım."

Sekizinci Bölüm

Judah

I Sobel akşam yemeğine gelmiyor.

Yumruklarımı masanın altında sıkarak yemek boyunca acı çekiyorum, hissettiğim nefretin daha fazlasını masanın karşısında yiyip şaraplarını içen ve dünyayı umursamayan insanlara yöneltiyorum. Ne zaman Evie'ye içten bir gururla baksalar da Kennedy veya Tom'a başarılarından övgüyle bahsetseler, kulaklarımda çınlamalar duyuyorum ve kükrelemek için kendimi zor tutuyorum.

Bunu anlayamıyorum. *O onların kızı.*

Zeki, nazik, güzel kızları ve görünüşe bakılırsa, tüm hayatını, *yirmi üç yılını*, sırf olmasını istedikleri kişi olmadığı onu kız kardeşinden sonra ikinci sıraya koyarak geçirmişler. Isobel'in zihninde doktor olmanın, ailesinin bir parçası olmakla, *ait olmakla* ayrılmaz şekilde bağlantılı hale geldiğini daha net anlayamazdım.

Herhangi biriyle bağlantı kurmaktan, kendisinden tek bir parçanın bile ortaya çıkmasına izin vermekten korkuyor ve ailesinin onun hatalarını göstermek için olası her fırsatı değerlendirmesinin nedeni bir sır değil. Sahip olamayacağını öğrendiğinde verdiği tepki, düşündükçe çok daha mantıklı geliyor. Tüm bu olanlar o kadar berbat ki, sırf Reuben'in hatırı için masayı devirip boktan kugel yemeğimizi John ve Caroline'in üzerine göndermemek için kendimi zor tutuyorum.

Onu yerde büzülmüş, nefes almakta zorlanırken ve tüm vücudu titrerken nasıl bulduğumu düşünmeden edemiyorum. Bunların hiçbirisi hayal kırıklığı yaşayan sağlıklı, iyi ayarlanmış genç bir kadının tepkisi . Bu insanların ebeveynliğinde büyümenin nasıl bir olduğunu Tanrı bilir ve Reuben'in bana Evie hakkında anlattıklarına bakılırsa, onun da büyük olasılıkla mücadele ettiği açık.

John Evie'ye yarım saat içinde üçüncü kez "parlayan yıldızım" dedikten sonra baş ağrısıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak yemekten olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum ve onu kontrol etmek için Isobel'in villasına geri . Saatler önce onu bıraktığım yerden bir milim bile kıpırdamamıştı, devasa yatağın ortasında kıvrılmıştı, derin ve ölçülü nefes alıyordu. Bu kadında beni bu kadar yoğun şekilde kendine çeken şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama yatak odasının kapısında uyumasını izlerken, arkasından yatağa girip onu tekrar kollarıma almak için yanıp tutuşuyorum.

Benim için çok genç, onu çok az tanıyorum ve gereken şeylerle mücadele ediyor. Aşık olmanın, *gerçekten* aşık olmanın nasıl bir şey hayal ettiğim nadir durumlarda, böyle değildi. Lanet bir savaş değildi. Bu kadının benim için doğru kadın olduğuna karar vermiş gibi görünen her neyse ona kızmak istiyorum ama . Ne zaman o soğuk yüzünün ardında kim olduğuna dair bir ipucu yakalasam, daha çok aşık oluyorum ve bir parçam artık çok geç olduğunu biliyor. Bunu hissetmemelik edemem.

Çok yorgunum, ama yirmi metre ötedeki bungalovuma yürümek için kendimi zor tutuyorum. Onu bırakamam, bugünden sonra olmaz. Bunun yerine, pelüş beyaz kanepeye uzanıp başımın üzerinde yavaşça dönen tavan vantilatörüne bakıyorum.

Dakikalar ya da saatler geçmiş olabilir ama yumuşak ayak sesleriyle irkilerek uyandığımda ay arka kapının dışında yükseliyordu. Gözlerim hemen onu buluyor, yataktan bir çarşafa sarınmış ve yarı karanlıkta bana bakıyor.

"Hâlâ buradasın," diyor Isobel sessizce, ifadesi okunamaz halde.

Elimi kabaca yüzüme sürerek doğruldum ve bacaklarımı kanepenin kenarına doğru salladım. "Bir süreliğine ayrıldım. Herkesle yemeğe çıktım.... herkesle." John ve Caroline'ın isimlerini bile yüksek sesle söyleyemezken bu haftanın geri kalanını nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

Isobel sözlerimin ardındaki öfkeyi sezmiş olmalı ki kanepenin en ucuna dizlerini göğsüne doğru kıvrıyor. "Kabul edilmemem onların suçu değil."

Kahretsin, şu anda bu kadar yenilmiş görünmesinden nefret ediyorum. "Hayır, ama en başta başvurmuş olman onların suçu. Doktor olmak *istiyor* musun, Isobel?"

Yüzünü buruşturuyor. "I-"

"Çünkü bunu yapmazsanız, kendi mutluluğunuzu onlarınkine feda etmiş olursunuz. Bu adil mi? Çocuklarından yapmalarını istediğin şey bu mu?" Alay ediyorum, başımı sallıyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. "Sana davranışları sevginin tam tersi tatlım. Çıkarıcı ve soğuklar ve neden böyle olduklarını bilmiyorum ama senden hiçbir şey hak etmiyorlar. O zaman neden onlara hayatını veriyorsun?"

Isobel'in gözleri düştü ve anında kendimden utandım. Bugün panik atak geçirdi. İhtiyacı olan son şey benim onu azarlamam, ama özür dilemek için ağzımı açar açmaz yarı karanlıktan onun sessiz sesi geliyor.

"Bunun normal olmadığını biliyorum. Bana davranış şekilleri yani. Onlar için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyorum, Harvard'lı olsam da olmasam da. Sanırım listelerindeki tüm maddeleri işaretlersem, Evie'nin yaptığı her şeyi yaparsam, sonunda kendilerine beni neden sevmediklerini soracaklarını düşündüm."

Kalbim kırıldı.

Daha ne olduğunu anlayamadan yere uzanıyor, ayaklarının dibinde diz çöküyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor. "Issy," diye mırıldanıyorum. "Eğer kendilerine bu soruyu sorabilecek durumda olsalardı, bunu uzun zaman önce yaparlardı."

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor ve onları başparmaklarımla siliyorum, tüm vücudum onu tekrar kollarıma almamak için harcadığım çabayla geriliyor. "Bana ne istediğini söyle. *Gerçekten ne istediğini.*" Yalvarıyorum. Bu kız için her şeyi yaparım. Sadece birkaç gün içinde Isobel Bradley dünyanın merkezi haline geldi ve lanet olsun, artık onun kim olduğu umurumda değil. İçimdeki her içgüdü bu güzel, incinmiş yaratığın benim için yaratıldığını haykırıyor ve hayatımın geri kalanı az önce ona sorduğum soruya bağlı.

"Daha önce kimse bana bunu sormamıştı." Sulu bir kahkaha atıyor, "yüzsüzsünüz, Doktor Hale."

"Issy-"

"Neden bana öyle diyorsun?" "Başka kimse ."

Bunu yaptığının yeni farkına sarhoşluğuyla başparmağımı alt dudağının üzerine çekiyorum, nefesinin kesildiğini duyduğumda kan aletime hücum ediyor. "Hoşuna gitmedi mi?" Titriyor ama kılını bile . Birbirimize o kadar yakınız ki tenindeki okyanus kokusunu alabiliyor, kirpiklerine yapışan gözyaşlarını görebiliyorum. Onu öpmek için hareket etmem bile gerekmiyor ve bunu her şeyden çok istesem de bunu doğru yapmam gerektiğini biliyorum. Korkmuş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışmak gibi, herhangi bir ani hareketin onu güvenli bir yere doğru koşturacağını biliyorum.

"Hayır." Yalan söylüyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Hayır, hoşuma gitmiyor."

Bir gülümsemeyi ısırarak zorunda kalıyorum. "Sana başka bir şey dememi ister misin?" Elim saçlarına dolanmak için geri gidiyor, sadece sağlayacak kadar çekiyor. "Tatlım?"

Ciyaklıyor, sanki ona küfredmişim gibi gözleri büyüyor. "*Hayır.*"

"Bebeğim?" Kelimeler ağzımdan çıkarken bacakları birbirine çarpıyor ve bu beni sertleştiriyor. Ellerimi kremli kalçalarının arasına sokup onları geriye itmek o kadar kolay olurdu ki

ve onu ne kadar ıslattığımı hissedene kadar tekrar kapatmasına izin vermeyeceğim. "Judah." Öfkeli görünmek için elinden geleni yapıyor ama işe yaramıyor.

"Prenses?" Issy inliyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum ve kulağına yumuşak şekilde gerçeği mırıldanıyorum. "Sana Issy diyorum *çünkü* başka kimse demiyor. Belki de senden bir parçanın tamamen bana ait olmasını istedim. Bu hiç aklına geldi mi?"

Vücudu titriyor ve alnımı şakağına dayayıp tenine sinen tuzu ve rüzgârı içime çekmekten kendimi alamıyorum. Özgürlük gibi kokuyor. "Yapamayız, Judah."

"Yapamayız", "Seni istemiyorum" ya da "Beni yalnız bırak" değil.

Bununla başa çıkabilirim. O da beni itmiyor. Vücudu benimkine doğru gevşedi ve lanet , artık ona şekilde sarılmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, nasıl durabilirim ki?

"Bunu yarın konuşuruz." O beni durduramadan bir kolumu bacağının altından, diğerini de sırtının arkasından geçirip onu gelin gibi kollarıma alıyorum. Nefes nefese kalıyor, ben ayağa kalkarken kolları boynuma dolanıyor, karanlık oturma odasında dikkatlice ilerliyor ve açık kapıdan arka güverteye çıkıyorum. Ay dolunaya sadece birkaç gün kalmış ve bulutsuz gökyüzünde o kadar parlak ki okyanusun yüzeyi parlıyor gibi görünüyor. "Benimle yüz."

Çenesi meydan okurcasına dışarı fırlıyor. "Neden?"

Ona bu şekilde sarılmak inanılmaz bir his ama zihnimde belli belirsiz plan şekilleniyor ve bunu gerekiyor. Dikkatlice onu güverteye bırakıyorum. "Uyumana yardımcı olur." Gömleğimi başımdan çekip güverteye düşmesine izin veriyorum, o ise gözleri kocaman açılmış ve bedenime kilitlenmiş bir şekilde beni izliyor.

Kendimden memnun bir gülümsemeyi ısııyorum. Birdenbire spor salonu rutinine sadık kaldığım için son derece minnettar oldum. Geleceğimde vücut geliştirme yarışmaları olmayacak ama Issy'nin yüz ifadesine bakılırsa, yeri yirmi üç yaşındaki muhteşem bir kıza ayak uydurabilirim.

"I-" Kafasını temizlemeye çalışır gibi . "Yapmamalıyım."

"Sadece yüzeceğim," diye kandırıyorum. "Bu gece seni deliler gibi becermeyeceğime söz veriyorum, ama anlaşılm diye söylüyorum," şortumun düğmelerini açıyorum ve onları da atıyorum, böylece karşısında sadece siyah boxer külotla duruyorum. "İstiyorum. Hem çok."

Yumuşak, soluk soluğa çıkardığı ses, üzerimdeki etkisini özlemediğini belli ediyor ama yine de kıpırdamıyor. "Judah." Yalvarıyor, sanki ona bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi bana bakıyor. "Anlamıyorsun. Ben... Beni istemiyorsun."

Gözlüklerimi bir kenara koyuyorum, plastiği metal masaya çarpıyor. Onu eskisi kadar iyi göremiyorum ve lanet lenslerimi takmadığım için daha önce hiç bu kadar pişman olmamıştım.

"Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum, tatlım. Sadece dünyaya göstermek için yeterince iyi olduğuna karar verdiğin parçalarını değil, her *şeyini*." Sakin bir kesinlik duygusu üzerime yerleşti. Daha öpüşmemiştik bile. Onu çok az tanıyorum ama yine de bu sözler yıllar önce Reuben'in annesiyle evlenirken söylediklerimden daha anlamlı. Bu bir söz ve bu kadın beyaz bir elbiseyle önümde durup kendi yeminlerini etmeye hazır olana kadar bu sözü yerine getirmeye niyetliyim.

Hayatımdaki en iyi şeyler uzun bir mücadelenin sonunda geldi; müstakbel eşimin de bir istisna olmayacağını tahmin etmeliydim. Beni uzak tutmak kullandığı tüm geçerli nedenleri ortadan kadar, ne kadar sürerse sürsün, onun için savaşıcağım.

Isobel Bradley benim.

"Kıyafetlerini çıkar. Yoksa bunlar da gider." Ereksiyonumun uzun, gergin çıkıntısını gizlemek için hiçbir şey yapmayan boxer külotumu işaret ediyorum. Görünüşe göre bu tehdidi ciddiye alıyor çünkü bir dakika sonra küçük yazlık elbisesi başından çekiltilerilerek çıkarılıyor ve benim kıyafetlerimin yanına atılıyor.

Ve şimdi bakma sırası bende.

Ya da gözlüklerimi el yordamıyla bulup yüzüme geri takana kadar öyle yapmaya çalışıyorum. Deli gibi , ama umursamayacak kadar ileri gittim. Onu görmem gerek.

Lanet olası bir sütyen giymiyordu ve lanet , zihinsel olarak buna hazır değildim. Yüzeceğimizi, bunun uyumasına yardımcı olacağını ve umarım savunmasını biraz daha kıracağını düşünmüştüm ama bu gece onunla yatmama sözüm tamamen saçmalık gibi gelmeye başladı. Göğüsleri diri, sıkı ve tepelerinde dişlerimin arasında emmek istediğim esmer, çakıllı meme uçları var. Vücudunu örten tek şey, amının üzerine kalıplanmış beyaz pamuklu bir tanga.

Issy'nin çenesi dışarı fırlıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Benim için o kadar gururlu, ateşli küçük bir şey ki, onun bu yönünü görebilen tek kişinin ben olduğumu bilmek beni çok mutlu ediyor. "Muhtemelen günde düzinelerce sınav yapıyorsun. Eminim daha önce de göğüs görmüşsünüzdür, *Doktor Hale*."

"Senin değil." Ona doğru yaklaşırken titrediğini görüyorum, küçük sıkı meme uçları göğsüme değene kadar durmuyorum. sarılmışız, aynı havayı soluyoruz ve daha ileri gitmemek için yumruklarımı iki yanımda birleştirmek zorunda kalıyorum. O isteyene kadar ona dokunmayacağım. "Çok güzelsin, Is. Her santimin." Gözlerimin vücudunda açlıkla dolaşmasına izin veriyorum. "Artık bunu saklamıyorum."

Tepki olarak çıkardığı çaresiz, düzensiz ses omurgama ısı gönderiyor.

"İtiraf etmem gereken bir şey var." Aletim o kadar çok prekum sızdırıyor ki, boxerımın üzerinde koyu, ıslak bir leke yayılıyor. "Bungalovum yan . Buraya geldiğimiz ilk gece seni gördüm,

yüzme.... O küçük bikininin içinde nasıl göründüğünü düşünmekten günde üç kez mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum, Issy. Bu bok için çok yaşıyım, onun yerine amına boşalmama izin ver."

"*Judah.*" , bana ihanete uğramış, acı dolu bir bakışla bakıyor. Bana olan fiziksel çekimini ona karşı kullanmanın alçakça olduğunu biliyorum ama her kartı oynamalıyım. Ona karşı çok iyi olacağım, *sadece bana izin vermesi gerekiyor.*

Başımı eğip alnımın onunkine yaslanmasına izin veriyorum. "Bırak öpeyim, *sadece* öpeyim. Lütfen, Is.

Sadece evet de."

güne kadar, tam kırıldığı anda gözlerinin içine baktığım için minnettar olacağım. Bunun olduğunu görüyorum, panik kabullenmeye dönüşüyor ve bir saniyeden kısa bir süre içinde korunmasız arzuya dönüşüyor. İlk hamleyi zamanım bile yok çünkü kızım kendini bana atmış, beni öyle şiddetli öpüyor ki göğsüm ağrıyor ve zaten sert olan sikim zonkluyor.

Hayatımda pek çok ilk öpücük yaşadım, ama bunun son öpücüğüm olacağını onu ilk gördüğüm andan beri biliyorum.

İnliyorum, birbirimizi yiyip bitirirken vücudunu kendime doğru çekiyorum. Vücudunun benimkine uyma şekli, tadı, bizi daha da yakınlaştırmak için şımarık kıcını tuttuğumda çıkardığı küçük sesler, bununla ilgili her şey beni tahrik ediyor. Bizi ayıran tek şey iki dayanıksız kumaş katmanı ve külotunu kenara çekip onun daracık sokulmak çok kolay . Ona tam burada sahip olabilir, döllerim akarken onu yatağa geri sokabilir ve her saniyesinin tadını çıkarabilirdim.

Ama o bu işin içinde değil, gibi değil.

Kendimi geri alnımı onunkine bastırmak için tüm irademi kullanıyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Senin için geliyorum, Isobel Bradley." Sessizce şaka yapıyorum, sesim onu tekrar öpmemek için harcadığım çabadan dolayı gergin. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın."

GÖNDEREN: E.BRADLEY/COLUMBIAMED.COM

T.C. CHOLMESBRADLEY@NYCIVIED.COM, JH8itAOLEY@JHY0MEDCOKtRHALBf@COLUMBIAMGDCOMHALGSCOCCGOvKENNEDYfnJLUCASREALTYCOLINOLANDLUCASREALTYCOI4TOMrnhLUCA SREALTY@OEdIBRADLEYrT'UCHICAGOEDU

KONU: 4. GÜN: SEYAHAT PROGRAMINA GENEL BAKIŞ

Herkes sNDrkel'e hazır olsun!

8:30 - Şnorkel ekipmanınızı için tesis kiralama mağazasına (ana plaj girişinin yanında bulunur) gelin.

9.00 - Kiraladığımız tekne ile buluşmak üzere reso x limanına varış.
bizi şnorkelle dalış yapacağımız adaya götürecek.

Sabah 9:15 - Kalkış. Brunch gemide servis edilir.

Sabah 9:45'te adaya varış. Bir acil durum uydu telefonu ve ilk yardım kiti hazır bulundurulacaktır, her ihtimale karşı t herhangi bir küçük sorunu halledecek personele sahip olduğumuzu düşünüyoruz! lol)

12:30 - Sahilde öğle yemeği

16.00 - Tekne bizi tesise geri götürmek için geri döner

""Akşam yemeği bu gece resmi bir etkinlik olmayacak, ancak Reuben ve ben Eğer bizimle gelmek isteyen olursa, reso rt kafede yemek yiyeceğiz!

umariz herkes heyecanlıdır!

Erie & Reuben

Dokuzuncu Bölüm

Isobel

A Eğer bu "tatil" yeterince istenmeyen sürprizlerle dolu değilse, ertesı sabah Reuben'in üvey kardeşi Nolan başka bir karmaşayı beraberinde getirir.

Benden birkaç yaş büyük ve babasının şirketinde emlak komisyoncusu olarak çalışıyor. Bizi şnorkel gezisine tekneyle buluşacağımız rıhtıma adım attığım andan itibaren gözlerini üzerimde hissediyorum. Bana biraz fazla sıcak davranıp, tekne ile rıhtım arasındaki küçük boşluktan geçmeme yardım etme zahmetine katlandığında Kennedy ve annem komplocu bakışlar atıyorlar. Gemide bizim için kurulan brunch masasında onunkinin yanında boş koltuk var

Nolan'ın şanssızlığı, Judah benim diğer tarafımda.

"Yeterince tatlı değil mi doktor?" Nolan mimozamı üçüncü kez doldurmayı teklif ettiğinde soruyorum ve Judah greyfurtuna sanki ona kişisel olarak haksızlık etmiş gibi bakıyor. Bu durumu kendi avantajıma kullanabileceğimi biliyorum. Nolan'la biraz flört edersem, belki ilgilendiğimi düşünmesine izin verirsem, Judah geri çekilecektir. Bu *olayı* sonsuza dek bitirmenin en iyi yolu bu olurdu.

Zaten yeterince ileri gitti.

O öpücük... Adamı gömleksiz gördüğüm anda düşüncelerim ve çekincelerim uçup gitmişti. Bekâretimi arka güvertede alması için ona yalvarmama saniyeler kalmıştı, sonuçları ne olursa olsun. Onun yanındayken kontrolümü kaybediyorum ve hayatım yeterince boktan bir şova dönüşmüş durumda. Aileme Harvard'dan nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum ve nedense Evie'nin kayınpederini becerdiğimi öğrenmelerinin de bir faydası olacağını sanmıyorum.

Nolan'a neden kibarca gülümsemekten fazlasını yapamadığımı ya da Judah'ın kıskançlığını neden tuhaf bir şekilde sevimli bulduğumu düşünmeyi reddediyorum.

Çok sakin bir şekilde, sanki etrafımızda her an fark edebilecek yarım düzine insan yokmuş gibi, Judah kalçamı kavramak için uzanıyor. Şok olmuş gözleri üzerimizde görmeyi umarak çılgınca etrafıma bakıyorum ama herkesin dikkati Tom'un Nantucket'ta balık tutma hikayesiyle dağılmış durumda. Nolan bile oturduğumuzdan beri ilk kez gözlerini benden ayırdı ve babasının hikayesine gülüyor.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyor Judah nefesinin altında, parmaklarını iç uyluğumun hassas derisi üzerinde hafifçe ileri geri gezdirirken. Bana zar zor dokunuyor ama ben zor nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Sesimi olabildiğince alçak tutarak otomatik olarak yalan söylüyorum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun ve bu işe yaramayacak." Parmakları biraz daha yukarı hareket ediyor ve ona daha fazla yer açmak içgüdüsel olarak bacaklarımı ayırıyorum. *Ne yapıyorum ben? Sanki zihnim bedenimin kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi.*

Dudakları ve eliyle uzun bir su , gözleri ufukta. Kristal mavisi sularla çevrili küçük bir adaya yaklaşıyoruz ve görebildiğim tek medeniyet işareti uzun bir rıhtım ve ucunda birkaç piknik masasının kurulu olduğu küçük bir alan. Herkes başka bakıyor, buranın güzelliğini haykırıyor ve Judah dudaklarını kulağıma değdiriyor.

"Eğer ona bir daha gülümsediğini görürsem, seni dizime ve kışına kıpkırmızı bir şaplak atarım. Anlaştık mı?"

Judah doğrulur ve elini masanın altındaki kalçamda bırakarak greyfurtuna dönerken duymamışım gibi yüzümü düz tutuyorum.

Nolan sırtarak bana döndüğünde, gülümsemesine karşılık vermiyorum.

Şnorkelle dalmaktan sıkılmam uzun sürmez.

Suyu seviyorum ve balıklar da çok güzel. Yine de, bana her zaman flörtöz emlakçı ve teknede düşündüğüm oyalama taktiğini uygulamak için cesaretimi toplamama fırsat vermek istemeyen Judah eşlik ederken buna eğlenceli diyemem.

Çeyrek saat sonra, Nolan dikkatimi bir mercana çekmek için koluma dokunduğunda ve Judah "yanlışlıkla" paletiyle onun yüzüne vurduğunda, işim bitti. İkisine de el sallıyorum ve sahile doğru yüzüyorum, su ayağa kalkacak kadar derinleşir derinleşmez paletlerimi ve gözlüklerimi çıkarıp dünyanın en huysuz denizkızı gibi dalgaların arasından sıyrılıyorum.

Uçaktan indiğimden beri ilk kez yaver gitti, plaj bomboştı ve sıcak kumların üzerinden çantamı bıraktığım masaya doğru yürürken birkaç dakika huzur buldum.

Judah'ın kıskançlığına, Nolan'ın flörtlerine ya da annemle Kennedy'nin ikimizi bir araya getirmeye yönelik tamamen şeffaf girişimlerine bir dakika daha katlanmak zorunda kalırsam, patlayacağım. Çok fazla şey var, çok fazla duygu, çok fazla insan. Dün geçirdiğim panik atak, kız kardeşimin kayınpederinin içime boşalmak istediğini söylemesi ve aileme Harvard'a giremediğimi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışmaktan duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

Tek seçeneğim bu değil. Yedek olarak başvurduğum diğer üç tıp fakültesinden kabul aldım. Eğer doktor olmak , hala olabilirim. etmekten nefret ediyorum ama Judah'ın sözleri beni derinden etkiledi. Bana kendime sormaya cesaret edemediğim sorular sordu, ret mektubunun şimdi beni yüzleşmeye zorladığı sorular.

Bunu istiyor muyum? Bunu *gerçekten* istiyor muyum? Hayır.

Bu soruyu bugün kendime defalarca sordum ve hep aynı yanıtı aldım. Eğer bu kararı benden başka kimse vermeseydi.... *Hayır*. Gitmezdim. Doktor olmakla ilgili her şey bana ürkütücü geliyor, sevmiyorum. Özellikle ilgimi bile çekmiyor. Ne istediğimi bulmalıyım ama başka ne yapmam gerekiyor? Başka bir Doktor Bradley olmayacaksam kim olmak istiyorum?

Kreşte çocuklarla çalışmayı seviyorum ama bunu her gün yapabilir miyim?

"Issy." Kumların üzerinde yumuşak ayak seslerini duyduğumda ellerim güneş kremimi aramak için çantama gömülmüş halde .

Judah.

"Git . Bir dakikaya ihtiyacım var." Ona dönüp bakmaya zahmet etmiyorum. "*Ve bana öyle deme,*" diye ekliyorum sonradan aklıma gelmiş gibi.

Losyon şişesini bulup elime biraz döküyorum ve öfkeyle göğsüme ve omuzlarıma sürüyorum. Gitmediğini biliyorum ama onu tanımıyorum, bana hırlayabileceğim başka bir şey bekliyorum.

"Bırak yardım edeyim." Bana yaklaştığını fark etmedim ve iri bir el şişeyi elimden almak için yanıma geldiğinde şaşkın bir nefes aldım.

onunla tartışmak istiyorum ama o mavi mayonun içinde neye benzediğini biliyorum ve gözlerimi okyanusa doğru çevirmek daha güvenli görünüyor. Küçük piknik alanı, herkesin şnorkelle yüzdüğü alanın görüş alanının dışında, palmiye ağaçları ve çalılardan oluşan bir çalılık tarafından gizlenmiş durumda, ama birisi

her an köşeden çıkıp gelebilir. Tıpkı kahvaltıda elini kalçama koyduğunda gibi, yakalanmak Judah'ı endişelendirmiyor gibi görünüyor.

"Bunu açıklamakta zorlanırsın," diyorum ona soğuk bir şekilde, şişe bir tıkırtıyla kapanıyor ve bir an sonra Judah'ın elleri sırtımda buluşuyor, losyonu tenimde yumuşatıyor. O losyonu cildime sürerken zorlukla nefes alabiliyorum, elleri bikini altımın üstünden daha aşağıya hiç inmiyor.

Judah düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve konuştuğunda sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "Ben bir doktorem, Issy.

Ahlaki olarak sizi cilt kanserinden korumakla yükümlüyüm."

"Bu hiç komik değil. İnsanların bilmesinden endişelenmiyor musun?" "Neyi bilmelerinden?"

Elleri sağ koluma gidiyor ve ben boğazımı temizliyorum, gözlerimi parmaklarının cildime yavaşça losyon masajı yaptığı görüntüden ayırıp en yakın palmiye ağacının dibine bakıyorum. "Senin, bilirsin işte-" Yanaklarım hayal kırıklığı ve tahrikten yanarken, sözümü yarım yamalak kesiyorum. Neden beni bu kadar iyi hissettirmek zorunda? Adamın yüzünü görünce bile ıslanmasaydım şey çok daha kolay olurdu.

"Yarı yaşındaki küçük, muhteşem bir penisin ardından nefes nefese kaldığımı mı?" Hafifçe öneriyor ve inlememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Elleri bir an için kolumdan ayrılıyor ve sol koluma geri dönmeyen önce losyon şişesinin tekrar açılıp kapandığını duyuyorum. "Bu benim yaptığım bir şey değil, bilesin diye söylüyorum." Birden sesi biraz endişeli çıkmaya başladı. "Yıllardır kimseyle çıkmadım, hele senin yaşında bir kadınla hiç çıkmadım. Düşünmeni istemedim-"

"Senin yarı yaşında, küçük, muhteşem bir şıllık olduğum için mi hoşlanıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Evet. Çünkü hayır, *senden hoşlanmamın* nedeni bu değil, Issy." Neden *olduğunu* sormak istiyorum çünkü gerçekten bilmiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Ona külotumu çekip çıkarması için daha fazla fırsat vermek, yapmam gereken şeyin tam tersi. "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır, özellikle umurumda değil. Reuben ve Evie'nin düğününden önce ortaya çıkmamasını tercih ederim ama duygularımı için ellerimi senden uzak tutmayacağım."

Bir ilişkideymişiz gibi konuşuyor ama değiliz. Biz sadece... Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama Judah'ın elleri kalçalarımın gidip parmaklarını leğen kemiklerimin üzerinde gezdirdiğinde ne yaptığımın ilgili endişelerim buharlaşıyor. Bir saniye sonra bir elini ağzıma kapatarak inliyorum. Judah duyduysa bile bunu belli etmiyor ve dün gece yaptıklarından daha fazlasını söylemediği için biraz çünkü muhtemelen kendiliğinden yanardım. Beni çok öfkeli yaptı, çok sinirlendirdi ve çaresiz bıraktı. Bu sabah kahvaltıdan önce dört millik bir koşuya çıktım ama hiç faydası olmadı.

"Bacaklarını mı?"

Başımı sessizce sallıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Elleri alçaktan başlıyor, losyonu yavaşça ayak bileklerimden baldırlarıma doğru sürüyor ve bunu kendime bile açıklamamın imkanı yok. *Ondan kaçacaktım.* Sadece uzaklaşmıyorum, daha fazlasını istiyorum. Judah'ın elleri arasına losyonu hassas tenime sürdüğünde nefesim kesiliyor.

O kadar ıslağım ki utanç verici. Elini mayoma sürse bile anlayacağından eminim.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Mırıldanıyor ve arkamda kumda diz çökmüş, gümüş rengi saçları okyanustan nemlenmiş ve ereksiyonu çadır gibi sarmış muhteşem adama cesareti bulduğumda neredeyse yere yığılıyorum. Elleri kalçalarımda duruyor, beni tutuyor ve daha fazla losyona ihtiyacım olup olmadığını sormadığını biliyorum.

Evet demek istiyorum ama korkuyorum da. Ya bana hissettirdikleri tesadüfse ve ben gerçekten de her zaman düşündüğüm kadar berbat durumdaysam? Onun yanında kendimi yeterince utandırdım ve eğer bana daha fazla dokunursa, Isobel Bradley'i düşürmede bir sonraki seviyeye .

"Issy," diye fısıldıyor Judah adımları bir dua gibi ve terazisi sonunda eğiliyor.

Sonunda başımı salladığımda ağlamak istiyorum, korku ve umut içimde bükülüyor. "Evet."

Başı derin bir rahatlama öne düşüyor, bir elini mayomun içinden tüm seksimi avuçlamak için hareket ettirirken belime bastırıyor ve kalçalarım hemen öne doğru eğiliyor, ayrılmış dudaklarımın arasından gırtlaktan bir çığlık geliyor. Sadece dokunuşunun baskısı bile inanılmaz hissettiriyor ve utanmadan aşağıya doğru sürtünmekten kendimi alamıyorum, zevk karnımda düğümleniyor.

"Parmaklarımı içine sokmamı ister misin?" Judah mayonun üzerinden amımı biraz sıkıyor. Görünüşe göre, küçük kabul edilebilir bir cevap çünkü bir dakika sonra mayomu kenara çekti ve kaygan, şişmiş amımı bakışlarına kapattı. "*Siktir*, Issy. Bütün bunlar benim için mi? Seni ıslatıyor muyum, tatlım?"

"Evet," diye hıçkırıyorum, sonuçsuzca kendimi ona geri çekmeye çalışıyorum, ama bu pozisyon buna izin vermiyor. Yine de neye ihtiyacım olduğunu biliyor, çünkü iki parmağını öne doğru kaydırarak klitorisimin etrafında nazikçe dolaşıyor. İnanılmaz derecede erotik ve eğer durursa ölebileceğimi düşünüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, yatağında tek başıma geçirdiğim onca gece boyunca, içimde biriken gerilimi azaltmak için çılgınca klitorisimi ovarken hiç yaklaşmamıştım bile. Şimdiden tüm vücudum titriyor ve sanki tüm farkındalığım Judah'ın parmaklarının nazik dokunuşlarına odaklanmış gibi hissediyorum.

Aman Tanrım. Bana daha çok dokunmasını istiyorum. Parmakları içimde olsun, *beni* açsın, *parçalasın* istiyorum. Burada, okyanustaki aile üyelerimizle birlikte bir plajın ortasında durmak istiyorum, sadece birkaç yüz metre ötede, bacaklarım kız kardeşimin gelecekteki kayınpederi için genişçe açıldı. Onun büyük, güçlü bedenini arkamda istiyorum, sikini zonklayan seksime sokarken elleri beni sabit tutsun istiyorum.

"Benim için . Masaya tutun, işte bu ." Sesi çok sakın ama daha önce hiç duymadığım gerginlik var. Bacaklarımı birbirinden daha da ayırıyor ve bir saniye sonra öne eğiliyor ve parmaklarının yerini dili alıyor.

Vay anasını.

İnleyerek dilini zonklayan açıklığıma sokup beni ıslak bir şekilde becerdiğinde kollarım neredeyse kopacak ve beni piknik masasına düşürecekti.

Tek yapabildiğim piknik masasının kenarına tutunmak, kaslarım titriyor ve nefesim umutsuzca, hararetili pantolonlarla geliyor.

Bunu bana daha önce eski erkek arkadaşlarım da yapmıştı ya da en azından buna benzer bir şey. Bu da aynı ana unsurlara sahip, bacaklarım açık, yüzü bacaklarımın arasına gömülmüş bir adam, açıklığıma ve klitorisimi dilliyor, ama burada büyük bir fark var. Bundan çok zevk alıyorum. Sadece iyi hissettirmekle kalmıyor, vücudum bir şeye doğru hızla ilerliyor gibi geliyor. Karnımın altından bir kanca çekiliyor ve beni daha önce hiç görmediğim bir kenara doğru sürüklüyor.

Beni gerçekten orgazm edecek olması mümkün mü? Bana olan şey bu mu? Eğer öyleyse... yutturmaca gerçek.

"Judah." Tekrar tekrar ağladığımı duyuyorum, çok yüksek sesle. Birileri duyabilir, birileri *bizi* *görebilir*. Benim ailem, *onun ailesi* suyun içinde, sadece birkaç yüz metre . Yine de buna uzun zamandır ihtiyacım vardı ve Judah'ın kirli sakalları uyluk içlerime sürtünürken ve parmakları beni sabit tutmak için kalçalarımı acıyla ısırırken, bitirme ihtiyacıyla neredeyse histerik oluyorum.

"Siktir, evet." Geri çekildiğinde homurdanıyor. Uzun, kalın parmakları kabaca açıklığıma dalmadan önce aldığım tek uyarı bu, içimde bir şey yırtılırken şaşkınlık ve acı içinde inlememe neden oluyor.

Kahretsin.

, Judah dondu kaldı. Parmaklarını yavaşça kurtarırken zar zor nefes alabiliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, iki parmağına taze, parlak kırmızı kan bulaşmış eline baktığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir şey söylemek, olmayan bir bahane uydurmak, önemli şey değilmiş gibi geçiştirmek için ağzımı açıyorum ama önce başka bir şey duyuyorum.

Sahilin ilerisinden gelen sesler yaklaşıyor.

Babam ve Tom ellerinde şnorkel takımlarıyla köşeyi dönmeden önce, ben biki­nimin altını yerine oturtmaya çalışırken, Judah ereksiyonunu ayarlıyor.

Bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Az önce olanları yüzümden anlayacaklarına eminim, çünkü bundan nasıl etkilenmemem beklenebilir ki?

"Judah! Kahretsin, kendini mi kestin?" Babam yüksek sesle soruyor. Judahın uzun parmaklarındaki kan bakarak endişeyle kaşlarını çatıyor ve silmeye vakit bulamıyor.

Dehşet dolu bakışlarımı gizleyemeyerek arkamı dönüyorum ve sırf bir şeyler yapmak için güneş kremini yerden kapıyorum.

"Önemli bir şey değil. Kanamam çoktan durdu." Judah'ın sakin­ce cevap verdiğini duyuyorum, yaklaşmaya başladığında babama el sallayarak onu uzaklaştırıyor. Göz ucuyla havlusundaki kanı sildiğini görüyorum.

"Isobel, sanırım Nolan seni arıyordu." Tom su şişesinin kapağını açarken kıkırdıyor. "Eğer ısrarcıysa şimdiden özür dilerim. Çocuk neredeyse emlakçılar tarafından büyütüldü. *İnce işlere* pek aşına değil."

Piknik masasının etrafında Judah'a bakmıyorum, bacakları­mın arasındaki keskin ağrının aşırı bilincindeyim. "Sorun yok," diyorum ama babamın bana baktığını fark edince boğazım düğümleniyor. *Gerçekten* bana bakıyor ve gözlerinde karanlık bir şüp­he var.

Onuncu Bölüm

Isobel

T Herkes şnorkelle yüzmekten güneş gökyüzünde alçalmış oluyor ve yorgun ve bronzlaşmış bir şekilde tekneye geri dönüyoruz.

Judah'ın parmaklarının içimde bıraktığı acıyı hâlâ hissedebiliyorum ve ne zaman su şişesini dudaklarına götürdüğünü ya da gözlüklerini düzelttiğini görsem, kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve cinsel organım donuk bir şekilde zonklıyor. Yüzüm kızarmadan ona bakamıyorum, ama tatil köyünde tekneden indiğimizde ve annemin eli bileğimi yakalamak için uzandığında çok daha kötü .

"Kendine ne yaptın Isobel?"

Tamamen giyinme zahmetine girmedim, sadece dar bir tişört giydim ve alt tarafımın çoğu açıkça görülebiliyor. Annemin gözleri kısılmıştı ve kalçamda beş küçük yuvarlak morluğun yere bakıyordu. Bir an kafam karışıyor, bunları nasıl yapmış olabileceğimi düşünüyorum, ama diğer tarafıma bakıp daha fazlasını gördüğümde, ne olduklarını anladığımda vücudum ateşle doluyor.

Parmak izleri. Judah'ın beni eğip amımı son yemeği gibi yerken sıkın ellerinden.

Ağzımı açıp bunun nasıl olabileceğine dair makul bir mazeret bulmaya çalışıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Beni kendine çekmesine izin veriyorum ve eşleşen takımı gördüğünde yüzünün al al olmasını izliyorum. *Kim olduğunu* bilmiyor (umarım) ama *ne olduğu çok* açık. Eğer babam Judah beni sahilde yalnız gördüğünü söylerse....

"Hiçbir fikrim yok." Yalan söylüyorum, iskeleye geri dönmek için ondan uzaklaşıyorum ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. *Harika*, sadece *harika*. Bakireyim ve tüm aile hâlâ yattığımı düşünecek. Ya da bekle, *ben* hala bakire miyim? Parmaklar sayılır mı?

Hemen karar verdim ki hayır. Öyle değil. Özellikle de Judah'ın pantolonunu yırtmakla tehdit gördüğüm canavar aletine kıyasla. Biz-

Rıhtımın yarısına adımlarım duraksıyor ve ağzım birden kuruyor. Judah ile seks yaptığım *zaman* mı? Ne zamandan beri Evie'nin kayınpederini becermek kaçınılmaz bir sonuç oldu? Omzumun üzerinden baktığımda, babamın onunla sohbet etme çabalarından habersiz, beni yakından izlediğini görüyorum.

Buradan çıkmam gerekiyor. Ana tatil bölgesine giden aceleyle ilerlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve onun beni takip ettiğini fark etmemiş gibi davranıyorum. Aramızda gergin enerji , kararın gece havasında titreşiyor, bungalovlarımıza yaklaştıkça adeta uğulduyor. Bir kez bile dönüp ona bakmıyorum ya da onu tanımıyorum, ama sonunda anahtar kartımı elime alıp karanlık bungalova , kapıyı arkamdan kapatma zahmetine girmiyorum.

Çok beklemem gerekmiyor. Kapı an sonra gümbürdeyerek kapanıyor ve ben en yakın koltuğun arkasını kavrayan ellerime bakıyorum.

Tüm bunları hissetmek kadar gerçeküstü, o kadar imkânsız geliyor ki. Aynı anda hem bunaltıcı, hem harika, hem de dehşet verici... Sonunda cesaretimi toplayıp Judah'a döndüğümde gözlerim yaşlarla doluyor. O zaten beni en zayıf anlarımda gördü ve kendime bile zar zor itiraf edebildiğim şeyleri biliyor. *zaman* her şey çok fazla gelir? Yirmi üç yılımı bu adamın üç gün içinde yıkmayı başardığı duvarlar örerek geçirdim. Beni görüyor, her şeyimi ve ona kendimden bu son parçayı verdikten sonra çekip gitmeye karar verirse, eminim asla iyileşemeyeceğim.

"Ruhsal bir çöküntü yaşadım." Yüz ifadesi titriyor ama tek kelime etmiyor, ben konuşurken ön kapının yanındaki yerinden bana bakıyor. "Bu yüzden bir yıl geç mezun oluyorum. Bu yüzden ailem bana çok garip davranıyor. Kısmen bu yüzden." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Panik atak üstüne panik atak geçiriyordum, pek çok farklı ilaç denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Sonunda final sınavının ortasında kaybettim. Bana bulaşmak istemezsin. Ben... Ben berbat haldeyim. Lütfen git. *Lütfen*."

Lütfen gitme.

ama konuştuğunda sesi kısık çıkıyor. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor, Is?"

"Hiç orgazm olmadım." Çaresizlik içinde ona tükürdüm. "Denedim. Ben , Judah. Berbat durumdayım. Git. Git."

Dışarıda, tahmin edilen yağmur nihayet gelmiş gibi görünüyor. Uzaklarda gök gürliyor ve iri yağmur damlaları sazdan çatıda boğuk sesler çıkarıyor. Yine de Judah kımıldamıyor. "Sence burada

bir sorunun mu var?" Sessizce soruyor, sanki kötü bir şey söylemişim gibi dudakları hırıltılı bir şekilde geri çekiliyor.

"*Biliyorum* var." Kollarımı göğsümde kavuşturup kendimi toparlamaya çalışarak karşılık veriyorum.

Judah'ın çenesi sıkışıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp gözleri parlak ve yoğun bir şekilde üzerime dikildiğinde zar zor nefes alabiliyorum. "Beni dinle." Çenemi kavırıyor, dönmeye çalıştığımda beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Sen kırık değilsin, tatlım. Sen lanet olası bir *mucizesin* ve sen bana inanana kadar bunu tekrar tekrar kanıtlayacağım. Şu andan itibaren."

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru eğiliyor ve bacaklarımın arkasından tutarak beni omzuna atıyor.

"Ne-" Düşmemek için tişörtünün arkasını yumruklayarak ciyaklıyorum ama buna gerek kalmıyor. Judah'ın kolu bacaklarıma dolanmış, bungalovda yürürken beni yerimde tutuyor. Nereye gittiğini biliyorum ama eğilip beni büyük, kabarık beyaz yatağa yatırdığında midem bulanıyor. Dışarıda yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başlıyor ve yağmurun gürültüsü ve yarı karanlıkla sarmalanmışken, bu adamı istememem için gereken tüm nedenleri hatırlamakta *gerçekten* zorlanıyorum.

"Yaşamak için ne yaptığımı biliyorsun, değil mi Issy?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, kafam karışmış durumda ve vücuduma bakma şekli beni biraz daha tahrik ediyor. "Um, sen doktor musun?"

Dudakları tehlikeli ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Ülkenin en saygın kadın hastalıkları ve doğum uzmanlarından biriyle aynı odada bulunuyorsunuz, Bayan. Bradley." Elleri ayak bileklerimi kavrayıp beni yatağın kenarına sürüklediğinde nefesim kesiliyor. "Orgazma ulaşmakta zorluk çektiğinizi söylemiştiniz?"

Beynim kısa devre ve bedenim kontrolü aldı. Kendimi nefes nefese, kalbim boğazımda başımı sallarken bulmamın tek olası açıklaması bu.

"Hadi bir " Parmakları bikini altımın bandını yakalıyor ve bacaklarımı aşağı çekiyor. Onları burnuna götürüp açgözlülükle içine çekerken, göğsünün derinliklerinden alçak bir onay sesi geliyor.

"Judah-" Onları fırlatıp attığında ve bakışlarını ağrıyan seksime çevirdiğinde ciyaklıyorum, kıvranıyorum. Ne kadar ıslak olduğumu gördüğüne eminim. Buraya gelmeden önce, mayoyla ne kadar zaman geçireceğimi bildiğim için bikini ağdası yaptırmaya zaman ayırdım ve pürüzsüz tenim onun için şimdiden yaptığım uyarılmayla parlıyor.

Sırıttırıyor, bir an için doğruldu ve kazağının kollarını kıvrarak koyu renk saçlarla tozlanmış tonda ön kollarını ortaya çıkardı. "Topuklarınızı yatağın kenarına koyun, Bayan. Bradley. İşte böyle." Sıcak elleri birbirinden ayırıyor, böylece tamamen açık ve ona maruz kalıyorum.

Ses tonu o kadar profesyonel ve mesafeli ki, sanki gerçekten bir doktorun muayenehanesindeymişiz gibi, sanki o benim doktorum ve bu muayene tamamen klinik olacakmış gibi. Ama değiliz. Kocaman beyaz bir yatağın kenarında neredeyse çıplak uzanmışım ve kız kardeşimin müstakbel kayınpederi beni pis bir doktor muayenesinden geçiriyor.

anasını.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonunda, iki parmağımın amımın dudakları arasından kaydığını ve onları açtığını hissettiğimde karnım düğümleniyor.

"Peki bu mastürbasyon sırasında mı yoksa partnerlerle mi?" Son kelimedede tonu düşüyor ve daha karanlık, daha tehditkâr hale geliyor.

Neredeyse titriyorum ve gözlerimi zorla açtığımda Judah'ın bana baktığını görüyorum. "Tek başıma," diye itiraf ediyorum, göğsüm kabarıyor ve yanaklarım yanıyor. "Hiç- yani, birkaç erkek denedi ama hiçbir şey olmadı-"

Bakire olduğumu zaten biliyor, sadece birkaç saat önce parmaklarıyla kirazımı patlattı, ama başını sallarken gözleri hala zaferle parlıyor. "Çok zekice." O bir doktor. Muhtemelen yılda yaklaşık bin vajina görüyordur ama onlara bu şekilde bakmadığına eminim, yoksa her sabah muayenehanesinin önünde azgın bir hasta kuyruğu olurdu. "Biraz stimülasyon uygulayacağım, Bayan. Bradley. duyarlılığınızı test etmek için."

Öne doğru eğildiğinde tüm vücudum sarsılıyor, sıcak dili ağrıyan seksimle buluşuyor. Sıkışan göbeğimden klitorisimin etrafını sarmak için beni ahlaksızca yaladığında nefesim kesiliyor, kıpırdanıyor ve kıvranıyorum. Dudaklarının arasında emiyor, eliyle yataktan fırlayan kalçalarımı aşağı doğru bastırıyor.

Aman Tanrım. Bu his.... Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Neredeyse zevkten sarhoş oluyorum ve saçlarını açgözlülükle kavrayıp onu orada tutmaya çalışıyorum. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor?

Geri çekildiğinde ağlayabilirim.

"Judah-"

Karmakarışık saçlarının ve burnunun üzerinde yamuk duran gözlüklerinin altından gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Bana karşı son derece duyarlı ve hassas görünüyorsunuz, Bayan. Bradley. Bu sizin için normal mi?"

Klitorisimi emmeye geri dönmesini dileyerek başımı sallıyorum. Tekneden indiğimiz zamankinden

bile daha fazla heyecanlanmış ve sinirlenmiş .

Judah ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıyor. Parmaklarını aşağı doğru çekerek giriş yerimde yavaşça daireler çiziyor, parmakları içime girene kadar her geçişte daha fazla baskı uyguluyor ve beni nazikçe beceriyor. "Hiç acı hissediyor musun?"

Bana yavaşça, ölçülü bir şekilde dokunmasında çok erotik bir şey var. Canım yanıyor, az önce hâlâ ağrıyor ama acı bir şekilde zevki daha da yoğunlaştırıyor. Beni gerçekten . Bu gerçekleşiyor. Kendi göğüslerimi kavramak için uzanıyorum, meme uçlarımı kabaca büküyorum. "Çok acıyor. Tanrım, *Judah*-"

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" Homurdanıyor, üçüncü bir parmakla tekrar içime dalıyor, ciyaklamama ve bacaklarımı daha geniş açmama neden oluyor, içgüdüsel olarak ona yer açmaya çalışıyorum. "Bence sabah, öğlen ve akşam benim için bacaklarını açacaksın, bunun için yalvaracaksın. Benden önce bunu deneyen o küçük pislikler ne hissedirdi acaba? Yaşlı bir adamın senin ne kadar çaresiz, azgın küçük bir şey olduğundan zevk aldığını bilmek? Seni boşaltan tek kişinin ben olduğumu bilmek? Benim için çok ıslaksın. Bu amcık benim şişko aletimin etrafına sarıldığında çok sıkı hissedecek."

Tüm vücudum gerilmiş durumda, çığlıklarım onun usta parmaklarının her darbesinde odayı dolduruyor. Çok yakını, var olduğunu bile bilmediğim bir sınıra yaklaştığımı hissedebiliyorum.

Judah homurdanıyor, beni daha sert beceriyor. "İşte bu . Al bakalım, tatlım. Çok , değil mi? İlk orgazmını benim parmaklarımla mı yaşayacaksın?"

Öne doğru eğiliyor ve klitorisimi dişlerinin arasına alıp emiyor, diliyle hızlıca oynatıyor. Ve sonra oldu.

Patlıyorum. Sırtım yatağa doğru eğiliyor ve ürperiyorum, zevk üzerime hücum ederken zayıf, boğuk bir çığlık atıyorum, kafa derimden ayak parmaklarımla ucuna kadar yükseliyorum. Sürekli devam ediyor gibi görünüyor ama Judah hareket etmiyor. Ben yatağa yığılana kadar klitorisimi nazikçe emmeye devam ediyor ve saçlarına doladığım parmaklarım onu çalışıyor.

"Beni sen ." Elinin tersiyle yüzünü silerken ve beni derinden öpmek için vücudumun üzerinde sürünürken izleyerek bulanık bir şekilde mırıldanıyorum. Dilinde tadımı alabiliyorum.

"Eminim öyledir." Ayrıldığımızda kendini beğenmiş şekilde kıkırdıyor, kulağımın altındaki hassas deriyi ısırarak için öne doğru eğiliyor. "Ben de tekrar yapacağım. Ne kadar istersen."

Kendimi çok iyi, rahatlamış, mutlu ve *umutlu* hissediyorum. Kontrolden , uzun zamandır olmaya çalıştığım kişiden tamamen koptum ve bu çok heyecan verici.

Judah ağırlığını benden yana kaydırıyor ve ben de takip ederek sırt üstü yatırıyorum. Onu tekrar öpmek için öne doğru eğildiğimde gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ellerimden biri uzanıp onunkini okşuyor

Hâlâ giydiği mayonun içinden sikimi çıkarıyorum. Onu da beni yaptığı gibi titreyen, aşırı hassas bir karmaşaya düşürmek istiyorum.

"Bana karşı son derece duyarlı ve hassas görünüyorsunuz, Doktor Hale. Bu sizin için normal mi?" Elimi şortunun altından geçirip ilk kez elimi ona doladığımda sözlerini ona geri atarak soruyorum.

, *büyükmüş*.

Judah'ın göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor ve ben onu daha da sıktığımda iniltiye dönüşüyor.

"Hayır, hanımefendi.

Bradley, değil."

Sırıtişımı bastırarak boynunu öpmek için eğildim, dişlerimi hafifçe bir noktaya sürterek tıslamasını ve elime doğru eğilmesini sağladım. Tüm bu zamanı onun etkisiyle geçirdim. Her nasılsa bu vahşi bağlantının iki yönlü olabileceği hiç aklıma gelmedi. Bunun ne kadar *iyi* hissettireceğini hiç düşünmedim.

Yavaşça hareket ediyorum, vücudunda aşağı doğru sürünüyorum, kazağının fermuarını açıyorum ve tişörtünü kaldırıp göbek deliğinin altındaki siyah saç izini öpüyorum. Şortunun kemerini çekiştirdiğimde çoktan nefes nefese kalmıştı ve kurtulmama izin vermek için kalçalarını kaldırırken sessizce küfrediyordu. Kendimi güçlü ve arzulanır hissediyorum. Çok, çok istenmiş.

"Ağzımı koymamı ister misin?" Masumca soruyorum, şaftını hafifçe yukarı ve aşağı okşuyorum, onu kızdırmaya yetecek kadar ama onu bitirmeye yaklaştırmaya yetmeyecek kadar.

Judah inliyor, ben öne eğilip dilimi sikinin dibinde gezdirirken elleri çarşafı yumrukluyor ve kendimi yeniden ıslanmış hissediyorum. "Benimle oynama, küçük kız. Bunu kaldıracak durumda değilim."

Buna karşılık, öne doğru eğilip dudaklarımı sikinin başının etrafına sarıyorum ve dilimle yavaşça daire çiziyorum. Başımı aşağı yukarı sallayıp, korkutucu kalınlığı etrafında elimden geldiğince onu yalarken tuzlu prekum benim için sürekli akmaya başlıyor.

Bir keresinde birinci sınıftaki oda arkadaşımın takıldığı bir adamdan bahsederken "*çok büyük diye bir şey var*" diye ve rahim ağzının muhtemelen morardığını söylediğini duymuştum. Bunu neden bu kadar seksi bulduğum konusunda utanmış ve kafam karışmıştı, ama şimdi gerçek hayatta kendime ait bir canavar horoz bulduğuma göre, . Judah'ın iri ellerinin bacaklarımı açık tuttuğunu, yüzünün vücudumdan hararetle aldığı zevkle dolu olduğunu düşünmek bile onun uzunluğunun etrafında inlememe ve başımı daha aşağı sallamama yetiyor.

Hoşuna gidiyor. Bunu kasların gerilmesinden ve taşaklarının vücuduna çekilmesinden anlayabiliyorum.

"Siktir, evet." Judah üstümden inliyor, elleri hareketlerimin hızını ve derinliğini kontrol etmek için saçlarıma dolanıyor. "Sakın tükürmeye kalkma, beni duyuyor musun? Dilinde tut ve dölleriyle dolu bir ağızla ne kadar muhteşem görüldüğünü görmeme izin ver."

Aletin kalın başı boğazımın arkasına çarptığında hafifçe boğuluyorum ama Judah . Nefes nefese, çaresizce geçen birkaç saniyenin ardından duruluyor ve uzun bir iniltiyle kalın fişkırımlar halinde dilimin üzerine dökülüyor. Elleri gözle görülür bir şekilde gevşediğinde, ona bakmak için geri çekiliyorum ve ağzımı sonuna kadar açarak itaatkâr bir şekilde tıpkı istediği gibi ona gösteriyorum.

Judah tıslıyor, göğsü kabarıyor. "*Sikeyim*. Aferin kızıma."

Gitmiyor. Neden gitmesini beklediğimden emin değilim ama Judah beni yatağa geri çekip çıplak vücudunu benimkine doladığında hâlâ şaşıyorum. Aleti yumuşaktan sertleşmeye doğru hızla ilerliyor ama kıcıma yaslamak dışında bizi ikinci raunda taşıyacak hiçbir şey yapmıyor.

Nefes alış verişini uzayıp eşitlenene kadar bana sarılıyor. Hemen ardından panik başlıyor.

GÖNDEREN. [E BR AOLEYq CO LUMBIAMED COM](#)

KİME: [C HO LMES6RAD LEY MANY Ck1 ED COM. J BRADLEY I 1N YCMED COM](#)
R,HALE(COLUMBTAMED .CO M, J. HALETDC DC ,GOV,
KCS NL9Y. 1UCA \$REALTY.CRM , NOL § NQ LUP AG REAKTY.CO M,
TOM @LUCA SR EALT Y .CO M, QB RADLEY U CHI CAG O. EDU

KONU : GÜN S: GÜZERGAH GENEL BAKIŞ

Parti zamanı!!!

Arkadaşlarınız ve aileniz düğün için gelmeye başladığında tatil köyünde dolaşan çok daha tanıdık yüzler göreceksiniz Ne yazık ki bu, aileye özel etkinliklerin hafta sonu için sona erdiği anlamına geliyor, ancak hepinizle birlikte kutlama yapacağımız için çok heyecanlıyız!

Kennedy, Caroline, Isobel, Reuben ve ben yarınki prova yemeği için işleri düzene sokmak üzere günün büyük bir kısmını bekliyor olacağız.

Nolan & Isobel - Bekarlığa veda partisi akşam 8'de başlıyor

Tom, John B Judah - The Lounge saat 8'de size bir masa ayırdı

Kennedy & Caroline - Spa bana geri döndü ve görünüşe göre tesiste yaşlanma karşıtı tedaviler sunmuyorlar. İkinize de akşam 7:30'da başlayacak sıcak taş masajı için yer ayırttım.

Evil B Reuben

On Birinci Bölüm

Judah

I Tom ve John ile içki içmekten daha az yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum. Kanal tedavisi en azından verimli olur.

Evie ve Reuben'in arkadaşlarının çoğu bu akşamki bekârlığa veda partisi için geldiler, bu yüzden tatil köyü birdenbire genç doktorlarla doldu. Mantıksız ama Isobel'i gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Dün gece bir dönüm . Bana gerçek bir şekilde açıldı ve isteyerek savunmasızdı. Ancak önceki birkaç gün bana bir şey öğrettiyse, geri çekilmeye . Buna hazırdım ama de bu sabah uyandığımda yanımdaki yatağı soğuk ve boş bulmak içime bir yumruk gibi indi.

Onu bütün gün görmedim. Şimdi, *lanet olası Nolan* ve oğlumun bir grup birlikte tatil köyünün gece kulübünde olacak, hepsi de bekar, yaşlarına uygun doktorlar, ailesinin de kişiler. Ben de salonda oturmuş onun hıyar babası ve eski karımın kocasıyla içki içip puro tütürürken.

"İşte orada." İçeri girdiğimde Tom loş salonda gürlüyor, ve Issy'yi karanlık bir köşeye çekip onu kimin hissettirdiğini hatırladığından emin olma ihtiyacıyla neredeyse derimden sürünüyorum.

Tom ve John çoktan içkilerini almışlar ve parmaklarının arasında purolarıyla bir çift kulüp sandalyesinde arkalarına yaslanmışlar. Ben John viskisinin kalanını memnun bir tıslamayla geri atıyor. "İkinize de bundan birer bardak ısmarlayayım. Mükemmeldir." Barmene işaret etmek için teklif ediyor. "Bütün gün neredeydin, Hale?"

Çoğunlukla kızınızı aramak için tatil köyünde dolaşıyordunuz.

"Sadece bazı işleri halletmem gerekiyordu." Parmaklarımı sandalyenin koluna vuruyorum. Nefret etmeye başladığım bir adamla daha ne kadar burada oturup havadan sudan konuşmak zorundayım?

John meşguliyetimden habersiz, "Hep iş, hiç oyun yok mu? Hâlâ mı? Diğer asistanlar ondan *nefret ederdi*," diyor Tom'a gülerek. "Hastaneden hiç çıkmazdı. Hepsinin yanında tembel kalırdı."

Bu adamın ağzından çıkan her şey sıkıyor.

Tom iş ahlakımla ilgili üstünkörü bir gözlemde bulunuyor ve ben de tatil köyünün gece kulübüne giden patikayı gören en yakın pencereden dışarı bakarak konuşmanın izini kaybediyorum. Dün geceyi, ona ilk orgazmı yaşattığımda yüzünde beliren seksi, şok olmuş ifadeyi ve kollarımda onunla uykuya dalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Bir gece yeterli değildi. Yeterli olmaya *yakın* bile değildi. Isobel'e olan önceki saplantım tam anlamıyla bir saplantıya dönüştü ve bu çok korkutucu.

Beni istiyor, bu çok açık, ama yine de bundan kaçabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorum. Tatil köyünde çok fazla zamanımız kaldı-

"Judah?"

kırpıştırıp bana şaşkın şaşkın bakan John ve Tom'a bakıyorum. "Özür dilerim." Başımı sallıyorum ve onlara gergin bir gülümseme atıyorum. "Ne diyordunuz?"

Tom masada duran bardağa doğru başını sallıyor. "İçkin burada. Düğün hakkında mı düşünüyorsun?"

"Evet." Yalan söylüyorum, elime alıp uzun bir yudum alıyorum, boğazımı yakıyor ama en azından şükürler olsun ki .

John bilerek başını sallar. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Her şeyin bu kadar hızlı geliştiğine inanamıyorum. O her zaman çok parlak bir genç kadındı ve önümüzdeki birkaç yılın nasıl sonuçlanacağını görmek için heyecanlı olmadığımı iddia etmeyeceğim. Ne gibi adımlar atacak."

"Ve Isobel'e de, eminim." Tom gülümseyerek kadehini sessizce kaldırır. "Sen ve Caroline iki harika genç kadın yetiştirdiniz. Nolan kesinlikle en hoşlanmış görünüyor. Belki kutlamak için bir düğün daha yaparız. Daha çılgınca şeyler de oldu."

Daha çılgınca şeyler oldu, ama bunun olmayacağı kesin.

John içkisini yudumlarken, "Tabii ki," diye cevap veriyor gerçek bir heyecan . "Harvard'ın ondan ne yapacağını görmek ilginç olacak."

Bu da ne demek oluyor?

Tom da pek gibi kaşlarını çatıyor. " da çok iyi bir öğrenci, değil mi? Evie bize onun çok çalışkan olduğunu söyledi, ondan çok övgüyle bahsediyor."

John iç çeker, zorlanmış görünmektedir. "Isobel akılsız değil ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama girmeyi başarsa bile orada olacağını sanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, *o* kadar da zeki değil. Mesele çok çalışmak ya da tıp fakültesini bitirmek değil. *Ham yetenek* ve işler sarpa sardığında becerisi. Isobel'de bu yok-"

Salondaki sesler kesildi ve aniden duyabildiğim tek şey keskin bir çınlama olurken John'un ağzı hareket etmeye devam ediyor, kızının, sevdiğim kadının, onun standartlarına tam olarak uymayan tüm özelliklerini duygusuzca sıralıyor.

Bu orospu çocuğu.

Reuben'in hatırı için uyguladığım kısıtlama hiçbir yerde bulunmuyor. Kendimi durduramadan ayağa kalktım. John' yüz ifadesinde şok ifadesi belirmeden önce sandalyesinde ona doğru yaklaşmıştım, elimle gömleğinin yakasını öyle bir kavradım ki boğulacak gibi oldu.

"Beni dinle, seni kendini beğenmiş pislik." Tom'un telaşla bağırmasına ve etrafımızdaki kargaşa seslerine aldırmadan, doğrudan onun sulanan gözlerine bakarak tısıyıyorum. "Sen ve Caroline'ın Isobel'e davranış şekliniz iğrenç. *Ona* yeterince iyi değilmiş gibi davranıyorsunuz? Sanki babanın seni Harvard'a sokması gerekmiyormuş ve tüm tıp camiası geçen yıl sonuçlandırıdığın yanlış tedavi davasını bilmiyormuş gibi? Sen ünlü bir soyadıyla geçinen bir sahtekârsın ve eğer *çeneni* kapalı tutmayı öğrenmezsen, bir dahaki sefere yumruğumu ağzına sokarım. mi?"

John dengesiz bir nefes alıyor ve cevap beklemeden onu sandalyesine geri itip sessiz, bakışlarla dolu salondan dışarı çıkıyorum.

ettim. Öfkemin beni alt etmesine izin verdim ve bunun peşini bırakmayacağını biliyorum. Adam gurur ve ego ile besleniyor. Onu alenen utandırmam ve aşağılamam iyi karşılanmayacaktır. Şahsen John Bradley'nin benim hakkımda ne düşündüğü ya da daha büyük olasılıkla benim hakkımda ne konuştuğu umurumda değil. Oğlumun sevdiği kadınla stressiz bir şekilde evlenebilmesi ve Issy'nin aile kargaşasına daha fazla sürüklenmemesi *umurumda*.

Hâlâ o kadar kızgınım ki bungalovuma geri farkında bile değilim, ta ki kapının önünde durana kadar, göğsümde boş bir ağrıyla. Onu görmek, vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum ama yarınki prova yemeğine kadar yapamayacağım. Her şey çözülmüymüş gibi hissediyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Önümüzdeki birkaç gün kaotik geçecek, Isobel'le baş başa kalabildiğim şanslı olacağım ve sonra ülkenin ayrı köşelerine . *Daha fazla zamana ihtiyacım var*.

Bu gece yapabileceğim bir şey olmadığını bildiğimden, bungalovun kapısını iterek açıyorum. İçerisinin bıraktığım gibi karanlık ve sessiz olmasını bekliyordum ama değildi. Yatak odasının ışığı yanıyor ve duşun sesini fark ettiğimde göğsümdeki tekrar doluyor gibi görünüyor.

Kalbim küt küt atarak banyoya girdim ve Isobel'in camın arkasında duran çıplak silüetini gördüğümde kısa bir süre durdum.

Geri geldi.

Bu beklediğim son şeydi ama Isobel Bradley'nin beni şaşırtacağını bilmeliydim. Bu kadınla ilgili her şey en iyi şekilde tamamen beklenmedikti ve ona o kadar hayranım ki zar zor nefes alabiliyorum. Artık bunu kendime inkar edemem, bundan sonra olmaz.

Ona aşık oluyorum.

Sessizce soyunuyorum ve cam kapıyı açıyorum, onu çıplak ve beni görünce tüm ruhum ısınıyor. "Merhaba." , kapıyı kapatıp onunla birlikte suyun altına girmemi izliyor. Çok güzel görünüyor, sıcaktan pembeleşmiş çıplak teninin üzerinden su akıyor. Daha önce hiç bu kadar çabuk bitkin ve yenik durumdan kendinden geçmiş ve azgın bir hale geçtiğimi söyleyemem.

Belini tutmak için uzandım, onun bir parçasına dokunmak istiyordum. "Seni beklemiyordum."

"Burada olmam sorun olur mu?" Sanki eve geldiğimde onu çıplak bulduğum için son birkaç gündür söylediğim tüm saçmalıkları geri almak üzereymişim gibi endişeli bir ifadeyle soruyor.

Onu yavaşça öpüyorum, tadının zaten çok tanıdık olması hoşuma gidiyor. Bana doğru eğiliyor, elleri çıplak göğsümün üzerinde duruyor. "Evet, sorun yok. İyiden de öte." Ayrıldığımızda kıkırdıyorum. "Benden kaçtığını sanıyordum."

Isobel'in omzu gönülsüz bir omuz kalkıyor. "Öyleydim."

"Ne değişti?"

Yumuşakça gülümsüyor, gözleri yüzümü arıyor. "Seni korktuğumdan daha çok özledim sanırım."

Onu tekrar öpüyorum ve hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. İstedğim her şey kollarımda, benim ona sarıldığım kadar umutsuzca bana Bu kadın benim karım, ailem, tüm dünyam olacak ve benim için ne kadar önemli olduğundan asla şüphe duymamasını sağlamak için hayatımın işini yapacağım.

Öpüşmemizin tatlıdan hararetliye uzun sürmüyor, dilim okşamak için dışarı fırlıyor, çıplak vücudunu benimkine sürttüğünde inlemelerini yutuyorum. Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve artık kendimi tutamıyorum. Daha önce buna hazır değildi ama şimdi hazır. Suyu kapatmak için körü körüne arkasına uzanırken, çılgınca öpüşerek duştan geri geri çıkıyoruz. Onun beni tahrik etmeyen tek bir yanı bile yok ve her ne kadar bütün günümü Bütün gece vücudunun her santimine tapınan kızım yeterince bekledi.

Yatağıma giden yolu bulmayı ve Issy nefes nefese benden ayrılıp ortasına doğru sürünüyor. Hayatımın geri kalanında ne zaman mastürbasyon bu anı . Benim kızım, benim güzel, çok seksi kızım yatağımda arkasına yaslanmış, küçük göğüsleri kabarmış ve olabildiğince açılmış, sessizce bana el değmemiş amını sunuyor.

"Seni becermemi ister misin, tatlım?" Ötüyorum, çıkana kadar sürünüyorum, zonklayan sikim karnının üzerinde precum izi bırakıyor.

"Evet," diye inliyor, bacaklarını birleştiriyor. "Prezervatifin var mı?"

Dişlerimi sıkıyorum. Yapmayacağım. Yirmi üç yaşındaki muhteşem bir kızla seks yapmak bu seyahatin programında yoktu ama yatağımanın başucunda dolu bir kutu olsaydı bile bunun bir önemi olmazdı. Reuben'e hamile kaldığımdan beri korunmasız seks yapmamıştım. Asla riske atmak istemedim ama Isobel'le... Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum.

Gözleriyle buluşmak için bakışlarımı onun güzel amından ayırmam gerekiyor. "Prezervatife ihtiyacımız yok." Sinirli bir şekilde, "Judah, ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum." diye sızlanıyor.

Sözleri karşısında sikim zonkluyor ama bir şekilde yüz ifademi sakinleştiriyorum. "Son adet döngün ne zaman sona erdi?"

Yanakları pembeleşti ve ağzı şok içinde, sevimli ve öfkeli bir şekilde açıldı, "*Aman Tanrım*, ben senin hastan değilim, Judah!"

"Bunun için şükürler olsun." Aletimin başını aşağıya doğru yönlendiriyorum, nefes alıp inlemesine yetecek kadar basınçla kendimi girişine yerleştiriyorum ama aslında ona nüfuz etmeye yetmiyor. "Soruya cevap ver, Issy."

"Buraya geldiğimiz günün ertesinde sona erdi, ama neden olduğunu anlamıyorum-" diye homurdanıyor.

Kahretsin, hayal kırıklığına uğradığım için berbat durumdayım. "Bugün seni hamile bırakmayacağım." Kalçalarımı biraz öne doğru yuvarlayarak onunla alay ediyorum. "Hâlâ doğurganlık döneminin dışındasın ve endişelendiğin şey buysa ben temizim."

Bir an hayır diyeceğini düşünüyorum. Buna hazırlıklıyım, zihnimde onu boşaltabileceğim bir düzine başka yol var ama onlara ihtiyacım olmayacak. Issy'nin elleri göğsümün üzerinden geçerek boynumun arkasına dolanıyor ve nefes nefese başını sallıyor.

tüm hava boşalmış gibi hissediyorum. Hiç onu istediğim gibi istememiştim. Tüm vücudumun böyle yanmasının, onun içine girmezsem ölecekmişim gibi hissetmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Yine de bunu hatırlayacağım ve hatırladığımda, kızımın ilk kez orgazm olmak için benim sikimi kullandığını hatırlamak istiyorum. Onun ne kadar mükemmel ve kırılmamış olduğunu kendine kanıtlamasını istiyorum.

Bizi yuvarlıyorum ve Issy gıcırıyor, elleri göğsümün üzerinde yayılıyor, kendini bana otururken buluyor, ıslak yarığı şaftıma sıkıca bastırıyor. "Sür beni, tatlım. Koca sikimi kullan." Kalçalarını sıkarak yalvarıyorum. "Kendini boşalt."

Buna ihtiyacı olan tek kişi ben değilim. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz Issy dizlerinin üzerine çöküyor, bir eliyle sikimi buluyor ve girişine doğru yönlendiriyor.

"Gerçekten büyüksün." Dudağını ısıyor, aniden geriliyor. "Ya acırsa?"

"Olacak," diyorum dürüstçe, klitorisini ovmak için uzanıyorum. parmaklamalıyım, beni almaya yardım etmeliyim, ama *tam oradayım*. "Baskı hissedeceksin, kasların yanacak ama söz veriyorum hoşuna gidecek."

Yavaştan almasını, benimle biraz oynamasını ve kendini alıştırmasını bekliyorum ama her zamanki gibi kızım beni şaşırtıyor. Aşağı doğru bastırıyor, aletimin kalın başı içine kayarken gözleri açılıyor ve hayatının geri kalanında alacağı sakin ilk tadını alıyor. Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi, şaşkınlığını, acıyla birlikte kaslarının nasıl birbirine yapıştığını ve onun için çok büyük olup olmadığını merak etmeye başladığında korkuyu izlemek.

Parmakları göğsüme saplanıyor, "Ah. Tanrım-" Başını çılgınca ileri geri sallıyor ama hâlâ üzerimden kalkmıyor. "Sen çok büyüksün. Yapamam-"

"Bize bak," diye emrediyorum, parmaklarımı klitorisinden çekiyorum, böylece amının, hala yarısına kadar içinde olan sikimin gergin uzunluğu etrafında nasıl rahatça gerilmiş görüldüğünü net bir şekilde görebiliyor. "Çok iyi gidiyorsun. Bir süre daha böyle sür beni. Gerildiğinde daha kolay olacak."

Deneyssel olarak biraz kıpırıyor ve ben inliyorum, dişlerimi sıkarak kendimi yukarı itmekten ve ona hazır daha fazlasını vermekten . Bu konuda liderliği ona bırakmaya kararlıyım, ama bu ona yol boyunca birkaç şey öğretemeyeceğim anlamına gelmiyor. " böyle." Kalçalarını tutarak bana nasıl bineceğini gösteriyorum. Kızımın gözlerinin kapanışını izlemek erotik bir şey ve sonunda ona uygun bir ritim bulduğunda dudakları zevkle .

Sevimli küçük kıçının her şaftımdan daha aşağı kayması uzun sürmez. "Klitorisini ovala." Emrediyorum, sesim kendimi tutmak için harcadığım çabayla geriliyor, "Aletimi kullan. İhtiyacın olanı al. Bunu yapıyorsun, bebeğim. Benim için ne kadar iyi bir kızsın, bakir amına hepsini alıyorsun."

"Boşalacağım-" Şimdi sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplıyor, göğüsleri zıplıyor ve parmakları klitorisinin üzerinde uçuşuyor. Kalçaları titremeye başladığında onunla gurur duyuyorum ve kendini itiyor.

Ağlayarak boşalırken sikimin tamamını dar amına alıyor.

Bunca zamandır dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek beni biraz delirtiyor, kırıldığına o kadar ikna olmuş ki. "Sen mükemmelsin." İnliyorum, bizi ters çeviriyorum, böylece yatağa yayılıyor, bacaklar

Gözleri tamamen açıldı ve kendine verdiği orgazmın gücünden dolayı gözleri hala odaklanmamıştı. Yavaşça geri çekiliyorum ve sert bir şekilde tekrar içine giriyorum, keskin bir nefes almasını sağlıyorum. Bu şekilde daha da derine iniyorum ve devam etmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istesem de duraklıyorum. "Gözlerini benden ayırma," diye kısık sesle emrediyorum, bunun yerine kalçalarımı yavaşça titretiyorum.

"Judah." Issy sızlanıyor ama söyleneni yapıyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Tanrım, ona yapmak şeyler. "Seni sertçe becermek istiyorum. ." Bu içimde kalan son edep kırıntısı ve Issy cevap olarak inlediğinde onu parçalara ayırıyor, shaftımın üzerine daha fazla ıslaklık akıyor.

"Onu istiyorum." Nefes nefese küçük bir sesle yalvarıyor, bu da sikimin neden oluyor. "Beni sertçe becer, baba-" Sözcük ağzından çıkarken gözleri açılıyor, utanç ve panikle doluyor. "Yani-"

"Şşşt," diyerek bir öpücükle susturuyorum ve alt dudağını ısıriyorum. Birinin benim kadar şanslı olabileceğine inanamıyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu bebeğim? Babanın sana güzelce ve sertçe vermesine ihtiyacın var mı?" Issy inliyor, amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor. Ben de ilk kez yapıyormuşum gibi hissediyorum çünkü daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Yavaşça, kızımı tatmin etmeye kararlı bir şekilde geri çekiliyorum ve ona öyle sert giriyorum ki yatak başlığı duvara çarpıyor ve Issy'nin gözleri kocaman oluyor. Evet, seviyor. Yani

Ben yaparım.

"Tekrar söyle," diye yalvarıyorum, aşağı uzanıp bacağını kavriyorum ve kalçamın üzerine kaldırıyorum, şimdi onu çılgınca beceriyorum. Omurgamın tabanında ısı toplanıyor ve toplarım vücuduma çekildi. O kadar yakınım ki, kendimi onun içine dökülmekten korumak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum, ama Issy'nin parmakları saçlarımda sıkılaştığında ve duvarları uzunluğumun üzerinde çırpındığında buna değer.

"Baba-"

"Oh, kahretsin-"

Birlikte boşalıyoruz, amcığı beni öyle bir sıkıyor ki, denesem bile çekip çıkaramam. O her şeyim, *bu* her şeyim ve dölümün ilk fışkırması onun iç duvarlarını kapladığı an, geri dönüş olmadığını biliyorum.

"Artık kaçmak yok," diye homurdanıyorum, hâlâ geliyorum.

Issy titriyor, göğüsleri göğsüme çarpıyor. "Evet, baba."

On İkinci Bölüm

Isobel

I Judah'ın kollarına dolanmış bir şekilde uykuya dalıyorum ama birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin aksine panik hiç gelmiyor.

Rahatlamış, korkmuş, endişelenmiş ama güçlenmiş hissediyorum. Kendimi boşalttım, Judah'ın sikiyle dünyayı sarsan bir orgazm yaşadım ve bu kendim hakkında düşündüğüm her şeyin yanlış olduğunun kanıtıydı. Kırılmadım. Frijit ya da seviemez değilim. Tanıştığımız günden beri bana bunu göstermeye çalışıyordu ve sonunda ona inandım.

Bir noktada, sabah güneşinin ilk izleri perdelerin arasından süzölmeye başladığında, onun sert aletinin kıcıma süründüğünü hissederek kıpırdanıyorum. Judah bacağımı kaldırıp beni haykırtan tek bir hamleyle içime girerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Dün geceden beri şişmiş ve hassasım, ama yavaşça ilerliyor, iki parmağı ben titreyene kadar klitorisimin etrafında dönüyor ve bir çığlıkla bitiriyorum. Judah bizi ters çevirip beni yatağa sabitlediğinde, vücudumu kendi zevki için kullanarak, ne kadar iyi hissettiğimi, ne kadar sıkı olduğumu, beni nasıl dolduracağını öfkeyle içime girdiğinde hala serbest bırakılmamdan dolayı titriyorum.

"Bunu istiyorsun, değil mi tatlım?" Kulağıma homurdanıyor, beni çok sert sikmemek için tüm vücudu titriyor. "Babanın döllerini küçük, dar deliğinin derinliklerinde istiyor musun?"

Sözleri beni ikinci kez uçurumun kenarına gönderiyor ve o da benimle birlikte geliyor, derin iniltileri kulağımda ve salıverilişinin sıcaklığı dolduruyor.

Tekrar uykuya daldık ama çok geçmeden alarmım çaldı. Homurdanan Judah'ın kollarından kendimi kurtarmak zorunda kalıyorum, koşuya çıkacağımı ve onu sonra göreceğimi . Bikinimi ve tişörtümü bulup yatağın yanında sessizce giyinirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. çok yakışıklı görünüyor, saçları her yöne uzanıyor ve karmakarışık çarşafların altında yayılmış yatıyor. Hafif bir ışık

var

Sırtında dün gece tırnaklarımın battığı yerde çizikler var ve ailece katıldığımız su aktivitelerinin nihayet sona ermesi çok iyi oldu çünkü bunları açıklamak kalçalarımındaki morluklardan bile zor olurdu.

Ona aşık oluyorum ve bu, yıllarca gölgede kaldıktan sonra güneşe çıkmak gibi bir şey.

Güzel, heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu.

Hâlâ korkuyorum ama kaçmanın beni kalbimin kırılmasından korumayacağını zor yoldan öğrendim. Dün bütün günümü son dakika düğün detaylarını düzenlemeye yardım ederek, hediye paketlerini doldurarak ve annemin meze tepsilerinden Reuben'in ayakkabılarına kadar her şey hakkındaki pasif-agresif eleştirilerini dinleyerek geçirdim. Ağzından çıkan her kelime beni rahatsız ediyor gibiydi ve Judah'ı gizlice kaçırdığım için kendimi suçluluk duygusuyla hasta hissettim.

Ben konuşurken bana bakan, fikirlerimi önemseyen ve yapamayacağımı düşündüğüm her şeyi bana hissettiren Judah.

Judah beş gün içinde beni annemin yirmi üç yılda tanıdığından daha iyi tanıdı. Judah, bir gün ayrı kaldığım ve çok özlediğim Judah.

Onunla birlikte yatağa girmemek için kendimi zor tutuyorum, onun bungalovunun kapısını kapatıyorum ve aceleyle kendi evime doğru yürüyorum. Yorgunum ve her ağrıyor, kalçalarım Judah'ın döllerıyla yapış yapış ama *çok mutluyum*. Ya da ön kapıyı açana kadar öyleydim. boş olmasını bekliyordum ama değildi. Annem pelüş beyaz koltuklardan birine oturmuş, yüz ifadesi okunamaz bir halde içeri girmemi izliyor.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum, sabahın yedisinde bungalovuma dünkü kıyafetlerimle ve geceyi bir şiltenin içinde sikilerek geçirmişim gibi görünerek dönmemin makul bir açıklamasını çalışıyorum.

"Erken kalkmışsın." Soğukkanlılıkla gözlemliyor.

Boğazımı temizliyorum, ondan başka her yere bakıyorum. Biriyle yatmamın onun için neden önemli olduğunu anlamıyorum. Bundan önce aşk hayatımla en ufak bir ilgisi olmamıştı. Onun Judah olduğunu bilmesine imkan yok.

"Yürüyüşe çıktım."

Annem düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, sandalyede arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor.
"Bana yalan söyleme, Isobel."

Bu işte çok kötüsün. Bana doğruyu söyle. Şimdi. Biriyle birlikte miydin?" Yalan söylemenin bir anlamı yok, o yüzden başımı salladım. "Evet."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Judah Hale miydi?"

Endişemi kontrol altında tutmayı başardığım her şey kaybolurken midem düşüyor. Nasıl bilebilirdi ki? Bu paniklemiş bakış ona bir itiraf gibi gelmiş olmalı çünkü annem parmaklarını dizine vurarak kısa bir süre başını sallıyor. "Ben de düşünmüştüm. Onun yanında bizi korkunç insanlar gibi göstermek için çok çalışıyorsun, değil mi? Ona söylediklerin yüzünden dün gece babana *saldırdı*." Alay ediyor ve keten elbisesini düzelterek ayağa kalkıyor. "Dünyadaki her fırsata sahip oldun, sana hayattaki her avantajı sağladık ve yine de bize kıızıyorsun. Neden kız kardeşin Isobel ile aynı konumda değilsin biliyor musun? *Duyguların*."

Cevap veremiyorum. Cevap veremiyorum çünkü boğazım düğümleniyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Bunu duymak istemiyorum.

Onun soğukkanlı kayıtsızlığı bir şeydi, ama bu-

Annem başını sallıyor, sanki düşündüğüm her şeyi duyabiliyormuş ve bu sadece onun haklılığını kanıtlıyormuş gibi tiksiniş görünüyor. "Kendini duygularından ayıramaman seni *zayıf* kılıyor, Isobel. Judah Hale güçlü ve saygın bir adam ve sen onun dikkatini çekmek için kulağına yalanlar fısıldamaya ve zor durumdaki genç kızı oynamaya kendini alıştırıyorsun."

Gözlerim yanıyor ve kalbim kırılıyor ama ona bakmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Aklına gelen her korkunç, nefret dolu şeyi bana fırlatıyor ve *bu* canımı *acıtıyor*. Çok acıtıyor ama baş döndürücü bir farkındalık patlamasıyla *yanıldığını* anlıyorum.

Bu kadın korkunç ve hatalı ve onun korkunç, yanlış sözlerine üzerimde güç vermekten bıktım. *Lanet olsun. Bu.*

Belli ki devam etmek üzere, gözleri kısılmış ve ince dudakları açık, ben söylediğimde dilinin ucunda daha nefret kelimeler bekliyor. "Kapa çeneni."

Sessizlik. Tam, çınlayan bir sessizlik.

"Az önce bana ne dedin sen?" Annem uzun bir sonra, sesi tehlikeli derecede kısık bir şekilde soruyor.

Başımı dik tutuyorum ve tekrar . "Sana çeneni *kapamanı* söyledim anne. Senin gibi olmaksansa hayatımın her günü duygusal, endişeli bir enkaz olmayı tercih ederim ve tahmin et başka ne var? *Senin* nasıl bir insan olduğunu anlaması için *Judah'a* senin *hakkında tek şey söylememe gerek kalmadı*. Senden *senin* yüzünden nefret ediyor, benim yüzümden değil."

Annem ben bitirene kadar sessizce bekliyor, gözlerinin arkasında yanan sessiz, soğuk bir öfkeyle bana bakıyor. Sonunda sessizleştiğimde, kalbim çılgınca atarken, yavaşça bana doğru yürüyor. Geldiğini görüyorum, bekliyorum ama yine de kendimi savunmak için elimi kaldırmıyorum. Bir parçam bunun olmasını istiyor.

Tokadın şiddetiyle başım dönüyor ve doğrulduğumda şaşkınlık içinde yanan yanağıma dokunuyorum. *Bana vurmuştu.*

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin ver Isobel Bradley," diyor annem sessizce, yanımdan geçip kapıya doğru ilerlerken. "Eğer o adamla hâlâ görüştüğüne dair bir ipucu bile alırsam ya da bu aileyi *herhangi bir şekilde* daha fazla utandırırsan, kendi başınasın. Artık babandan ya da benden destek yok, okul parası yok, ev yok. Judah gibi erkekler sıkılır ve onlara bacaklarını açan dar görüşlü küçük sürtükler dünün çöprü gibi dışarı atılır."

Üniversitedeki ikinci yılımda, final sınavının ortasında herkesin gözü önünde panik atak geçirdikten hemen sonra koşmaya başladım. Ailem çok öfkeliydi, özellikle de okul psikoloğu geri dönmeden önce ruh sağlığıma odaklanmam için bir dönem izin almamı *şiddetle tavsiye* ettiğinde. Eve dönmek zorunda kaldım, ailemin yolundan uzak durmak için yerel bir lokantada çalışıyordum ve kendimi daha kırılmış hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Evden çıkmak için koşmaya başladım, ancak bu kısa sürede hayal kırıklığı ve stresten kurtulmanın bir yolu haline geldi.

Buna hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı, gerçi itiraf etmeliyim Judah'ın bungalovuna geri dönmek ve ağzımı sikinin etrafında dolaştırarak onu iyi bir alternatifti. Yine de düşünmem ve muhtemelen yanağımı buzlamam gerekiyor çünkü beni yüzümde bir tokat iziyle görürse, sırf anneme ulaşmak için tüm tesisi yakacağından oldukça eminim.

Babama "saldırmanın" ne anlama geldiği konusunda ayrıntıya girmese de, annemin bundan Judah ve benim birlikte uyuduğumuz sonucunu çıkarması, yaptığı şeyin beni savunmak için inanmama neden oluyor. Onu kızgın gördüğüm *tek an* bana davranışları yüzünden aileme kızdığı andı.

Tanıştığımız ilk günden beri benim için savaşıyor.

Koştuğum sahil şeridinin sonuna iki olmak zorunda kalıyorum, nefes nefese kalıyorum ve yanan kalçalarımı tutuyorum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve muhtemelen hayatım boyunca ilk kez kötü şeyler hissetmekten kaynaklanmıyor.

Ben ona aşığım.

O gezegendeki en otoriter, en koruyucu, en tatlı adam ve *beni* istiyor. Neden ya da nasıl onun için yeterince iyi olabileceğime dair hiçbir fikrim yok ama kalbimin etrafındaki o duvarları daha fazla tutamam. Judah Hale'e aşık olmamak zor iş ve ben çok yoruldum.

Yine de ona yük olmak istemiyorum ve beni bir tür zorunluluk olarak görmesini de istemiyorum. Arkadaşları ve ailesi onun yatağında yatan yirmi üç yaşında beş parasız, evsiz biri hakkında ne düşünecek? Annemin isteklerine uymazsam olacak olan bu. Tanrı biliyor ya, tıp fakültesi artık bitti, yani elimde sadece bitmiş bir lisans diploması olacak.

Hiçbir şey yapmak istemediğim bir alan ve garson olarak birkaç aylık iş deneyimi. Hayatımda gerçekten sevdiğim tek şey kreşte gönüllü olarak çalışmak, ancak orada bir işe girmek için gerekli eğitime sahip değilim.

O kadar dalgın ve derin düşüncelere dalmışım ki, tekrar koşturaya başladığımda, yüksek bir palmiye ağacının hemen altındaki bir şezlonga büzülmüş figürü neredeyse kaçırıyorum. Yine de bir hareket gözümüne çarpıyor ve dönüyorum, Evie'nin gözyaşları içindeki yüzünü görünce kalbim kuma gömülüyor.

"Evie!" Soluk yanına koştum ve karşıdaki şezlonga çöktüm, "Sorun ne?"

Sözlerim karşısında daha çok ağlıyor ve onu göremeyeyim diye arkasını dönüyor. "Ben iyiyim." Başını sallayarak hüngür ağlıyor. "Gerçekten, Isobel. Sadece düğün gerginim."

Normalde beni etrafında istemediğini düşünüp kaçmaya devam ederdim ama kafamın içinde Judah'a benzeyen bir ses beni olduğum yere yapıştırıyor. "Evie," diyorum temkinli bir şekilde, elini sıkmak için. "Reuben mi? Siz iyi misiniz?"

Sulu bir kahkaha atıyor ve sonunda dönüp bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Reuben mükemmel. Gerçekten Isobel, kalmak zorunda değilsin. Koşunu böldüm."

"Zaten yorulmaya başlamıştım." Bacaklarımı şezlonga doğru sallıyorum, böylece uzanıyoruz. "İstersen seninle oturabilirim. Üzgünken yalnız olmak berbat bir şey."

Yardım çalışıyorum ama görünüşe göre berbat bir iş çıkarıyorum çünkü kelimeler ağzımdan çıktığı anda Evie yeniden gözyaşlarına boğuluyor. "Bana bu kadar iyi davranmayı bırak." Başını sallayarak nefes nefese kaldı. "Bunu hak etmiyorum."

Ağzımın açık kaldığını hissediyorum ve ne olduğunu anlayamadan ona bakıyorum. "Sen benim kız kardeşimsin. Tabii ki sana iyi davranacağım!"

Gözyaşları yüzünden akıyor ve alt dudağı titreyerek onları siliyor. "Bunu hak etmiyorum, Isobel. Gerçekten, gerçekten hak etmiyorum."

Onu hiç görmemiştim ve bu açıkçası endişe verici. "Sadece bana olduğunu söyle. Eminim sorun her neyse çözebiliriz."

Bana bakıyor, alt dudağı titriyor. "Sen bizim en iyimizsin." Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Ben, annem ve babam, nasıl duracağımızı bilmiyoruz. Nasıl bağlanacağımızı bilmiyoruz. Reuben'in beni onunla çıkmaya ikna etmesi dört yılımı aldı çünkü okula çok odaklanmıştım. *Dört yıl*. Ailen için bize takılıp kaldığın için çok üzgünüm."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerimi başka yöne çevirip hafifçe kulaç atan okyanusa bakıyorum. "Sanırım ailedeki zayıf halkanın kim olduğu oldukça açık. Ben... ben Harvard'a giremedim. Geçen gün öğrendim." Bu

Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor. Judah'la bile bunu pek tartışmadım ve Evie'ye söylemek içimde bir şeyleri yatıştırıyor. *Doktor olmayacağım.*

Birlikte sessizce oturup uzun süre okyanusa bakıyoruz. Evie sonunda sessizliği bozduğunda sesi utanç doluydu. "Yaklaşık altı aydır terapiye gidiyorum. Reuben gitmem için beni ikna etti. Çok şey yaşadım. Uzun zamandır bastırdığım pek çok şeyle yüzleşmek zorunda kaldım. En büyük şeylerden biri de sana kadar kötü bir kardeş olduğum."

Kollarımı dizlerime doluyor, gözlerimi okyanustan ayırmıyorum. "Yakın olmamamız senin boktan biri olduğun anlamına gelmez."

"babamın sana nasıl davrandığını gördüm. Gördüm ve hiçbir şey yapmadım. *Sen benim küçük kız kardeşimsin* ve ben seni hiç korumadım." Sesi kesiliyor ve sonunda ona bakacak cesareti buluyorum, gözlerim yanıyor. Evie'nin gözleri dalgaların , çok yorgun ve üzgün görünüyor. "Terapistimle tüm bu egzersizleri yaptım, seni destekleyebileceğim ve annemle babama senin yanında olduğumu gösterebileceğim yollar düşündüm, sonra hepimiz buraya geldiğimiz anda, her zaman olduğum kişi oldum. Sen benden çok daha güçlüsün." Yüz ifadesi , "Çok üzgünüm, Isobel."

Yıllar boyunca Evie'nin beni nasıl gördüğünü çok merak ettim, ama nedense onun benim kız kardeşim olmayı benim onun kız kardeşi olmayı istediğim çok istediği aklımın ucundan bile geçmedi.

Sözsüzce, elini tekrar tutmak için uzandım. Uzun bir süre bu şekilde oturduk. "Ben de iyi bir kardeş olamamış olabilirim. Özellikle de bu hafta." Sonunda sessizce itiraf ediyorum ve Evie gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırarak bana bakıyor.

"Judah'dan mı bahsediyorsun?"

Nefesimi sertçe içime çekiyorum, elimi onunkinden çekiyorum, böylece şezlongun kolunu kavrayıp ona bakabiliyorum, "Ne-"

Evie gülerek son gözyaşlarını da siler. "Siz ikiniz sandığınız kadar kurnaz değilsiniz. Açıkçası emin değildim ama bir elektrik var."

"Kızgın değil misin?"

"Ahlaki bende değil, Isobel." Başını sallayarak derin bir iç çekti. "Ayrıca, cazibesini anlıyorum. Tamamen estetik bir bakış açısıyla."

Sandalyemde arkama yaslandım, söyleyecek söz bulamıyorum. *Herkes* biliyor mu? Öyle hissetmeye başladım. "O kadar belli mi ediyorum?"

"Hayır." Sesinde bir gülümseme var. "Çok soğukkanlı davrandın ama onun sana bakışını fark etmemek çok zor. Reuben çok utandı ama bunu at. Bu sadece bir ilişki değil, değil ?"

"Bu sadece bir ilişki değil," diye onaylıyorum, annemle yaşadığım korkunç yüzleşmeye rağmen tüm kalbim dolu. Ne kadar uzağa koşarsam ve burada ne kadar uzun süre oturursam, sözleri o kadar az acıtıyor. Onun için üzülüyorum çünkü benim şu anda hissettiklerimi hissettiğini ya da birinin ona Judah'ın bana baktığı gibi baktığını hiç sanmıyorum.

Bir hafta içinde, onun için çok büyüdüm.

Evie yavaşça başını sallıyor, gözleri ufukta. "Baş olmak ister misin?" Gözlerimi kırıştırıyorum, onu yanlış duyduğuma eminim. "Ne dedin sen?"

"Baş olmak ister misin?" Tekrarlıyor ve çok görünüyor. "İstemiyorsan ya da kendini rahat hissetmiyorsan anlarım-"

"Sorun o değil." Hâlâ çalışarak başımı sallıyorum. "Sadece beni isteyeceğini . Peki ya arkadaşların?"

Elleri kucağında birbirine dolanıyor. "Onlar benim nedimelerim. Buraya geldiğimizde sana sormak istedim ama çok karıştı. Senden tek bir şey bile hak etmediğimi biliyorum ama-"

"Çok isterim." Gözlerim yaşlarla ve onları silerek kız kardeşime gülümsüyorum. "Düğün renklerine uyan bir elbisem yok ya da-"

Evie utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Senin için bir tane var. Ne olur ne olmaz düşündüm. İstemiyorsan takmak zorunda değilsin. Yemin ederim umurumda değil."

Koşuya çıkmadan önce koluma bağladığım telefonum çalışıyor.

Havaalanı servisindeki seksi adam: Kızını buraya geri getir. Senin için daha iyi bir antrenmanım var. Cevap verirken bir gülümsemeyi ısırdım.

Isobel: Evie baş olmamı istedi! Prova yemeği için her şeyi yardım edeceğim.

Havaalanı servisindeki seksi adam: Bu harika, Is. Kız kardeşinle iyi eğlenceler. Ne zaman gelebilirsin?

Isobel: Belki de onun yerine beni bulmalısın.

"Yanağına ne yaptın?"

Telefonumu taşıyıcıya geri koymak için acele etmiyorum. Annemle aramda geçenleri Evie ya da Judah bilse nasıl tepki verirdi bilmiyorum ama Evie ve Reuben'in düğününden bir gün önce topyekûn bir aile savaşı başlatmanın sırası değil. Kimseyi bu işe bulaştırmadan önce tüm bunları halletmem gerekiyor.

"Sanırım elimin üzerinde uyudum." Sonunda Evie'ye söylüyorum, gerçi endişeli kaşlarını çatmasına bakılırsa bana pek inanmıyor.

FROM: EBRAOLEY@COLUMBIAMED.COM

TIME: CHOLMESBPADLEY@NYCIVIED.COM, JBRADLEY@NYCMEDCOM, RALHE@COLUMBIAMED.COM, HALG@CDCOVKENNEDY@LUCAOREALTY.COM NOLANTLUCASREALTY.COM, TOMLUCASREALTY.COM IBRADLEV@CHICAGO.EDU

KONU: 6. GÜN: SEYAHAT PROGRAMINA GENEL BAKIŞ

Prova yemeği bu akşam. Davetiyeleriniz hakkında bilgi. Benim işim bitti. Bunlar, eminim hepiniz bunun geri kalanını kendi başınıza çözebilecek kapasitedesiniz.

On Üçüncü Bölüm

Judah

Evie ve Reuben'in bu düğüne kaç kişiyi davet ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki havuzun yanında liseden beri görmediğim kuzenlerimi başlayana ve büyük amcam Otis'in resepsiyona yüksek sesle birinin yatağına katlanmış havlu bıraktığından şikayet ettiğini fark edene kadar (o haftalar önce arayarak kendi arabasını getireceğini bildirmişti).

Görünüşe göre, pek çok insan tropik bir tatile karşı koyamaz, ancak Reuben'in Caroline veya Evie'yi, benim ve Kennedy'nin ailelerinin çoğunun daha önce Kentucky'den hiç ayrılmadığı ve düğmeli Bradley birliğiyle tam olarak iyi uyum sağlayamayacağı konusunda uyardığından şüpheliyim.

Beni sohbetin içine çeken o kadar çok uzak akrabaya ki, prova yemeğinin resmi olarak başlamasından tam bir saat önce çıkmama rağmen, tesisin lüks yemek salonuna sadece on beş dakika erken varıyorum. İçeri girerken tacizkâr bakışlı Reuben'e çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Hâlâ giyinmemişti ve saçları sanki elini saçlarında gezdiriyormuş gibi diken diken olmuştu. "Kaç. Kendini kurtar." Karanlık bir şekilde mırıldanıyor, etrafımda dolanıyor ve Kennedy, Caroline, Evie ve Isobel'in yapmacık bir sessizlik içinde iyilik çantalarını düzenledikleri yere bakıyor.

" oluyor?"

Reuben yüzünü buruşturuyor, "Tahmin etmem gerekirse, kız arkadaşına hakaret ettiği için John'u tatil köyünün salonunun ortasında boğmanla ilgili şey olduğunu söyleyebilirim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, tesis yarınki resepsiyonla ilgili bir sürü detayı da berbat etti, yani bu da moralleri pek yükseltmedi. Bir saatten birbirlerine tek kelime . Tam bir kabus. Üstümü değiştirmek için şimdi geri dönüyorum."

Konuyu açıklamak için Caroline, Isobel'in tam önünde olmasına rağmen Evie'den kağıt mendili uzatmasını ister

İsa.

İrkildim. İşler iyice çığırından çıkmıştı ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Pişman değilim ama Issy'yi o duruma soktuğum ve Reuben'in düğünü dramadan uzak tutma isteğini göz ardı ettiğim için nefret ediyorum. "Olaylar bu şekilde geliştiği için özür dilerim. Niyetim sorun yaratmak değildi."

"Bu senin suçun değil." Reuben yorgun bir şekilde iç geçiriyor ve Evie'yi kontrol etmek için boynunu bana doğru çeviriyor. "Aslında çoğunlukla senin değil. Bu kesinlikle yardımcı olmadı, ama Tanrı biliyor ya, bu sen ya da ben çok önce başladı. İyi tarafından bakarsak, sanırım Evie Isobel'le konuşabildi çünkü sonunda ondan baş nedimemiz olmasını istedi."

Bunun Issy için şüphesiz ne kadar önemli olduğunu bildiğim için göğsüm duyguyla doluyor. "Duydum."

Reuben kaşlarını çatarak beni izliyor. "Bunun sadece bir kaçamak olup olmadığını sormayacağım çünkü bunu yapmayacağını biliyorum. Yine de dikkatli ol baba. O senden çok daha genç. Senin incindiğini görmek istemiyorum. Sadece eğleniyor olabilir-"

"O değil." Sözünü sertçe kestim. Duyarlılığını takdir ve nasıl bir adam olduğu ile gurur duyuyorum, ama ne yaptığımı biliyorum. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölge olabilir ama o kadının gitmesine izin vermeyeceğimi biliyorum. Sanki ona baktığımı hissediyormuş gibi, Issy kaldırıyor ve beni smokinimin içinde odanın diğer ucunda görünce gözleri açılıyor. Kahretsin, bu egom için iyi değil mi?

Yine de onu yalnız bırakmalıyım. Onu ailesiyle birlikte boktan bir duruma soktum ve dün gece duşta çıplak görünmesi aklımdan diğer tüm düşünceleri uzaklaştırdı. Şu anda endişeli, bunu söyleyebilirim ve hissetmesinde herhangi bir payım olduğu için nefret ediyorum.

Reuben, Issy ve benim aramdaki bakışmadan habersiz, bu tartışmayı yapıyor olmaktan bile utanmış görünüyor. "Gerçekten buna inanamıyorum. Normalde ailedeki en mantıklı kişi sensin."

Hah. Öyleyim. Yine de, son zamanlardaki anlamsızlığım şu anki en büyük sorunum değil. Sadece Issy'yi yalnız bırakıp neler olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Ben devralırım." Omzunu sıkıca kavrayarak teklif ediyorum. "Git giyin."

Reuben bana şüpheyle baktı. "Bir odada oturup kayınvaliden, görünüşe göre görüştüğün üniversite öğrencisi ve anneleri arasında arabuluculuk mu yapmak istiyorsun? Bir de eski karın."

O konuşurken Evie de Issy' içinden bir şeyler söylüyor ve ikisi bize doğru ; Caroline dudaklarını büzerek, kısık gözlerle onları izliyor.

Onu görmezden geliyorum, Issy'nin askılı siyah kokteyl elbisesinin tatlı küçük kıcının altına tehlikeli bir şekilde nasıl yaklaştığına bakmakla meşgulüm. Onu domaltmak, külotunu yana çekmek ve bugün ikinci kez içine boşalmak çok kolay olacaktı. Bir parlama hissediyorum

Yaptıklarımızdan sonra amini incelemediğim için pişmanlık duyuyorum. İlkel, sahiplenici bir yanı onun neye benzediğini bilmek istiyor, küçük deliği çok büyük sikimi almaktan şişmiş ve kızarmış, dölleri kalçalarından aşağı damlıyor.

Sadece bunu düşünmek bile içimde bir sıcaklık yaratıyor ve Issy'nin adımları yaklaşırken duraksıyor, yüzümdeki aç ifadeyi gördüğüne şüphe .

"Reuben!" Evie yaklaştıklarında tıslıyor, inanmayan gözlerle şortunu ve tişörtünü işaret ediyor. "Ne yapıyorsun sen? Giyinmiş olman gerek!"

Ellerini kaldırdı ve kapıya doğru geri çekildi, "Ben gidiyorum!"

Evie çok güzel görünüyor, koyu renk saçları omuzlarının etrafında gevşek bukleler halinde toplanmış ve şeftali rengi bir gelinlik giymiş. Muhtemelen geline iltifat ediyor olmalıydım ama yanındaki küçük bakmaktan kendimi alamıyorum. Issy'nin bir güneş elbisesinden daha resmi bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Sadece varlığıyla bile her saat nefesimi kesiyor. Siyah saten ve bacaklarını sonsuz gösterecek kadar yüksek stiletolar giymişken bu yemeği ellerimi ona sürmeden nasıl geçirebilirim ki?

Yine de bana bakmıyor ve dün gece çok ileri gitmiş olabileceğime dair bir korku hissediyorum. Ailesi pislik olabilir ama onlar *onun* ailesi ve ben zaten karışık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirdim. Benimle yalnız konuşmasını istemek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan Caroline sesleniyor.

"Isobel! Büyükanne buraya getirmek için gidiyor olmalıydın!"

Issy tek kelime etmeden aceleyle uzaklaşıyor ve ben Caroline'a çıkışmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Bunun bir faydası olmayacaktı ve büyük bir hamle yapmadan önce onun kafasında neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama şimdi- Onu takip etmek için hamle yapıyorum ama Evie dirseğimi yakalıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Yapma." Gözlerini Caroline'a doğru çevirerek nefesinin altından beni uyarıyor. "Durumu daha da kötüleştireceksin." "Neler oluyor?"

Evie başını sallıyor, dudakları endişeyle büzülüyor. "Gerçekten emin değilim. Sanırım bu sabah annemle bir tür kavga etmişler, muhtemelen seninle ilgili. Gerçi ikisi de konuşmuyor ve-"

"Oh, Donald, bak kadar büyümüş, küçük Evie, gelin!" Yaşlı bir kadın parfüm bulutu içinde hızla geçip Evie'yi buradan kokusunu alabileceğim bir kucaklamayla sararken yoldan çekiliyorum.

"Janice Teyze." Evie'nin gülümsemesi acı verici görünüyor, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Reuben'in bungalovuna geri dönmesi gerekiyordu ama bu babası Judah."

Reuben görevi devralmak için yeniden ortaya çıkmadan önce Evie'nin ilk misafir dalgasını karşılamasına yardım ediyorum ve tam da Issy'aramak için ayrılmalı mıyım yoksa o içeri girdiğinde

onun bana gelmesini mi beklemeliyim diye karar vermeye çalışıyorum.

büyükannesi olması gereken asık suratlı yaşlı bir kadının yanında.

"Çok kısa. Kadınların neden bu kadar çok ten gösterme ihtiyacı hissettiklerini anlamıyorum." Kadın onaylamaz bir tavırla homurdanıyor ve Evie ile Reuben'e yaklaştıklarında başını sallıyor. "Evelyn, aman Tanrım, annen düğün için saçlarını bu kadar uzun tutmana izin mi verdi?"

Issy kaçıyor, yavaşça dolan odada adımlarını atarken gözlerimle buluşuyor ve dışarıya, boş verandaya doğru süzülüyor. Caroline'ın yeni gelen annesiyle meşgul olduğunu ve John'un görünürde olmadığını teyit eden hızlı bir bakıştan sonra ipucunu takip ediyorum.

Onu gölgeli bir köşede beklerken buluyorum, ifadesi okunmuyor.

"Hey," diyorum temkinli bir şekilde yaklaşırken, ama uzun süre endişelenmeme izin vermiyor. Öne doğru ilerleyip kollarını ortama sıkıca doladığında ve yüzünü göğsüme gömdüğünde göğsüm rahatlıyor.

Biz iyiyiz.

"Neler oluyor?" Saçlarını öperek soruyorum. Ona bu şekilde sarılmak ve rahatlamak için bana baktığını bilmek çok iyi hissettiriyor. "Reuben işlerin gergin olduğunu söyledi."

"Bu uzun bir hikaye." Elimi sırtında ileri geri hafifçe gevşeyerek daha yaklaşıyor. "Bu arada smokinin içinde çok güzel görünüyorsun."

Kıkırdıyorum, "Eğer uslu bir kız olursan, daha sonra çıkarmana izin veririm. Yemeğin başlamasına daha birkaç dakika var. Zamanımız var. Şimdi söyle."

Issy iç çekerek uzaklaşıyor ve kızgın görünmese de, konuşmaya başladığında ondan yayılan endişe ve gerginliği hissedebiliyorum. "Bu sabah bungalovuma döndüğümde annem beni bekliyordu. Sanırım sen babama *saldırdıktan* sonra parçaları birleştirmiş. Bunu neden ?"

Midem bulanıyor. "Çok üzgünüm, Issy. Seni bu duruma sokmak istemezdim. Dün gece olanları sana anlatmalıydım ama..." Hormonlu bir ergen gibi konuşmadan onun amcığine dalıp gittiğimi söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Sorun değil. Eminim hıyarlık yapıyordur." Çaresizce omuz silkiyor ve okyanusa doğru bakıyor. "Annem kızgındı. Bir sürü şey söyledi ve sanırım ben de yeni yeni . Bir yolunu ."

"Yapacağız." Onu düzeltiyorum.

İçini çekerek yorgun bir şekilde bana bakıyor. "Dinle, sanırım bir adım geri atmamız gerekiyor. *Şimdilik*. İşler gergin ve üniversiteyi bitirene kadar annemin kurallarına göre oynamam gerekiyor."

Ona bakıyorum, tüm vücudum aniden uyuşuyor. "Sana ne söyledi?"

"Önemli değil."

"Evet. Öyle." Bir adım öne çıkıp onu parmaklıklara sıkıştırıyorum ve nefesinin duyuyorum. "Çünkü geri adım atmak istemiyorsun, değil mi?"

Issy gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, belli ki ayrı kaldığımız saatler içinde vardığı kararı kavramaya çalışıyor. "Evet. İstiyorum."

"Yalan söylediğinde anladığımı şimdiye kadar mı Isobel Bradley?" Başımı öne eğiyorum ve onun çırpınan nabız noktasını öpüyorum. " şeyler, *bizim gibi*, her gün olmaz. Dün gece kendini bana verdin ve şimdi bunu geri ."

Elim elbisesinin kısa eteğinin altına dalıyor, giydiği nemli külotun üzerinden tüm amını kavırıyor ve Issy inleyerek gözlerini kocaman açıyor. "Judah, ben sadece evlilik konusunda mantıklı olmamız gerektiğini söylüyorum-"

"Mantıklı sik." Külotunu kenara asıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Son birkaç gündür hâlâ şişmiş durumda. Ona sert davrandım, ama üçüncü bir parmak eklediğimde çıkardığı yumuşak, muhtaç sızlanma, ihtiyacı olduğunun kanıtı. Onun muhtaç amcığının tatmin etmek için ellerim dolu olacak. "Anlaşmıştık, Issy. Artık kaçmak yok. Ne halt sen?" Parmaklarımın yavaş, ölçülü darbeleriyle onu yavaşça beceriyorum, ıslaklık elimi kaplarken başparmağım sert küçük yumrusunu nazikçe daire içine alıyor.

Vücudunun bana her zaman bu kadar çabuk tepki vermesi sarhoş edici.

"*Babacığım*." Elleri smokinimin üzerinde sıkılaşıyor, benden daha fazlasını almak için amını gıcırdatıyor.

"Düğün yarın bu saatlerde bitmiş olacak." Parmaklarımı G noktasına geçiriyorum ve ağlamasını yakıcı bir öpücükle bastırıyorum. "Evie ve Reuben biliyor ve umurlarında bile değil. Bu senin pislik ailenle ilgili."

Yaklaştı. İç duvarları parmaklarımın etrafında ve nefesi ateşli pantolonlarla geliyor. Duruyorum, parmaklarımı elbisesinin altından çekiyorum ve o öfkeyle izlerken tatlı kremi emiyorum.

"*Judah!*"

"*Issy*." Kıkırdıyorum, bacaklarının arasına uzanıp külotunu yerine çekiyorum ve kumaşla kaplı amcığına sert bir şaplak atıyorum. "Bungalovumu kilitlemeden bıraktım. Bu gece döndüğümde beni dört ayak , yatağın kenarında çıplak olarak beklemeni istiyorum. O küçük amcığını döllerimle dolduracağım ve sonra benimle konuşacaksın."

Bölüm On Dört

Isobel

I kendi bungalovuma geri dönebilirim. Bunu biliyorum. Kendime biraz zaman tanımak iyi olacak, inişli çıkışlı bir günün ardından düşüncelerimi düzene sokmama izin verecekti. Yine de prova yemeği

gecenin sonunda sakinleşmeye başlasa da kendimi yine de Judah's'a giden rıhtımdan dönerken buluyorum.

Tatil köyünün restoranından hâlâ babamın kuzenlerinden oluşan bir grupla birlikteydi, ancak gözlerinin kapıya takip ettiğini hissettim ve arkamdan geleceğinden hiç şüphem yoktu. Bütün gün gergin ve diken üstündeydim, ailemden vebadan kaçır gibi kaçıyor ama bir şekilde tekrar tekrar yanlarına gidiyordum. Harvard'a hâlâ bilmiyorlar ve kaçınılmaz olarak ortaya iyice hiç şüphem yok.

Beni finansal olarak kesmelerinden ya da bir daha benimle konuşmamalarından korkmuyorum. Bu noktada her ikisi de rahatlatıcı gibi geliyor, ancak tüm bunların Judah için çok fazla olacağı korkusunu göz ardı edemiyorum. Gelecek hakkında konuşmadık, gerçekten konuşmadık ve bağ inkar edilemez olsa da, kendini neye bulaştırdığının farkında mı?

Şu an cennetteyiz. Gerçek dünyada da beni isteyecek mi?

Kapıyı arkamdan ışıkları açma zahmetine girmiyorum, doğruca karanlık yatak odasına ve tıpkı istediği gibi çırılçıplak soyunuyorum. Kendi korku ve endişelerimden başka bir şeye odaklanmak, zihnimi denklemden çıkarmak ve kontrolü Judah'a teslim etmek beni rahatlatıyor. Yatağa sürünüp ellerim ve dizlerim üzerinde bacaklarımı açarak onu beklemeye başladığımda, en neden bu kadar üzgün olduğumu zar zor hatırlayabiliyorum.

Bekledikçe daha da ve birkaç dakika sonra ön kapı nihayet sessizce kapandığında ıslaklığım aşağı damlamaya başlıyor.

"Aferin kızıma." Judah'ın ayak sesleri yavaşça odaya girip hemen arkamda durduğunda omzumun üzerinden bakma isteğiyle savaşıarak titriyorum. Elleri uzanıp kalçalarım dokunuyor ve beni sabitliyor. "Buna ihtiyacın vardı, değil mi? Babanın kontrolü ele almasına ihtiyacın vardı?"

Başımı sallıyorum, iri elleri kışırma doğru kayıyor ve her şeyi görebilmesi için beni açıyor.

"Bir gün senin kışırını sikeceğim." Bir parmağını büzüşmüş arka giriş kapımın üzerinde alaycı bir şekilde gezdiriyor ve ben gözlerimi sıkarak inliyorum. "İki gün önce parmaklarımla kirazını patlattım ve şimdi sana bak, karanlıkta bekliyorsun, yaşlı adamın seni becermesi için çaresizsin."

Elleri uzaklaşırken zar zor nefes alabiliyorum ve bir kemerin çözülürken çıkardığı yumuşak şingirtiyi duyuyorum. *Evet, evet, evet-*

"Bana neden bu kadar endişeli hissettiğini söyle." Ellerinden biri kalçalarımı buluyor, sert uzunluğu girişime baskı yaparken beni sabit tutuyor.

Göz kapaklarım titriyor ve sadece birkaç dakika önce bana çok gerçek görünen duygulara ve endişelere konsantre olmakta zorlanıyorum. "Buradan ayrıldıktan sonra beni istemeyeceğinden endişeleniyorum. Annem, o- *aman Tanrım.*"

Aletin başını aşırı hassas klitorisimin üzerinde sert daireler çizerek yönlendiriyor ve ben daha fazlası için geri gelmeye çalışarak yüksek sesle inliyorum, ama kalçamdaki el ona karşı hamle yapmamı engelliyor. Bu bir işkence. "Devam et."

"Seninle görüşmeye devam edersem babamla birlikte üniversite ya da ev masraflarımı karşılamayacaklarını söyledi. Başka şeyler de söyledi, korkunç şeyler ama artık umurumda değil. Sadece endişelendim-"

Judah'ın eli refleks olarak kalçamda sıkılaşıyor ve uzun bir aradan sonra cevap verdiğinde sesi alçak ve uyarı dolu. "Bunun benim seni istememle ne alakası var?"

Buruşuk beyaz çarşafı tutan ellerime bakıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ne bir işim ne de param var. Diplomamı bitiremeyeceğim. Tıp fakültesine gitmezsem ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bunlara bir de ailemle yaşadığım sorunlar , ben senin yarı yaşında ve endişeli bir bunalım hastası oluyorum. Neden biriyle birlikte olmak isteyesin ki?" Bir damla gözyaşı altımdaki çarşaflara çarpıyor. "Senin için yeterince iyi değilim."

Savunmasız, zor anlarla dolu bir haftada, bu açık ara en zoru. Haklı olduğumu anlarsa ve şimdi çekip giderse-

Judah hiçbir uyarıda bulunmadan ileri doğru hamle yapıyor ve sert bir kendini içime gömüyor. , zaten ağrıyan kaslarım ani müdahaleyi protesto ediyor, ama bana uyum sağlamam için zaman vermiyor. Ben

Bu şekilde ona tamamen açıldım ve en derin yerime tekrar tekrar vurduğunu hissediyorum, amansız ve acımasız. Beni sikiyle cezalandırıyor.

"Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" bir el boğazıma dolanıyor, nefesimin kesilmesine ve gözlerimin önünde yıldızların patlamasına neden olacak kadar sert bastırıyor. Judah hırlıyor, üzerime doğru eğiliyor ve hâlâ smokinini giydiğini fark ediyorum. "Ben bir mucize görüyorum, Isobel Bradley. Sen nazik, iyi ve sadıksın. O insanlar seni görmüyorlar aşkım. Bu saçmalık ve seni bu acıdan kurtarmak için her şeyimi verirdim ama ikimiz de onların içindeki kırılmışlığı değiştiremeyiz."

Gözyaşları artık yanaklarımdan aşağıya doğru akıyor ve Judah'ın itişlerinin açısı değişip siki tam g noktama sürtündüğünde gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkarıyorum. Orgazmım , kollarımı güçsüzleştirecek kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor ve sadece Judah'ın boğazımdaki eli yüzüstü yatağa düşmemi engelliyor. O her yerde, bu adamdan saklayabileceğim tek bir parçam bile yok ve saklamak da istemiyorum.

"Oh tanrım-" diye bağıyorum, orgazmımın artçı şokları hala vücudumda dalgalanırken o çekiliyor ve beni ters çeviriyor, düşük bir zevk iniltisiyle içime yeniden giriyor. O kadar yakışıklı ki ona bakmak bile nefesimi kesiyor ve smokinini kapmak için uzanıyorum, beni açgözlülükle öpmesi için onu aşağı sürüklüyorum.

Üç gün önce hiç orgazm olmamıştım ve şimdi tamamen giyinik, çok daha yaşlı bir adamın altında cırılçıplaktım, amım onun kalın sikinin etrafında gerilmişti.

"Babanın sana sert davranması hoşuna gidiyor, değil mi tatlım? Küçük deliğini kullandığımı hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Judah kulağıma homurdanıyor, kendimi onun için daha sıkı hale getirmek için seksimin kaslarını sıktığımda hızı biraz düşüyor. "*Söyle bana.*"

Sikinin üzerinde daha fazla ıslaklık hissediyorum. "Evet, baba!"

"*Siktir, Is.*" Başını eğiyor, boynumu ve göğüslerimi öpüp ısırıyor, itişleri sık ve çılgınca hale geliyor. Yaklaştı. "Artık benimsin. Beni duyuyor musun, tatlım? *Benimsin.* Beni toprağa kadar seni isteyeceğim. Bana inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum, yüzümün kenarlarından yeni gözyaşları dökülürken ona yapışıyorum ve Judah üstümde hareketsiz duruyor, aleti içimde derinlere itilmiş, dökülüyor.

"Seni hamile bırakacağım." Fısıldar, sesi duygusallıktan pürüzlüdür. "Sana bir aile vereceğim, Issy. *Gerçek bir aile.* Bunu hep istemişimdir ve sanırım sen de istiyorsun, bu yüzden birlikte bir aile kuracağız."

O haklı.

Hâlâ içimde, yumuşuyor ve ben gülmeye başladığımda kalp atışlarımız yavaşlamaya başlıyor. Daha önce hiç çıkarmadığımdan kesinlikle emin olduğum histerik, neşeli bir ses, sanki hissettiğim tüm bu şeyler o kadar büyük ki artık içimde tutulamıyorlar. "Sana aşığım. Yani, sana *gerçekten* aşığım." Judah'ın yüzüne bakarak biraz daha gülüyorum. O da benim *hissettiğim* gibi bakıyor.

Beni öpmek için öne eğilirken bir eli çenemi kavırıyor ve susturuyor. Ona bu şekilde dokunmanın ya da başka birine bağlı hissetmenin ne kadar iyi bir duygu olduğuna asla alışamayacağım. "Ben de sana aşığım Issy," diye mırıldanıyor Judah, sonunda ayrıldığımızda alnını benimkine bastırarak. "Bütün o saçmalıklar? Okul, iş ve ailen? Bir yolunu . Ben seni olduğun gibi istiyorum."

O haklı. Kim olduğumuz ve istediğimiz şeyler, bunlar en önemlileridir. Geri kalan her şey sadece ayrıntıdır.

On Beşinci Bölüm

Judah

Reuben ve Evie'nin düğün günü, John ve Caroline'ın dün gece geç saatlerde ayrıldığı haberiyle başlar.

Geniş aileye yayılan resmi neden, yakın bir arkadaşın eşinin ameliyat olması gerektiği ve John'un bu prosedürde uzman olduğudur. Görünüşe göre, Evie tüm kalbiyle destek vermiş ve ailesine erken ayrılmaları için yalvarmış. Sadece gelin, damat, nedime ve benim bildiğim daha az resmi neden ise Evie'nin onlardan gitmelerini istemiş olması.

"Evie ve Caroline dün akşam sonra Isobel konusunda tartıştılar," diyor Reuben, biz kenarda durup konukların tören için sahilde yerlerini almaya başlamalarını izlerken. "Caroline hiçbir şey için sorumluluk kabul etmedi, John araya girip onu savunmaya çalıştı ama Evie konuyu . Caroline'ı ikinizi öğrendiğinde Isobel'i tokatlamakla suçladı. Caroline bunu doğrulayınca da onları burada istemediğini söyledi." Sesinde apaçık bir gurur var ama bu düşünce bile içime keskin bir pişmanlık saplanmasına neden oluyor.

Issy bana dün gece geç saatlerde annesiyle olan yüzleşmesinden , Evie ve Reuben'in iyiliği için düğün bitene kadar ailesine bu konuda hiçbir şey yapmamam ya da söylememem konusunda anlaştık. Yaptıklarımın buna sebep olmasından dolayı kendimi çok suçlu hissettim ama gelinim bu olaydan iyi bir şey çıkmasını sağladı. John ve Caroline kızları için burada olmayı hak etmediler ve ben onlarla inanılmaz gurur duyuyorum.

"Daha iyisini yapamazdın. Çok iyi bir eş bulmuşsun." Reuben'e son konukların yerlerini aldığı yere doğru bakarak . Bugünün bana böyle hissettireceğini düşünmemiştim ama beri hüznülyüm. Oğlum bugün evleniyor. Aylar önce o davetiyeyi aldığımda, bir şeylerin sonu gelmiş, mutluluk pencerem kapanmış ve sonrası yokuş aşağı gitmiş gibi hissetmişim.

kadar yanılmışım ki neredeyse komik. Bu bir son değil, yeni bir başlangıç o kadar sevinç ve umut doluyum ki yüzümdeki gülümsemeyi fiziksel olarak silemiyorum.

Nikâh memuru Reuben'e başıyla selam veriyor, o da bana son bir kez sıkıca sarıldıktan sonra chuppah'ın altında durmaya gidiyor, sağdıçları da onu takip ediyor. Ön sırada Kennedy ve Tom'un yanına oturuyorum, tam o sırada sessiz bir klasik müzik çalmaya başlıyor ve tüm konukların kısık sesleri dağılıyor. Tören için daha iyi bir zamanlama , güneş batmaya başlıyor ve gökyüzü pembe ve turuncuya boyanıyor.

Evie'nin nedimleri altın rengi giysileri ve beyaz orkide buketleriyle ilk sırada yer alıyor.

Issy koridorun sonunda kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum ve tüm nefesim kesiliyor. Saçları bir omzunun üzerinden gevşekçe örülmüş ve tüm nedimelerin giydiği saten elbisenin daha uzun bir versiyonunu giyiyor. Işıl ışııl ve o kadar güzel ki göz kırpmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Dün gece bana söylediği, benim için yeterince iyi olmadığına ya da onu pişman edeceğime dair endişelerini düşünüp duruyorum.

Isobel Bradley bana her şeyini verdi, sevgisini, güvenini, geleceğini ve değerli hissetmemesi gereken *benim*.

Beni geçip chuppah'ın yanındaki yerini alırken omzunun üzerinden sırtarak bana göz kırıyor ve Kennedy'nin kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Bunun benim hayal gücüm olduğunu sanıyordum." Müzik değiştiğinde ve biz ayağa kalktığımızda nefesinin altından homurdanıyor. "*Gerçekten* mi, Judah? Onu Nolan için sevmiştim."

Bir kahkaha atıyorum ve Reuben'in yanında sağdıç olarak duran en küçük oğluna bakıyorum. Şu anda bile umutla Issy'ye bakmaya devam ediyor, belli ki sağdıç, klişelerinden herhangi birinin geçerli olup olmayacağını merak ediyor. Onu suçladığımı söyleyemem, hayatımda gördüğüm en ışıltılı kadın, ama ne yazık ki Nolan için, tam bana bakıyor.

Evie sade beyaz elbisesi adeta parlayarak koridorun sonunda belirdiğinde kalabalık mırıldanıyor. John dün gece gittiğinden beri yalnızdır ama bu uzun sürmez. Reuben, Evie daha koridorun dörtte birini bile ona ulaşıyor ve tam orada onu derinden öpüyor. Bazı insanlar gülüyor ama çoğunlukla gelin ve damat koridordan birlikte geri dönerken parlayan gözler ve sulu gülümsemeler görüyorum.

Törenle resepsiyon arasında bir yerde Issy'nin izini kaybettim.

Reuben ve Evie odaya girdiklerinde iyi dilekte bulunanlar tarafından kuşatıldılar ve ağır parfümlü Janice Teyze tarafından yolumdan çekilmeden önce onları tebrik etmeye ancak fırsat bulabildim. Ben

tam bara yönelmek üzereydim ki, uzaktan törenin yapıldığı yerin arkasındaki ayaklarını suya sokmuş tek bir figür görüyorum.

"Peki, uçağın ne zaman kalkıyor?" Yaklaşırken sesleniyorum ve Issy dönüp bana gülümsüyor.

"Eğer annem iptal ?" Başını sallayarak alay ediyor. "Yarın öğleden sonra. Seninki?"

"Aynısı aslında." Bundan sonra ne olacağını konuşmamıştık ama bu *ayrıntılar* birdenbire çözülmesi gereken çok önemli şeyler gibi geldi. Ona ulaşıyorum ve kollarını boynuma dolayıp beni bir öpücük için aşağı çekerken gerginlik omuzlarımdan kalkıyor. "Seyahat planlarını değiştirmen gerektiğini düşünüyordum."

Kaşları alaycı bir şaşkınlıkla kalkıyor. "Öyle mi? Aklında ne var?"

"Bahar döneminin başlamasına daha birkaç hafta var, değil mi?" Aslında bu bir soru değil. Dün gece o uyuduktan sonra üniversitenin programına baktım, aylarca uzak mesafeli bir şey yapma düşüncesi mideme sıcak bir korku topu yerleştirdi.

Issy gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sanırım biraz ara vereceğim. Tıbbı girme fikrinden nefret ettiğim düşünülürse, tıp öncesi eğitimimi tamamlamak zamanımı çok iyi değerlendirmek görünmüyor. Alınma doktor."

"Alınmadım." Gülüyorum, şakacı bir şekilde kıcını tokatlıyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

"Peki, *varsayımsal olarak* konuşursak, bunun yerine D.C.'ye gelmeye ne dersin?"

"Varsayımsal olarak mı?" Ellerini gömleğimin yakasını düzeltmek için aşağı kaydırarak mırıldanıyor. "Kulağa harika geliyor."

Şaşıarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Tartışma yok mu?"

"Hayır." Gülümsüyor ve parmaklarımızı birbirine geçirip elinin arkasını öpüyorum. Kalbim o kadar dolu ki acıyor. "Dairemi boşaltmak için Chicago'ya geri dönmem gerekecek. Muhtemelen bir depo falan tutmalıyım."

"Yerim var." Onun eşyalarının benimkilerle karışması fikri kulağa hoş geliyor. Hayatımda onu istemediğim hiçbir alan yok. Issy itiraz etmiyor ve beni sözsüz bir şekilde düğün resepsiyonuna doğru çekiyor.

Damadın babasının gelinin kız kardeşiyle el ele tutuşması hakkında bir fikri olan ya da bunu onaylamayan varsa da fark etmiyorum. Birisi, muhtemelen Evie, birlikte oturmamız için yer ayarlarını değiştirdi ve kuzenlerimden birkaçı merhaba demek için geldiğinde onları kız arkadaşım ile tanıştırıyorum. Ama onlar gider ona kaşlarımı çatıyorum.

Tabağımdan bir dilim salatalık çalıp ağzına atan Issy sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyorum, Reuben'in gururla yeni karısını bir çocukluk arkadaşıyla tanıştırdığı yere bakarak.

Kız arkadaş kelimesi bu kadını ne kadar sevdiğimi ya da ona duyduğum bağlılığı anlatmak için yetersiz kalıyor. *Kız arkadaş* geçici, ama Issy sonsuza kadar.

Başını omzuma yaslıyor ve bir parça daha salatalık yiyor. "Bir hafta sonra birlikte yaşamaya başlıyoruz, Judah. Bence bu işlerin oldukça ciddi olduğunu gösteriyor."

Öyle, ama ben hala tatmin olmadım. "Ayrılmadan önce benimle evlenmezsin herhalde? Eş kulağa oldukça hoş geliyor."

Başını bana doğru sallayarak gülüyor. "Doğru tahmin ediyorsunuz, Doktor Hale. Bırakın Evie ve Reuben büyük günlerini yaşasınlar. Ayrıca, büyük beyaz bir elbise giyip herkese patronluk taslamak isteyebileceğim hiç aklınıza geldi mi?"

Olmadı. "Büyük bir düğün mü istiyorsun?"

"Belki." Başını öpüyorum ve o da mutlu bir şekilde iç geçiriyor. Odanın diğer ucunda, orkestra herkesin dikkatini Reuben ve Evie'nin ilk dansına çekmiş durumda. "Davetli listesiyle ilgili büyük kararlar önce damadın göbek adını bilmek istiyorum."

"Ben Charles." Onu kendime çekerek homurdanıyorum. Yeni evliler dans ederken bir süre sessizce izliyoruz, birbirlerine sarılmışlar ve çok açık bir şekilde aşıklar. "Evie'yle ailenle olanlar hakkında konuştun mu?"

"Birazcık." İtiraf ediyor. "Bu sabah biraz ağladı ama sanırım onlara karşı durduğu için kendini iyi hissediyor. Her zaman mükemmel olmaya çalışmanın onun için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim. Yeniden başlamamız ve ebeveynlerimizin filtreleri olmadan kendimizi bulmamız gerektiği konusunda anlaştık, eğer bu bir ifade ediyorsa."

Kahretsin, tam da bu kadına daha fazla aşık olamayacağımı düşünürken.

"Öyle." Şarkı sona erdi ve insanlar dans pistine akın başladı. Ayağa kalkıp Issy'ye elimi uzatıyorum, onu nazikçe ayağa kaldırıyorum ve diğer çiftlerin arasından geçerek bir boşluk buluyoruz. Onu bu şekilde, akrabalarımızla dolu bir düğünün ortasında, en ufak bir korku ya da endişe duymadan tutmak çok iyi hissettiriyor. Bazı insanlar beni ya da onu yargılayabilir ama dünyada kızımın mutluluğundan daha fazla önemsedığım hiçbir fikir yok.

"Umarım bir gün buraya geri dönersiz." Issy iç geçiriyor ve dışarıya, karanlık okyanusun zar zor görüldüğü yere bakıyor. "Burayı özleyeceğim."

Burada sadece onunla vakit geçirme fikrini seviyorum. Aile yok, duygularımızla mücadele etmek yok, sadece birbirimizin tadını çıkarmak için zaman. "Balayımız için geri geleceğiz," diye söz veriyorum.

Issy bana bakıyor ve o kadar kaygısız ve güzel görünüyor ki nefesim . "Böyle bir bağlılığa imza atmadan önce göbek adımı öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır." Gülüyorum, "Yine de söyle. İşe yarayabilir."

Sonsöz

Judah

Bir Yıl Sonra

W Havaalanı servisine ulaştığımızda, bir zamanlar şimdiki eşime asılan aynı şoför bizi tesise götürmek için bekliyor.

Bizi tanıdıysa bile bunu belli etmiyor, ama neyse ki klimalı arka koltuğa yerleştığımızda Issy'yi yanıma daha da yaklaştırarak gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum. Geçtiğimiz yıl çok şey değişti ama ona dokunduğumda hissettiklerim bunlardan biri değil. Hala her gün nefesimi ve balayı evresinin geçmesini ya da küçük şeyleri hafife almaya başlamayı beklerken, henüz böyle bir şey olmadı.

"Oraya vardığımızda uzanacağız," diye söz veriyorum, o daha da yaklaşırken saçlarının öpüyorum. Geçen yıl kaldığım kalacağımızı teyit etmek için tesisi iki kez aradım. Bir zamanlar bekaretini aldığım yerde ilk kez onun kıcını becermek ve ailelerimiz *olmadan* sevdiğim kadınla böyle güzel bir yerde olmanın tüm avantajlarından için büyük planlarım var.

Buraya son gelişimizde işler çok karışık ve yoğun. Bu seyahatte tek planım karımı şımartmak ve onu anlamsızca becermek. Tanrı biliyor ya, yakın zamanda geri dönmeyeceğiz.

Bu düşünceyle uzanıp elimi karnındaki üzerine bastırdım. Bu seyahatin aslında yaklaşık üç ay önce, hemen sonra olması gerekiyordu, ancak Issy ilk üç aylık dönemindeyken uluslararası hava kesinlikle karşıydım.

Hamilelik planlı değildi. Kabul ediyorum, doğum kontrol yöntemlerimiz her zaman en iyi ihtimalle şüpheli olmuştur. Mesleğimi göz önünde bulundurursak, gerçekten şaşırmamam gerekirdi ama .

Sıradan bir Salı sabahı, muayene odasının kapısını açtım, yeni bir hastaya kan tahlillerinin birinci trimester hamileliğini doğruladığını bekliyordum ve bunun yerine nişanlımı dünyanın en büyük masada otururken buldum, gözleri yaşlarla parlıyordu

Tüm ekibim bu işin içindeydi ve odanın dışında bizim çıkmamızı bekliyorlardı; ellerinde *iki* minik kalp atışını gösteren grenli bir ultrason vardı.

Sürekli paranoya, yakında yeni bir baba (neredeyse otuz yıldır ilk kez) ve bir doktor olmanın beklenmedik bir yan ürünü. Yanlış gidebilecek, eşimin ve bebeklerimizin hayatını tehlikeye atabilecek korkunç şeyleri çok iyi biliyorum. Aşırı korumacı ve zorba davranıyorum ve kesinlikle hak ettiğim göz devirmeleri alsam da, Issy her şeyi adım adım alıyor gibi görünüyor.

Normalde gergin o, ancak bu hamilelik aramızda bir rol değişimine neden olmuş gibi görünüyor. Her geçen hafta, Issy daha mutlu ve memnun olurken, ben de sabahın ortasında uyanmaya devam ediyorum.

Tamamen sıradan hamilelik semptomlarını araştırmak için gecenin bir yarısı. Yine de bu yolculuğun tadını çıkarmaya kararlıyım.

"Tatildesiniz Doktor Hale," diye yanıma dürtüyor Issy. "Kaşlarını çatmayı ."

Kaşlarımı çatıyorum, değil mi?

"Özür dilerim." Ayaklarımın dibindeki el çantasına uzanıp bir su şişesi çıkardım ve ona uzattım. "Bir şeyler iç. Geçen uçuşun çoğunda uyudun."

Gözlerini deviriyor ama servis yavaşlayıp tesisin lobisinin önünde dediğimi yapıyor. "Sence Judy ile görüşmeli miyim?" Ayağa kalkıp kaldırıma inmesine yardım ederken soruyor, gözlerimi güzel kıvrımlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Yolculuğa hazırlanmak, Evie ve Reuben'i son dakikada ziyaret etmek ve ikimiz için de yoğun bir iş programı arasında, bir haftadan fazla bir süredir seks yapmadık. Bu görülmemiş bir şey. En son ne zaman en fazla birkaç gün seviştiğimizi hatırlamıyorum. Ne yazık ki, bu küçük kuraklık dönemi karnının aniden çok daha belirgin hale gelmesiyle örtüştü.

Karımdan her zaman çılgınca etkilenmişimdir ama onun vücudunun bebeklerimle birlikte büyüdüğünü görmek hayatımda gördüğüm en seksi şey. Onu sürekli istiyorum ve bungalova gittiğimizde uyumasına izin vermem gerektiğini bilsem , tek düşünebildiğim o büyük beyaz yatağa uzanıp babama tatlı amını yemesi için yalvarırken nasıl görüneceği.

"Judah?"

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Issy'nin gözlerini kırpıştırmasıyla hayalden sıyrılıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Kıkırdıyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni lobiye doğru çekiyor. "Judy'yi kontrol etmem gerektiğini düşünüp düşünmediğini sordum."

"aldı. Siz de tatildesiniz Bayan Hale."

Birlikte yaşamaya başladıktan birkaç ay sonra, birçok hastamın çocuk bakımı olmadığı için randevularına küçük çocuklarını getirmek zorunda kaldıklarından ve bunun ne kadar dikkat dağıtıcı veya stresli olabileceğinden bahsettim.

Eşim, inanılmaz bir yaratık olduğu için, ertesi gün ofise elinde bir kutu oyuncak, boyama kitabı ve boya kalemleriyle geldi ve resepsiyon görevlimizin çocuklarıyla gelen tüm annelere vermesini istedi. Birkaç hafta sonra, kliniğimde gönüllü olarak çalışıp çalışamayacağını, randevularında hastalarımı ücretsiz çocuk bakımı hizmeti verip veremeyeceğini sordu.

şimdi, neredeyse bir yıl içinde, muayenehane ilk tam zamanlı çocuk bakım çalışanımızı işe aldı ve bir zamanlar depo olan oda bir oyun odasına dönüştürüldü. Sonuçlar inanılmaz, rahat

hastalar, daha az iptal ve program daha hızlı işlediği için daha fazla randevu sığdırabiliyoruz. O kadar iyi çalıştı ki, birkaç meslektaşım bu hizmeti kendi muayenehanelerine ekleme konusunda danışmanlık yapması için onu işe aldı.

Eşim zeki, şefkatli ve naziktir.

Lobiye girdiğimizde kalbim nostaljiyle dolup taşıyor. Buraya son yana hayatlarımız çok değişti ve geri her şeyi bir yıl önceki gibi bulmak neredeyse tuhaf. Anıların hepsi güzel değil. Caroline ve John, Issy için çok büyük bir yara ve muhtemelen her zaman da öyle kalacak.

Düğünden sonraki günler ve haftalarda dedikodular çıkmaya başladı.

Bradley'ler tıp camiasında iyi tanınırlar. DC'den bekar bir adam olarak ayrılıp, oğlumun baldızı olan yirmi üç yaşındaki bir kız arkadaşıyla döndüğüm için kendimi belli bir ölçüde geri tepmeye hazırlamıştım.

Hafta sonunda ortaya çıkan en ilginç dedikodunun ben ve Issy hakkında olmaması çok şey anlatıyor.

Görünüşe göre, Evie'nin prova yemeği gecesi onlarla yaşadığı büyük patlama, partinin bitiminden sonra restorandaydı. Ne yazık ki Caroline ve John için, Dr. Franklin (bir) unuttuğu telefonunu almak için geri dönmüş ve her şeye kulak misafiri olmuştu. Olaylar hızla yayıldı ve bir grup eski asistan her ikisi hakkında da düşmanca ve kötü niyetli çalışma ortamları nedeniyle resmi şikayette bulundu.

Sadece davaların tehdit varsayabilirim çünkü bir mucize eseri ikisi de işlerini kaybetmedi. Yine de olan oldu. Caroline ve John için dünyadaki en önemli şey olan itibarları mahvoldu.

Evie'nin onlarla ara sıra görüştüğünü biliyorum ama Issy düğünden beri ikisiyle de konuşmadı. Hamile olduğunu bildiklerinden bile emin değilim. Bu odada dururken, Issy'nin ne kadar kırılmış olduğunu hatırlamamak ve onlara karşı yeniden öfke duymamak imkansız.

Çoğu gün, yatakta kıvrılmışken ve ben onu güldürürken ya da kahveme ne kadar krema koyduğum konusunda benimle dalga geçerken ya da akşam yemeği için nereye gideceğimiz konusunda , bunun her zaman böyle olmadığını unutmak kolaydır.

Bunu ona hatırlatacak kişi ben olmayacağım, şimdi olmaz. Mutluluktan parlıyor ve yirmi dört saattir bir uçakta oturuyor olmamıza ve iki küçük insanın onun tuhaf yiyecekler istemesine ve rastgele kusmasına neden olmasına rağmen, o hala gördüğüm en güzel kadın.

Neyse ki check-in işlemi uzun sürmüyor ve hamalı takip ederek bungalovumuza doğru yola çıkıyoruz.

"Hiç değişmemiş," diyor Issy mutlu bir şekilde omzunun üzerinden, nihayet içeri girdiğimizde bana bakarak.

Aniden karanlıklaşan ruh halimden kurtulmaya kararlı bir şekilde onu tekrar kollarıma çekip saygıyla öpüyorum. Sadece dudakları bile sikime yeniden kan hücum etmesine yetiyor ve onu daha da yakınımaya çekip ereksiyonumu karnına bastırarak bana ne yaptığını ona gösteriyorum.

"Kıyafetlerini çıkar."

Issy dudağını ısırır. "Çok yorgunum. Önce biraz kestirebilir miyiz?"

Kendimden utanarak hemen geri çekildim. Hamile karım daha yeni dünyayı dolaştı.

Dinlenmeye ihtiyacı var, benim sikimi onun üzerinde gezdirmeme değil. "Elbette, özür dilerim tatlım."

." için banyoya gitmeden önce beni bir kez daha, kısaca öpüyor ve ben de yatağa uzanmak için yatak odasına gidiyorum. Yolculuktan dolayı şu an uyuyamayacak kadar yorgunum ama o uyurken ona seve seve sarılacağım.

Reuben ile temas kurma fırsatını değerlendirerek telefonumu çıkardım ve ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Hey! Sadece sağ salim vardhaber veriyorum.

Bunu duyduğuma sevindim! Evie kıskanıyor. Üvey anneme ona birkaç resim göndermesini söyle.

Homurdanıyorum. Eğer oğlum kendisinden daha genç bir kadınla evlendiğim için bana en çok üvey anne şakaları yapıyorsa, bundan şikayetçi olmayacağım.

Judah: Yapacağım.

Tam hediyelik eşya istekleri olup olmadığını soracaktım ki banyonun kapısı usulca açıldı ve küçük bir felç olarak tanımlanabilecek bir şey yaşadım. Ağzımın açık kalmasının, kelimeler üretemememin ve tüm bilinçli düşüncelerin zihnimden tamamen silinmesinin tek açıklaması bu.

Issy kapı aralığında durmuş sırtıyor. Göğüs kafesini , şişmiş göbeğinin hemen üzerinde duran beyaz, file bir korse ve mükemmel amcığının üzerinde kalıplanmış bir çift uyumlu külot giymiş. Kumaşın üzerinde minik çiçekler var ve bir şekilde aynı anda hem seksi hem de masum görünmeyi başarıyor.

Vay anasını.

"O kadar da yorgun değilim." Issy kıkırdıyor, odaya doğru ilerliyor ve yatağın ucuna sũrũnũyor. Onu en son çıplak gũrdũđũmde, birkaç gũn önce, tepesinin üzerinde kũçük sevimli bir kıl şeridi vardı. şimdi o da yok ve rũk kumaşın arasından gũzel teninin her santimini gũrebiliyorum.

Ağır bir şekilde nefes veriyorum, sikim zaten acı verici bir şekilde sert. şortumun üzerinden avulayarak, baldırına binerek ilerlemesini izliyorum. "Yorulmadın mı, ha?" Sonunda sormayı başarıyorum, sesim gergin. "Azdın mı, tatlım?"

Issy gũlũmsememek için dudağını ısırarak başını sallıyor. Kalçalarını indiriyor, kendi gũğũslerini sıkarken amını bacağına . şimdiye kadar sahip olduğum her pis, ahlaksız fantezinin ta kendisi.

"Buraya gel." Parmağımı ona doğru uzatıyorum ve o da hemen öne doğru sũrũnerek sıcak yarığını ereksiyonumun üzerine yerleştiriyor. Aramızda iki kat giysi var ve hâlâ ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Kũçük karım benimle alay etmeye bayılıyor. "Bunu babanın dikkatini çekmek için mi giydin?" Tũmseđinin hemen üzerinde duran kũçük yayı koparıyorum.

Buna karşılık, agũzlũ kızım kalçalarını dndũrmeye başlar, kirpikleri çırpınır. Çıplak kıına sert bir şaplak nefesi kesiliyor, kalçaları titriyor.

"Sana bir soru sordum."

Hemen başını sallıyor. "Evet, baba."

Onaylarcasına mırıldanıyorum, ellerimi sıkı karnında gezdirip kendi ellerimle değiştiriyorum, meme uçlarını kabaca okşuyorum. O kadar sertleştim ki, eğer bana sũrtũnmeyi bırakmazsa, pantolonumun içine dkũleceđim.

Karnına dikkat ederek, altımda yayılması için bizi dndũrũyorum. Kũlotu sırlsıklam olmuş ve çaresizce sũrtũnmekten amına . "Tanrım, bu çok ateşli." Kũlotunu yoldan çekiyorum ve parmaklarımı yumuşak, çıplak teninin üzerinde gezdiriyorum, onu kıvranmaya ve inlemeye zorluyorum.

"Baba-"

"şşşt." Susuyorum, tiřrtũmũ tek bir akıcı hareketle başımın üzerinden yırtıyorum. "İhtiyacın olanı sana vereceğim, tatlım." Onu kızdırmayı seviyorum, onu doldurmam için yalvartmaya ve sızlatmaya bayılıyorum ama bugũn değil.

Ellerim şortumun dũđmesine gidiyor ve birkaç saniye sonra sikim serbest kalıyor, lanet bir mıknatıs gibi onun girişine dũřũyor. Bir yıl sonra bile, içine girmem için hâlâ biraz uğraşmam gerekiyor. Genellikle onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ama şu anda durup onu parmaklayamayacak kadar beni tahrik ediyor.

Dudaklarından bir çığlık kopuyor ve ben ileri atılıp kendimi taşaklarıma kadar onun gmũyorum.

"Alay etmenin karşılığı bu işte," diye homurdanıyorum, onu yavaş ve derin bir şekilde sikmeye başlarken gözlerimi şok olmuş yüzünden ayırmıyorum. Vücudunun benimkini kavradığı hissi ve benim için her zaman ne kadar muhteşem bir şekilde ıslandığı sarhoş edici. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Hemen başını sallıyor, bacakları sırtımın etrafında sıkılaşıyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor, *oh lanet olsun*, Judah!"

Dudaklarındaki ismim beni inletiyor ve onu daha sert beceriyorum, göğüslerini zıplatıyorum ve elleri umutsuzca omuzlarımı kavıyor, sevgili yaşam için tutunuyor. Taşaklarım şimdiden sıkılaşmış, dökülmekle tehdit ediyor ama önce o .

"Klitorisine dokun." Uyluklarım egzersiz yapmaktan yanıyor, inliyorum. Hâlâ yatakta saatlerce kaldığımız, birbirimizle alay edip keşfettiğimiz, birbirimizi tekrar tekrar boşalttığımız günler oluyor. Ancak çoğu zaman o kadar çaresiziz ki kendimizi tutamıyoruz.

Şimdi olduğu gibi.

Issy'nin eli hareket ediyor, tam ben itişlerimin açısını değiştirirken, onu sert ve hızlı bir şekilde boşaltacağını bildiğim noktaya vuruyorum. Elbette, gırtlaktan gelen çığlığı sadece birkaç saniye sonra geliyor ve iç duvarlarının şaftıma kenetlendiğini hissetmek beni de kenara gönderiyor. Zevk o kadar yoğun ki, onun üstüne yığılmamak için elimden gelen tek şey bu, sikim hala onun sıcaklığının içinde seğiriyor.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

"Tanrım, çok seksisin tatlım." Çekilirken inledim ve onun yanındaki yatağa düştüm. "Çok mu sert davrandım?"

Issy başını sallıyor, yan dönerek bana bakıyor, o güzel küçük yumru var. "Hayır, bu mükemmeldi. Teşekkür , bebeğim."

Kıkırdıyorum, üzerindeki şeffaf kumaşı çekiştiriyorum. "Sana teşekkür etmeliyim. Bunu ne zaman aldın?"

"Düğünden önce." Küçük bir kıkırdamayla itiraf ediyor. "Giymemin kadar uzun süreceğini ya da ikizlerinizin yaratmak masum gelin etkisini mahvedeceğini bilmiyordum. Bak-" Hafifçe ve büyüyen karnını yerleştirmek için korsenin arkasında bir yırtmaç kesmek zorunda kaldığını görebiliyorum. "Gülünç görünüyor mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen ve bunu önerdiği için ona sert bir şaplak atıyorum. "Bunu daha sonra da giymeni isteyeceğim."

Gözlerini deviriyor ama neredeyse mutluluktan parlıyor. "Buraya gelmek için dünyanın etrafından uçtuk kocacığım. Bu yatak odasından daha fazlasını deneyimlemek istemez misin?"

"Muhteşem, hamile karımla on gün boyunca yalnızım. Nerede umurumda mı sanıyorsun?

Seni Ay'da bile sikerim ve o kadar mutlu olurum."

Issy'nin vücudu kahkahalarla sarsılıyor, "ama, o deniz ürünleri mekanını seviyorsun-"

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve bacaklarını iki yana açıyorum, kahkahaları aniden kesilen, boynunda narin bir kızarıklık beliren güzel karıma hınzırca sırtıyorum. "Tatlım, bu yolculukta yemem gereken tek bir şey var."

Sonsöz

Daha fazla Issy & Judah ister misiniz? Evie ve Reuben'in düğününden iki hafta sonra geçen, birlikte yaşadıkları yeni hayata baharatlı bir bakış atan bu bonus sonsöze göz atın.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir değerlendirme veya yorum bırakmak için zaman ayırın, benim gibi bağımsız yazarlar için çok büyük bir yardım ve insanların çalışmalarım hakkındaki düşüncelerini duymayı gerçekten çok seviyorum!

- Cleo

Yazar Hakkında

Cleo White

Cleo White, Vermont'ta ailesiyle birlikte yaşayan 29 yaşında bir kafein bağımlısıdır. Bir meyve sineğinin dikkat süresine sahip olduğu ve koca bir romanı bitirmenin asla gerçekleşmeyeceği talihsiz gerçeğini kabul ettikten sonra, her zaman mutlu sonla biten kısa, baharatlı, anlık aşk hikayeleri yazma aşkını buldu. Yazmadığı zamanlarda Cleo'yu sosyal yükümlülüklerden kaçarken, bahçe işleriyle uğraşırken ve resim yaparken bulabilirsiniz.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.cleowhitebooks.com adresinden haber bültenime abone olun.

Cleo White tarafından da yazılmıştır

*Daha fazla instalove, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız?
Cleo'nun şimdi satışa sunulan diğer kitaplarına göz atın!*

Silver Fox A-Listers Serisi

Aktör

Sanatçı

Rockçı

Kişisel Konular

Fırtına

Bir Kez Daha

Karışık

Her Zaman İçin

Oyunun Sonu

Parçalar halinde

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.